

அங்குலம் : டொமினிக் ஜில்

ஆகஸ்ட் 1972

60
சதம்

ஏ. சுப்பாகுமாரம்,
ஏ. கந்தன் மாணிக்
நினைவுர் - ।

ஏ
ட
ப
வ
து
ஆ
ண
இ
ம
ல
ர

தொழில் நுட்பம் தெரிந்த
கலைஞர்களைக் கொண்டு
தொழில் செய்யும் ஸ்தாபனம்

நவீன முறையில்
சிகை அலங்கரிப்பதில்
தனிப் புகழ்கொண்ட
ஸ்தாபனத்தை ஒரு
முறை நாடிப் பாருங்கள்.

ஓரியன்டல் சலூன்

111-A, ஆஸ்பத்திரி வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.

நவ நாகரிகமான பிடவைத் தினுசக்ஞக்கும்
தற்காலத்திற்குசந்த நவீன துணிவகைகளுக்கும்
புதுவித பாஷன் உடைகளுக்கும்
தனிச் சிறப்புப் பெற்றுப்
புகழப்படும் ஸ்தாபனமே

புஷ்பராணி ஸ்ரோர்ஸ்

84, பாங்லால் வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

PUSHPARANI STORES
84, Bankshall St.,
JAFFNA.

‘ஆஞ்சல் பாருகல் கீத்திரம்-கவி
யாதியினைய கஹீகள்ல்- உள்ளாம்
எடுப்பதென்றும் நட்பவர்- டிரார்
ஈனாங்ஸிக்ஸன்டுதுள்ளவார்’

கொடி: 8

மலர்: 52

ஆகஸ்ட் 1972

இலக்கியச் சுவைஞர்களுக்கு

மல்லிகை அடுத்த மாதத்திலிருந்து 50 சதமாக விலை உயர்த்தப்பட்டுள்ளது என்பதை அருமை வாசக நேயர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம்.

மல்லிகை ஆரம்பித்த காலத்தைவிட பத்திரிகை விலை, அச்சகச் செலவு கட்டம் கட்டமாக அதிகரித்து வந்து இன்று நியூஸ் பிரிண்ட் காகிதத்தின் விலை உச்சக் கட்டத்தை அடைந்துள்ளது. எனவே 10 சதங்கள் விலை உயர்த்தும் இந்தக் கசப்பான செயலை நாம் விரும்பாமல் கூடச் செய்யவேண்டியுள்ளது.

இலக்கிய நெஞ்சங்கள் எங்களது பொருளாதார நிலை யைப் புரிந்து கொண்டு ஆதரிக்க வேண்டும் என இதய உரிமையுடன் கேட்டுக்கொள்கின்றோம்.

— ஆசிரியர்

மனைக்கும் ‘மல்லிகை’
கதை, பெயர்,
கவிதை, கட்டுரை,
கருத்து..
எல்லாம் ஆக்கியோர்
தனித்துவம்;
பொறுப்பும் அவரே,

அலுவலகம்:
60, கஸ்தூரியார் வீதி,
யாழ்ப்பாணம் (இறங்கை)

ஒங்கள் தருத்து

'கனவுகள் ஆயிரம்' என்ற சிறுகதை மிகவும் சிறந்தது. நீர் கொழும்பு மீனவ மக்களை வைத்து சித்தரிக்கப்பட்ட எத்தனையோ சிறுகதைகளை நான் படித்திருக்கிறேன். ஆனால் 'கனவுகள் ஆயிரம்' போல் நீர்கொழும்பு மீனவமக்களின் பேச்சுத் தமிழை, அவர்களின் எண்ணங்களை, சிந்தனைகளை, வாய்ப் பேச்கக்களை எல்லாம் சிறப்பாக பேரூவினால் சிறைப்பிடித்து இருக்கிறார் முருகபூதி. நல்ல ஒரு சிறுகதையை தந்த இவரைப் பாராட்ட வேண்டும்.

கதை நடக்கும் களத்தினை—முதலில் காட்டி பின்பு கடலில் வைத்து கதையின் நாயகனை அறிமுகமாக்கி கதையினைத் துவக்கி வைத்திருப்பது பாராட்டுக்குரியது எனினும் பிரபல நாவலான செம்மீனின் ஆரம்பத்தை இது ஒத்து இருக்கிறது என்று நினையா மல் கேரளத்தில் ஆலப்புழை கடற்கரை என்றால் என்ன ஈழத்தில் நீர்கொழும்புக் கடற்கரை என்றால் என்ன மீனவ மக்களின் இயல் புகள் அனைத்தும் ஒன்றுதானே ஆகவே இது மீனவக் கதைக்கு அருமையான ஒரு ஆரம்பமே.

அந்தோணி மேரி தம்பதிகளுக்கு எட்டு வருடமாக குழந்தைகள் இல்லை. இந்தத் தம்பதிகளின் மன நெகிழிச்சிகளை மன வேத ஜைகளை ஆசிரியர் பல இடங்களில் சுட்டிக் காட்டுகிறார். 'இலையின் இடுக்கில் செருகி இருக்கும் அந்த கலண்டர் மட்டையைப் பார்க்கும் பொழுதெல்லாம் பெருமுச்சு விட்டுக் கொள்வான் அந்தோணி' என்ற கூற்றால் அந்தோணியின் நிலைமையும் 'என் நீங்க எனக்கு புள்ளையைப் போலத்தானே? தலுப்பொத்த அந்தோணியார்க்கு ஓவ்வொரு செவ்வாய்க்கிழமையும் எண்ணை ஊத்திட்டு வாரான தானே அந்த ஆண்டவர் கண்ணைத் திறந்திட்டா எண்ட பிள்ளை யும் பால் கேட்டு அழும்' என்ற கூற்றிலிருந்தும் மேரியின் மன நிலையும் தெரிகிறது.

அந்தோணி, பிள்ளை இல்லாத குறையை குறுக்து வழியில் நிறைவேற்ற பிள்ளை ஒன்றை ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து எடுத்து வளர்க்க யோசிக்கிறார்கள். ஆனால் அவரோ விரும்பவில்லை. தன்னுடைய புருஷன் மூலமே பிள்ளை பெறவேணும் என்ற ஆசை அவளுக்கு. அதற்கு முதலில் அவளது ஆசை மற்றவர்கள் போல தாங்களும் ஒரு ஜோன்சன் எஞ்சினை வாங்க எண்ணியது.

அருமையான ஒரு கரு. அருமையான நடையில் எழுதப் பட்டுள்ளது. ஆசிரியர் இதுபோன்ற கதைகளை இன்னும் எழுதுவார் என்று நினைக்கிறேன்.

— சுலோ அய்யர்

முத்து என்றெநு ...

சமீபத்தில் தமிழ் நாட்டில் நடைபெற்ற மேடைப் பேச்சுக்களையும் — அதையொட்டிய வன்முறைச் சம்பவங்களையும் அவதாரிப்பவர்களது நெஞ்சில் ஒரேயொரு கேள்விதான் எழும். ‘தமிழ் நாடே நீ எங்கு செல்கின்றோ?’

தமிழகத்தவர்களது உள் நாட்டுப் பிரச்சினையிலோ உட் கட்சி முரண்பாடுகளிலோ நாம் தலையிடத் தயாராக இல்லை. ஆனால் தமிழகத்து மக்களினது தார்மீகப் பண்புகளைச் சீரழிக்க முனைபவர்களினது கேடு கெட்ட செயல்களை நாம் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகின்றோம். இது நமது தார்மீகக் கடமை.

சமீபத்தில் சென்னையில் நடந்த பொதுக் கூட்டமொன் றில் மதுரை முத்து என்பவர் பேசிய பேச்சுக்களை நமது பத்திரிகை களில் பார்த்தபோது திடுக்கிட்டு விட்டோம்.

வாயால் கூடச் சொல்ல முடியாத அத்தனை கீழ்த்தரமான வசவுகளை — வன் முறைத் தூண்டல் சவால்களை — அந்த மதுரைத் திருமகன் பேசியுள்ளார்.

யாரோ அநாமதேயம் என அலட்சியமாக இதை விட்டுவிட முடியாது. காரணம் இந்த முத்து என்பவர் மதுரை மேயர். அத்துடன் தமிழகத்து முதல்வர் தலைமையில் நடந்த இக் கூட்டத் தில்தான் இந்த ரெளித் தனமான பேச்சுப் பேசப்பட்டுள்ளது.

பெருமையுடன் கூறிக் கொள்கின்றோம். எங்கள் நாட்டில் இப்படியொரு பேச்சை எந்த ஒரு அரசியல் மடையன் கூடப் பேச மாட்டான் — பேச மக்கள் அனுமதிக்க மாட்டார்கள்!

பிரச்சினைகள் குடு பிடிக்கலாம். அரசியல் சிக்கல்கள் ஏற்பட வாம். முரண்பாடுகள் வெடிக்கலாம். ஆனால் காடைத்தனத்தின் மூலம் பொறுப்புள்ள பிரச்சினைகளைத் தீர்த்துவிட முடியாது. அது புதிய சிக்கல்களைத் தோற்றுவித்துவிடும்.

‘உனது நண்பர்களைச் சொல்லு. உண்ணப்பற்றிச் சொல்லி விடுகிறேன்’ என்பது பொன்மொழி. ‘உங்கள் மேடைப் பேச்சாளர்களைக் கூறுங்கள். உங்களது அரசியல் பண்பைக் கூறி விடுகிறோம்’ என்றெநுரு புதுமொழியும் தோன்றக் கூடும்.

கலை, கலாசாரம், பண்பாடு, நாகரிகம் தமிழ் நாட்டில் மெத்தங்களுது பாரிர் என ராகம் பாடும் வக்கற்றதுகளுக்கு இந்தக் காட்டுமிராண்டித் தனத்தையும் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகின்றோம்.

ஓராண்டு மதிப்பாய்வு

— தேவி

எட்டாவது ஆண்டில் காலடி வைக்கப்போகும் மல்லி கையின் ஓராண்டு சாதனைபற்றி பின்னால் செய்து பார்ப்பது இவ்வேலையில் மிகப் பொருத்த முடையதாய் இருக்கும். இது விமர்சனமாயிராமல். இதழ் வளர்ச்சியை, பணியை எந்த அளவு செய்ய முடிந்திருக்கின்றது என்பதே உள்ளூடு ஆகும்.

யாழ் நகரமண்டபத்தின் அட்டைப்படம் தாங்கி ஏழாவது ஆண்டு மலராக சென்ற ஆண்டின் ஆகஸ்ட்டு இதழ் வெளிவந்தது.

‘மல்லிகை இந்த இதழிடன் ஏழாவது ஆண்டில் அடியெடுத்து வைக்கிறது. இந்த ஆண்டு மலரைக் கூடிய பக்கங்களுடன், இன்னும் கனமாகவும், கவரச் சியாகவும் வெளியிட முடிவு செய்து ஆரம்ப வேலைகளைத் தொடர்ந்து செய்தபோதுதான் முதல் நெருக்கடி ஒன்று தோண்றியது. சஞ்சிகை அச்சிடும் பத்திரிகைதாள் கிடைக்க முடியாமல் திண்டாடிப் போய்விட்டோம். எனவேதான் மலர் பக்கங்களைக் குறைத்து வெளியிட வேண்டிய வந்தது’— இத்தலையங்கத்துடன் கூடிய இதழ் சுமார் அறுபத்திநான்கு பக்கங்களுடன் மலர்ந்திருந்தது.

‘தனக்கென்று தனித்துவமான சொந்தப் பாதையைச் செப்பனிட்டு முன்னேற முனையும் மல்லிகையைப் போன்ற ஒரு சிறிய தேசியச் சஞ்சிகைக்குப் பிரச்சினைகள் இல்லாமல் இல்லை’— என்றும்: ‘.....ஏனேனில் மல்லிகையின் பலம் நமது பலமல்ல. இந்த மண்ணை—இந்த தேசத்தை— இந்த நிலத்தில் வாழும் கலைகளை, கலைஞர்களை நேசிக்கும் மக்கள் பெருங்கூட்டத்தின் ஆத்மபலம் மிக்க ஒரு போராட்டச் சாதனமே மல்லிகை என்பதை, அதனது பலத்தின் மூல வேரை அறிந்து வைத்திருப்பவர்களுக்கு கூறிக்கொள்வதில் தனிப்பெருமை கொள்ளுகின்றோம்’— என்றும் எழுதப் பட்டிருந்தது.

இவ்விதமில் — ஆகிரியர் முன்னர் வாசகரிடம் அபிப்பிராயம் கேட்கப்பட்டு, அதன் தொடர்பாக கிடைக்கப்பெற்ற கடிதங்களும், ‘இலக்கிய நண்பர் ஜெயகாந்தனின் கருத்தோட்டங்களைப் பற்றிய எனது கருத்துக்களை — ‘ஒரு படைப் பாளியைப்பற்றி இன்னெலூருகிறஷ்டியாளனின் பார்வை’— என்ற தலைப்பில் அடுத்த இதழிலிருந்து ஆரம்பிக்கின்றேன்’ என்ற அறிவிப்போடும் வந்திருந்தது.

மலரைத்தொடர்ந்து வெளி வந்த ஒவ்வொரு இதழும் கனம் மாறுமல் — ஒரு நேர் கோட்டைப் பிடித்து ஏறும்பு ஊர்வது போன்ற நிதான நோக்குடன் வெளியாகி வந்தன.

கடந்த ஆண்டின் பன்னிரண்டு இதழ்களிலும் சுமார் மூப்பது நிறுக்கதைகளும், பத்து மொழிபெயர்ப்புக் கதைகளும், கவிதைகள் இருபத்தெட்டாண்டும் இலக்கிய கனமிக்க கட்டுரைகள்பலவும் பிரசரிக்கப்பட்டன. தென்னிந்திய சஞ்சிகைகள் மூலமும், ஆசிய எழுச்சியின் மூலமும் அதி உதவேகத்தோடு பரவி வரும் இலக்கியம் ஈழத்து எழுத்தாளர்களைப் பாதித்தாலும், தம் தனித்துவத்தை இழந்து விடாமல் எழுதும் படைப்பாளி களுக்கு இவ்வாண்டு மல்லிகை நிறைய வாய்ப்பளித்தது.

சன்முகம் சிவ விங்கம், திக்குவெல்லை கமால், முருகையன் ஆசியோரின் சிறந்த கவிதைகளும் — முதல் இதழின் ‘சத்யா’ தொடங்கி ஐஉலை 72 இதழின் சன்முகம் சிவவிங்கம் வரையில் நவீன வசன கவிதைகளாகவும், இன்றைய தலைமுறையின் புதிய செந்தளிப்பை காணக்கூடியதாகவுமிருந்தது.

இதழின் கடைசிப் பக்கங்களில் வாசகரிடம் மனந்திறந்து பேசக்கூடிய வாய்மீபைப் பெற்றுக்கொண்ட ஆசிரியர், ஆண்டின் நான்காவது இதழில் (நவம்பர் 1971) ‘நாவலர் சம் பந்தமாக நமக்கு ஒரு தெளி வான் கண்ணேட்டமுண்டு. மத வாதிகள் கும்பிடுவதைப்போல நாவலருக்குக் கோயில் கட்டிப் பூசைசெய்ய வைப்பதல்ல நமது நோக்கம். நாவலரிடம் அன்றைய முரண்பாட்டுச் சமூக அமைப்பின் கோணல் தன்மை

களின் தாக்கம் இல்லாமல் இல்லை. அவருடைய சில சமூதாயக் கருத்துக்கள் நமக்கு உடன் பாடானவையுமல்ல’ — என்று ஆசிரிய தலையங்கத்தின் கீழ் எழுதியிருந்தார்.

இதன் மூலம் எந்தவிதமான அபிப்பிராயங்களோயோ, கொள்கை பேதங்களோயோ, கட்சி பேதங்களோயோ பாராட்டாமல் நல்லெண்ணம் படைத்த சகல கலைஞருக்கும் இடமளிக்க வேண்டும் என்ற நன்நோக்கோடு மல்லிகையின் இதழ்கள் வெளிவருகின்றது என்பதை எடுத்துக் காட்டியது.

கே. எஸ். சிவகுமாரனின் சிறந்த கட்டுரைகளும், ஏ. ஜே. கணக்கெரட்டாலுவின் சிந்தனைத்திற ஞுள்ள மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரைகளும் மல்லிகையின் தரத்தை உயர்த்தின. இவர்களின் விமர்சனமும், ஆய்வும் வாசகர்களால் பெரிது வரவேற்கப்பட்டன. தனக்கென்று ஒரு குறிப்பிட்ட ஸ்தானத்தைக் கைப் பற்றி வரும் மல்லிகை இவ்வாண்டில் குறிப்பிட்ட திகதிக்குள் தாமதமாகாமல் வெளிவந்தது குறிப்பிடத்தக்கது.

தெணியான், தெளிவத்தை ஜோசப், நீர்கொழும்பூர் முத்து விங்கம், நூராளை சன்முகநாதன், மாவை நித்தியானந்தன், நெல்லை. க. பேரன், மு. கனகராசன், சௌமினி, சிவா சுப்பிரமணியம், த. தேவதாஸ் மற்றும் வளர்ந்துவரும் ஆற்ற ஞுள்ள எழுத்துக்களும் இக்கால இடைவெளியில் வெளிவந்தன.

மு. பொன்னம்பலம் ‘கவிதையில் ஏன் நாடகம் எழுத வேண்டும்’ என்ற கட்டுரையை எழுதினார். அதன் தொடர்பாக எம். ஏ. நுஃமான் எழுதிய கட்டு

ரைகளும் இலக்கிய கணம் மிக்க தாய் இருந்தன.

சமுத்திற்கென தனியொரு இலக்கிய பரம்பரையைக் கட்டி வளர்ப்பதில் முன் நிற்கும் மல்லிகை தன் கொள்கைக்கு ஏற்றுலும், ஏற்காவிட்டாலும் சரி பேதமற்ற முறையில் இல்வாண்டிலும் முகப்புப்படங்களை வெளியிட்டிருந்தது. இதழ்களில் முறையே திரு. பிரேமஜி. ஏ. கே. கருணாகரன், என். எஸ். எம். இராமையா, கலாந்தி கா. சிவத்தம்பி, ஹென்றி ஜய சௌ. ஆர். பேரம்பலம், ஐஞப் சமீம், பாவலர் துரையப்பா பிள்ளை ஆகியோரது படங்கள் முகப்பை அலங்கரித்தன.

குறிப்பிட்ட பிரதேசங்களின் மிக சிறுபான்மையாகவிருக்கும் தமிழ் இலக்கிய நெஞ்சங்களின் உத்வேகத்தைப் பிரதி பலிக்கும் நோக்குடன் பிர்வரி இதழ் நீர்கொழும்பு சிறப்பு மலராகவும் சமுத்தின் தேசிய விழிப்பின் சின்னமான நாவலரின் கொள்கையைப் பாராட்டும் நோக்குடன் 1971-ன் நவம்பர் இதழ் நாவலர் சிறப்பு மலராகவும், ஜூன் வரி 1972 இதழ் பொங்கல் மலராகவும், ஜூலை இதழ் பாவலர் அவர்களின் சிறப்பு மலராகவும் வெளி வந்தன.

இலக்கிய கணமுள்ள சஞ்சிகை வெளியிட பொருளாதாரம் குறைந்த சமயங்களில் வெளியிடப்பட்ட தலையங்கங்கள் மூலம், 'மல்லிகையின் வளர்ச்சிக்காக முன்பின் தெரியாத — அதேசமயம் மல்லிகையின் இலக்கிய சேவையை கடந்தகாலங்களில் நன்கு புரிந்து கொண்டுள்ள பலர் தங்களது அன்புக்காணிக்கை தர முன்வந்

தள்ளனர். ஆஸ்பத்திரிக் கட்டி வில் நோயாளியாகப் படுத்தி ருந்த இலக்கிய நண்பரொருவர் நான் வேறொருவரை அங்கு பார்க்கச் சென்றபொழுது கூப் பிட்டுப் பணம் தந்தார்.....' என்றும் 'தங்கள் சொந்த வாழ்க்கையை உயர்த்தி கூக்கு கொள்வதற்காக கள்ளக்கடத்தல், வஞ்சம், சமூகத்துரோகம், போன்றவற்றில் ஈடுபட்டுப் பணம் சேர்த்துப் பெரிய மனிதர்களாக வேஷம்போடும் இக்கட்டத்தில் ஒர் இலக்கிய சாதனைக்காக நாம் தெருத் தெருவாகத் திரிந்து பிச்சை எடுப்பதற்கும் தயாராக உள்ளோம் என்பதையும் பகிரங்க மாகவே கூறிக் கொள்கிறோம்' என்றும் தீட்டப்பட்ட எழுத்தி னாலும் உந்தப்பட்ட இலக்கிய நெஞ்சங்கள் பணவுதலி செய்தன.

தரமான வாசக நேயர்கள் ஆரோக்கியமான இலக்கிய ஆர்வலர்கள் இலங்கையின் எந்த மூலை முடுக்குகளிலேனும் இலக்கிய சம்பந்தமானதும் ஆக்க பூர்வமானதுமான திட்டங்கள் தீட்டப்பட்டால் அதை நன்குணர்ந்து மோப்பம் பிடித்து விடுவார்கள் என்பதற்கு இதுவே சான்று: ஆசிரியரின் வேண்டுகோள்களுக்கு அள்ளிக்கொடுத்த மனிக்கரங்கள் நீண்டுகொண்டே போயின.

'சமுத்தின் ஆக்க இலக்கிய நூல் வெளியீடு' என்ற கட்டுரைத் தொடர்களை கார்த்திகேசு சிவத்தம்பி சிறந்த தரம்மிக்க வையாக எழுதினார். சபா ஜெயராசா, பைஸ்தீன் போன்றேர்களின் படைப்புக்களும், அழகு சுப்பிரமணியம், ஜி. பி. சேனநாயக்கா, மார்ட்டின் விக்கி ரமசிங்கா ஆகியோரது படைப்

புகள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டும் பிரசரமாயின.

சிங்கள நாடகக் கலை ராண ஹென்றி ஜயசேனவின் பேட்டியும் கொள்கைக்கு ஒத்துவராத பேதங்களிருந்தாலும் கலைஞர்கள் என்ற வரிசையில் ஆற்றுக் நாவலரும், பாவலர் துரையப்பாடிளையையும் கெளரவித்தமை மல்லிகையின் கட்சி சார்பற்ற, அபிப்பிராய பேதமற்ற போக்கினை காட்டுகிறது.

கடந்த ஓராண்டு முழுதும் மல்லிகையில் குறுநாவலோ, தொடர் நாவலோ, வெளியிடாமை ஒரு பெரும் குறையே. மலையக இலக்கிய விழாக்கள் பற்றிய செய்திக் கடிதங்களும் நெல்லை. பேரன் எழுதிய செய்

திக் கடிதங்களும் கடந்த ஆண்டின் புதிய அம்சங்களாய் வெளி வந்தன. இவற்றைவிட 'சர்வதேச நோக்கில் தமிழ் சினிமா' என்ற தலைப்பில் நடந்த இலக்கியக் கலந்துரையாடலும் 1972 ஜூலை இதழின் சிறப்பான முயற்சியொன்றும் இருந்தது.

மலரப்போகும் எட்டாவது ஆண்டில் இலக்கிய தாக்கமெடுப் பவர்களின் தாக்கத்தைத் தீர்ப் பதற்காக நல்ல குறுநாவல்களும், துணுக்குகளும், நாடோடி அல்லது சின்னஞ்சிறு கதைகளும், உருவகக் கதைகளும் புது மெருகு அளிப்பவையாய் மல்லிகையின் இதழ்கள் வெளிவர வேண்டும் என விரும்புகின்றேம்.

ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலையாரின் புதிய வெயீடுகள் 1972

இந்து சமய பாடம் 1971 — 1973 (11-ம் பதிப்பு	4-50
புதியமுறை எண்கணிதம் ஆக்கியோர் க. அரிராசசிங்கம்	6-90
புதிய புவியியல் இலங்கை .. க. குணராசா	4-00
இந்துசமய பாட வினாவிடை .. நா. கணபதிப்பிளை	1-75
உடநல சாஸ்திரம் .. எஸ். கந்தப்பு	6-50
.. வினாவிடை 1 ..	2-00
.. .. 2 ..	2-00

தமிழ் இலக்கிய வினாவிடை 1971 — 1973

ஆக்கியோர் பொன். கந்தசாமி	1-75
இலங்கைச்சரித்திரமும் ஐரோப்பிய சரித்திரமும் 1453—1796 ஜீ. சி. ச. ஆக்கியோர் மு. இளைதும்பி பி. ஏ. (இல)	6-50
பொதிகப் புவியியல் ஆக்கியோன் க. குணராசா	1-50
வடக்கீழ் இக்கிய அமெரிக்கா ..	1-25
பொது அறிவுக் களஞ்சியம் ஆக்கியோன் க. சி. குலரத்தினம்	-90
புதுமுறை குழல் பயிற்சி 5-ம் வகுப்பு .. பொன். கந்தசாமி	-75
ஆரம்ப பொருளியல் ஆக்கியோன் அ. விஸ்வநாதன்	7-00
தமிழ் இலக்கிய வரலாறு .. வி. செல்வநாயகம்	4-75
அனிமா மலையமுதம் பிறையாளன்	2-00
இரட்சகர் இயோசு	3-75

கிடைக்குமிடம்:

ஸ்ரீ லங்கா புத்தகசாலை

234, கே. கே. எஸ். கிரேட், யாழ்ப்பாணம்.

நான்கு கவிதைகள்

ஒரு சிறுகதை

இன்பப் பூ ஜனித்து
விரிய அவள்
தந்த
காதலாம் புல்லாங்குழல்
கொண்டே வாசி (த்)
தேனினிக்க
தாழை மனத்திலோர்
நாள் சுறிய
நாகம்
கொத்தச் செத்தது
மனமா
நானு?

சாவு!

பெண்மை!

‘அவள்’ கவைத்து
விட்ட பாலில்
சௌ இனிக்கிறது;
கள்ளப் பூணை
நக்க இனிப்பிலில்
சௌ
களர்கிறது!

உடலீல்
சென்ற மனம் தழுவித
தின்னும்
தேங்கின்
பினாப் பெட்டி தாசி
மனம்.

வாழ்வு!

கயமை!

பூக்கு முன்
பிடுங்கி
மோந்த
மலரின்
சருகு
சிரிக்கிறது
டயறியில்!

மு. கனகராசன்

மெய்யும்

உள்ளும்

மெய்

நல்லசிவம் தான் படித்த
சஞ்சிகைச் செய்தி ஒன்றை
எனக்குக் காட்டினேன். நானும்
படித்தேன்.

'வளர்ச்சியடைந்த விஞ்ஞா
னத் தொழில்நுட்ப நாகரிகங்
கள் நமக்கு அண்மையிலுள்ள
பால்வழி ஞாயிற்றுத் தொகுதிக்
கட்டங்களில் சில பகுதிகளிலிருந்து நமது பூமியிடன் தொடர்புகொள்ள முயன்றுகொண்டிருக்கலாமென பிரசித்திபெற்ற
சோவியத்—அமெரிக்க விஞ்ஞா
னிகளைக் கொண்ட கூட்டு
மொன்று முடிவுசெய்துள்ளது.
பூமிக்கு அப்பால்பட்ட அறிவு
லகங்களுடன் தொடர்வு கொள்வதுபற்றிக் கூட்டப்பட்ட முதல்
சோவியத்—அமெரிக்க விஞ்ஞா
னிகளின் கூட்டம் இதுவாகும். இம்மகாநாடு சோவியத்—அமெரிக்க நாடுகளின் தேசிய விஞ்ஞான சபைகளின் கூட்டாதரவில் சோவியத் ஆர்மீவிரயாவில் நடைபெற்றது. நம்மைவிடவளர்ச்சியடைந்த நாகரிகங்களிடமிருந்து பெறக்கூடிய பயன்கள் முழு மனித இனத்துக்கும் பெரும் நன்மையளிக்குமென்பதால் விண்வெளியிலிருந்து வரும் செய்திகளைக் கண்டுபிடித்துத் தொடர்பு கொள்வதற்காகச்

சர்வதேச ஒத்துழைப்பு அவசியமென அங்கு கூடிய விஞ்ஞானிகள் கருத்துத் தெரிவித்துள்ளனர். வலுவான நேடியோத் தூரநோக்கிகளால் விண்வெளியை ஆராய்ந்து அத்தகைய வெளி அறிவுலகத்துடன் தொடர்புகொள்வதற்கு தற்போதைய நமது தொழில்நுட்ப விஞ்ஞான அறிவு வளர்ச்சியடைந்துள்ளதாகவும் அவர்கள் தெரிவித்தனர்.'

செய்தியைப் படித்துவிட்டு நான் அவனைப் பார்த்தபோது நல்லசிவம் கூறினுன்—

'இந்தச் செய்தி ஒன்றே ஆயிரம் சிறுக்கைகள் கவிஞரத்துக்குச் சமம். சமம் என்று கூடச் சொல்லமுடியாது. உங்களுடைய இந்தக் காலத்துக்கைகள், நாவல்கள், கவிஞரத்தைகள் எதுவாலும் தரமுடியாத பரவசத்தை இந்தச் சிறுசெய்தி தருகிறது எனக்கு இதைப் படிக்கப் படிக்க வரும் பரவசத்தாக்கம் மனதை ஒரு நிலையில் நிற்கவிடாது கிளரிக்கொண்டிருக்கிறது. வேலையான்றும் செய்யமுடியாமல் கூட இருக்கிறது.'

செய்தியைத் திரும்பவும் பார்த்தவாறே நான் கேட்டேன் 'அப்படியென்றால் சிறுக்கை, கவிதை, நாவல் எல்லாவற்றை யும்விட இந்தச் செய்தித்துண்டு சிறப்பான் அல்லது அவற்றுக்குச் சமமான ஒரு கலைச்சிறுவுடி என்று கூறுகிறீர்?'

அவன் சிரித்தான். சிரித்துக்கொண்டே கூறினான்—

'கலை என்றால் என்ன? உண்மையான பரவச விடுதலை யைத்தருவதுதான் கலை. உண்மையான பரவச விடுதலை மாற்றமுறை நிரந்தர உண்மைத் தளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டது. கற்பணையை அடிப்படையாகக் கொண்டதல்ல. மாற்றமுறை நிரந்தர உண்மைத் தளம் ஞானிகள் கண்ட அனுபவத்தைமாகும். உங்களுடைய இந்தக் காலத்துச் சிறுக்கைகள், கவிதைகள், நாவல் களை நான் படிப்பதில்லை. என்னால் படிக்கமுடிவதில்லை. அவற்றைப் படித்து மகிழ்ந்த காலம் போய்விட்டது. அவையெல்லாம் வெறும் பொய்யும் கற்பணைகளுந்தான். காலத்துக்கு உதவாத கற்பணைகள். அப்படிப் பட்டவற்றை என்னால் இப்போ படிக்க முடியாமலிருக்கின்றது. அவற்றைவிட வியட்டும் போர்முதல் எங்கள் யாழிப்பாணத்துக் கள்ளுத்தவறனைவரை சகல சாதாரண நடைமுறை விடயங்களும் மிகச் சுவையாகவும் அக்கறையைக் கோருபவையாகவும் இருக்கின்றன. அவற்றை விட வேறு என்ன கலை வேண்டும்? சாதாரண மனிதன் சில பத்திரிகைகளின் கடைசிப்பக்கங்களில் வரும் கடத்தல், கொலை, சளவு பற்றிய விடயங்களை உங்கள் கதைகள், கவிதைகளிற் காட்டாத அக்க

நயோடு படிப்பதற்கும் அதுதான் ஓரளவு காரணம். அவை உண்மையானவையாக நடைமுறை விசயங்களாக இருக்கின்றன. இப்போ என்னை ஆச்சரியப்படவைக்கும் விசயம் இதுதான். இத்தனை ஆயிரம் கதைகள். கவிதைகள், நாவல்கள் என்று தேவையற்று, அர்த்தமற்று இவர்கள் எழுதிக்கொண்டும் பிரசரித்துக் கொண்டும் படித்துக்கொண்டும் இருக்கிறார்களே, அதுதான் என் ஆச்சரியத்துக்குரிய விசயமாக இருக்கிறது. ஏன் எழுதுகிறார்கள்? எப்படி எழுதுகிறார்கள், படிக்கிறார்கள்? அது அவர்களுக்கேதெரிவதில்லை. சும்மா ஒரு பழக்கமாகிவிட்டது.'

'நடைமுறையிலுள்ள சதாரண விடயங்கள் தரும் ஆழமான அனுபவங்களைத்தானே சிறுக்கைகள், நாவல்கள், கவிதைகள் காட்டுகின்றன? இன்னும் அழகாகவும் கலையோடும் தருகின்றன? நடைமுறை விசயங்கள் சுவையாக இருக்கின்றன வென்றால் அவற்றைவிட இன்னும் சுவையாகவும் பரவசமூட்டுபவையாகவும் இருக்கும் இலக்கியத்தையும் கலையையும் எப்படித் தேவையற்றவை என்று சொல்லலாம்?' நான் திருப்பிக்கேட்டேன்.

நல்லசிவம்—

'அவை உண்மையைப்போல எழுதப்பட்ட கற்பணை விசயங்கள். உண்மையல்ல. அந்த வித்தியாசம் இனிமேல் அவற்றைத் தேவையில்லாமல் ஆக்கிவிடுகிறது. இதுகாலவரை உண்மையை விளக்க அத்தகைய கற்பணைகள் உதவினதான். ஆனால் இனிமேல் உண்மையை உள்ளபடியே மனிதன் நாடி அனுபவிக்க ஆரம்பித்துவிட்ட காலத்தில் அந்த

யதார்த்தக் கற்பனைகள் தேவையில்லை. உதாரணமாக ரஷ்யப் புரட்சியைப்பற்றிக் கூடச்சுட எழுதிய ஜோன் நீட்டின் ‘உலகத்தை உலுக்கிய பத்து நாட்கள்’ இருக்கிறதே, அதன் பரவசம் நிலையானது. என்னைப் பொறுத்தவரையில் இப்போ டோஸ்டோவ்ஸ்கியின் நாவல்கள்கூட அத்தனை பரவசம் அளிப்பதில்லை. காரணம் அது உண்மை, இது கற்பனை என்ற உணர்வு படிக்கமுன்னே வந்து விடுகிறது. டோஸ்டோவ்ஸ்கிகூட ரஷ்யப் புரட்சிக்கு முந்திய கால வரலாற்றை அப்படியே மாற்றுமல் கொள்ளாமல் தர்ம வளர்ச்சிப்பக்கம் தன்னை நிறுத்திக்கொண்டு தன் கலையுணர்வோடு நீட்ட எழுதியது போல் எழுதியிருந்தால் இன்னும் எவ்வளவு அழகாகவும் சுவையாகவும் இருந்திருக்கும் என்று இப்போ நினைக்குத் தோன்றுகிறது. அப்படி உண்மையான வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளையே இலக்கியமாக ஒவ்வொரு எழுத்தாளனும் தன் திறமையோடு எழுதியிருந்தால் உலகம் எவ்வளவோ முன்னேறி யிருக்கும். கலையைப்பற்றிய கொள்கையும் ஒரு புதுப் பரிமாத்தைக் காட்டும் வகையில் வளர்ச்சியடைந்திருக்கும். உண்மைநிலையில் அனுப்புத்தட்டினால் அதை மாற்றவேண்டுமென்ற போராட்ட வேகமும் கலைஞர்களிடம் எழுந்திருக்கும். இன்றைய நம் எழுத்தாளர்கள் நம் நாட்டுப் பிரச்சனை மீள இன்றைய பூரண சர்வோதய—பொதுவுடமைத் தர்மப்போக்குப் பக்கம் நின்றுகொண்டு மாற்றுமல் கொள்ளாமல் கலையோடு எழுதுவதுதான் உண்மையான கலைச்சேவையாகும். மாற்றப்படாத உண்மைதான் கலை

யின் உள்ளடக்கமாக இருக்கவேண்டும். எந்தவிதக் கற்பனையும், எந்தவிதச் சிறுமாற்றமும் சேராத உள்ளடக்கம். அதற்கேற்ற உண்மையான உருவம்—அவைதான் இன்றைய கலைக்கொள்கையாக இருக்கவேண்டும். இந்தச் செய்திக் துண்டில் காணப்படும் உண்மைதான் எனக்குப் பரவசத்தை ஏற்படுத்துகிறது. அதாவது அடுத்த கோளங்களில் பெரும் நாகரிகங்கள் காணப்படும் என்றும் அவற்றே தொடர்பு கொள்வது அவசியம் என்றும் நம்பும் விஞானிகளின் உண்மையான என்றிலை. அதைவைத்து ஒரு விஞானக் கற்பனைக் கடையாக எழுதியிருந்தால் அத்தனை பரவசம் வந்திருக்காது எனக்கு. இந்த உண்மைகளை உண்மையான போக்கில் கூறவேண்டும். அப்படியே ஒவ்வொரு எழுத்தாளனும் சங்கலப்பம் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். அவற்றைப் படிப்பதே சரியானது என்று ஒவ்வொரு வாசகனும் பழகிக்கொள்ள வேண்டும். ஆனால் இன்றைய இலக்கியங்களும் கலை முயற்சிகளும் அப்படியா இருக்கின்றன? தெரிந்தவற்றையே அவை திருப்பித் திருப்பிக் கற்பனை பூசீகிக் கொல்கின்றன. சிந்தனைக் கதவைத் தட்டிக் கொண்டும் செயல் தடத்தில் தட்டுப்பட்டுக்கொண்டும் இருக்கின்ற எத்தனையோ புதிய அனுபவங்களை அவைசொல்வதில்லை. அப்படிப்பட்ட புது அனுபவங்கள் இருக்கும்போது கற்பனையாக கலையும் இலக்கியமும் எதற்கு?’

‘அப்படியென்றால் சாதாரண சரித்திரப் புத்தகமும் ஒரு சிறந்த நாவல் அல்லது கவிதை நாலும் சரி, சமம் என்கிறீரா?’ என்றேன் நான்.

‘சரியுமல்ல, சமனுமல்ல’ என்றான் நல்லவிவம். ‘சாதாரண சரித்திரத்தின் தரத்துக்கு ஒரு சிறந்த நாவலால் அல்லது கவிதையால் உயரமுடியாது என்கிறேன் நான்’

கலை, இலக்கியங்களின் உருவ — உள்ளடக்கங்கள் இன்றைய காலத்துத் தேவைகளுக்கேற்ப மாற்றப்பட வேண்டுமென்பது உண்மைதான். ஆனால் அதற்காக கலை, இலக்கியம் என்ற துறைகளே அழிக்கப்பட வேண்டுமென்ற அளவுக்கு மாற்றப்படலாமா? எனக்கு நல்ல சிவத்தின் கதை பைத்தியக்காரத்தனமாகத்தான் பட்டது,

‘எப்படியென்று சொல்ல முடியுமா?’ என்று சிரித்துக்கொண்டே கேட்டேன் நான்.

‘அதைத்தான் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன்’ என்றான் அவன்.

‘காரணம் இதுதான். சரித்திரத்தில் உண்மை இயன்றளவு மறைக்கப்படாது இருக்கிறது. கதைகளிலும் கவிதைகளிலும் அப்படி இருப்பதில்லை. உண்மை போல இருக்கலாம..... ஆனால் அவை அப்படியே உண்மையாக எங்கும் நடந்திருக்காது. அதை எழுதுபவனின் கற்பணையில் தவிர, அது பெரும் வித்தியாசத்தைத் தருகிறது. அந்த வித்தியாசம் இருக்கும்வரைக்கும் இனிமேல், அதாவது எதிர்காலத்தில் கலை, இலக்கியம் என்பதில் எந்தவிதப் பிரயோசனமுமில்லை. அவற்றை எதிர்காலமனவளர்ச்சி ஏற்றுக்கொள்ளப்போவதில்லை.

நான்—

‘ஐயா, அப்படிக் கற்பணை கலந்து இருப்பதுதானே கணி,

இலக்கியத்தின் உண்மையான தன்மையாகும்? இதுகாலவரை மனித வரலாற்றில் அப்படித் தானே அவை இருந்தன? சரித்திரத்தை விரும்புபவர்கள் வெறும் சரித்திரத்தைப் படிக்கட்டும். ஆனால் கலை இலக்கியத்தை விரும்பும் நூன்னூனர்வள்ள பண்பட்ட மனங்கள் இருக்கின்றனவே, அவற்றுக்குச் சரித்திரத்தையும் பத்திரிகைச் செய்திகளையும் கொடுக்கமுடியுமா? அத்துடன் கலை, இலக்கியம் இல்லாவிட்டால் மனிதகலாசாரத்தின் நிலையை நினைத்துப் பாரும். மனிதனுக்கும் மிருகத்துக்கும் அல்லது மனிதனுக்கும் யந்திரத்துக்கும் எந்த வித்தியாசமும் இருக்காது’

‘இதுகாலவரை இருந்தது இருக்கட்டுமையா, இனிமேல் இருக்கத்தேவையில்லை’ என்றான் நல்லவிவம். ‘இனிமேல் நூன்னூனர்வள்ள பண்பட்ட மனம் என்பது கற்பணையில் கலையையும் அழகையும் பரவசத்தையும் காணுமல் சாதாரண நடைமுறை உண்மையில்தான் கலையையும் பரவசத்தையும்காணும் நான் சொல்வது உமக்கு இன்னும் விளங்கவில்லை. சரி, இதுகாலவரை மிருகத்திலிருந்தும் யந்திரத்திலிருந்தும் வித்தியாசப்பட்டிருந்த மனிதனுக்கு எந்தவகையில் கலை, இலக்கியம் உதவி ற் ரு? எந்தவகையில் அவனை அப்படி வித்தியாசப்பட அவை வளர்ந்தன? அதாவது இதுகாலவரை கலை, இலக்கியங்களின் தொழில் அல்லது பயண்பெப்படிப்பட்டதாக இருந்தது என்று சொல்லும் பார்ப்பம்?’

அதைச் சொல்லுவது சற்றுக் கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது. காரணம் நான் சொல்பவை நல்லவிவத்தின் வாதத்

**துக்கே உதவக்கூடும் என்ற
ஓர் உணர்வு என்னை அருட்டத்
தொடங்கியது.**

'இதுகாலவரை—' நான் இழுத்துக்கொண்டு ஆரம்பித் தேன். **'இதுகாலவரை** கலை, இலக்கியங்கள்தான் மனிதனது சாதாரண நடைமுறை வாழ்க்கை வெறும் யந்திரப்போக்காகவும் மிருகப்போக்காகவும்மாருமல் அதன் ஆழமான அனுபவ உண்மைகளை வெளிக்காட்டியும் இலக்கியப்போக்கில் எப்படி வாழுவேண்டுமென்று எடுத்துக்காட்டியும் வழிப்படுத்தியும் ஆற்றுப்படுத்தியும் வந்திருக்கின்றன. மனிதனது சிந்தனையை வளர்த்திருக்கின்றன. வாழ்க்கையில் பரவசத்தையும் சந்தோசத்தையும் புகுத்தியிருக்கின்றன. சொல்லப்போனால் அவனது பண்பாட்டின் முக்கிய அத்திவாரமாகவும் இருந்திருக்கின்றன.

நல்லசிவம்—

'சிந்தனையையும் பண்பாட்டையும் தந்தவை பெரும்பாலும் அந்தந்தக் காலத்துத் தொழில்முறைகளும் தத்துவங்களும் சமயங்களும் தான். அவற்றின் நிழலில்தான் கலை, இலக்கியம் வளர்ந்துள்ளன. அவை இல்லாத இடங்களிலும் காலங்களிலுந்தான் கலை, இலக்கியங்கள் தனியாக வாழ்க்கைக்கு வழி காட்ட உதவியுள்ளன. ஆனால் அப்போதுங்கூட அவை தத்துவங்களுக்கும் சமயங்களுக்கும் முன்னேடிகளாகவே செயல்பட்டுள்ளன. பின்பு அதே தத்துவங்களினதும் சமயங்களினதும் நிழல்தான் அவை வளரும் குழலாகியுள்ளன. தத்துவங்களும் சமயங்களும் காட்டிய வாழ்க்கையின் இலட்சியப்போக்கைத் தான் கலை, இலக்கியம் எடுத்து

துக்காட்டியுள்ளன. அந்தவகையில் கலை, இலக்கியம் பரவசத்தையும் சந்தோசத்தையும் பண்பாட்டையும் வாழ்க்கைக்குள்புகுத்தியிருக்கின்றனவென்றால் அந்தச் சந்தோசமும் பண்பாடும் அந்தந்தக் காலத்துத் தொழில்முறையாலும் தத்துவத்தாலும் சமயத்தாலும் தரக்கூடியதாய் இருந்த பண்பாடும் பரவசமுந்தான். குறிப்பாக சமயங்கள்தான் மனிதன் இதுவரைகள்ட பரவச எல்லைகளைக்காட்டியுள்ளன. அந்த எல்லைகளைச் சாதாரண மக்களுக்கும் எடுத்துக்காட்டும் வகையில்கலை, இலக்கியம் இதுவரை செயல்பட முயன்றன என்பது உண்மைதான். ஆனால் அதே சமயம் அவை வாழ்க்கைக்குரிய இலட்சியப் படமாகவும் சாதாரண மக்களின் சமயத்துக்குரிய பிரதிப்பொருளாகவும் இருந்தனவேயொழிய உண்மையான சமயமாகவும் இருக்கவில்லை. உண்மையான வாழ்க்கையாகவும் இருக்கவில்லை. இந்த இரண்டுங்கெட்ட நிலை மனிதன் மிருகமாக வீழாமலும் தேவனாக வளராமலும் இருந்த இரண்டுங்கலந்த நிலைக்குப் பொருந்தியிருக்கலாம். ஆனால் இனிமேல் பொருந்தாது. இனி மனிதன் தேவனாகிறேன், பேர்மனிதனாகிறேன். சாதாரண நடைமுறை வாழ்க்கையே கலையாகவும் தொழில்கையாகவும் மாறவேண்டிய வேளையில் வாழ்க்கையும் மற்றுச் சமயமுமற்ற இரண்டுங்கெட்ட நிலைக்குரிய தனியானகலை, இலக்கியம் என்ற போவிப்பிரிவு இருக்கமுடியாது'

'எனக்கு விளங்கவில்லை'

'சாதாரண தொழிலே பரவசத்தைத் தரும் கலையாகவும் தொழில்கையாகவும் மாறவேண்டும்; அப்படி மாறவேண்டிய

வேளையில் அவற்றுக்குப் பதி வான் ஒரு போலிப் பிரதுப் பொருளாக, மதுபானமாக, தனிப்பட்ட கலீ, இலக்கியம் என்ற பிரிவு எதற்கு? அதாவது நான் சொல்வது இதுதான்—

‘கலீ, இலக்கியம் சிருஷ்டிப்பவன் தான் செய்யும் தொழிலையே, தன் வாழ்க்கையையே கலீயாகவும் இலக்கியமாகவும் மாற்றினால் என்ன? ஏதும் எழுத வேண்டுமென்றால் நடைமுறை யிலிருக்கும் சமகாலச் சரித்திர விடயங்களையும் தன் சொந்த உண்மையான அனுபவங்களையும் அப்படியே ஏதும் மாற்றுமல் கலீயாக எழுதினால் என்ன? ஒரு அனுவின் இயக்க நிகழ்ச்சியே அத் தன் கலீயோடு நடைபெறும்போது தனியாகக் கற்பனை கலந்து நடக்காத வாற்றை ‘யதார்த்தமாக’ எழுத வேண்டுமா? இனிமேல் உண்மையாக நடப்பவற்றைக் கலீயோடு எழுதுவதுதான் இலக்கியம். அதேபோல் ஒவ்வொரு நிமிட வாழ்க்கையையும் தொழிலையும் கலீயாக்குவதுதான் கலீ, இலக்கியக்காரனின் வேலை. ஒவ்வொரு எழுத்தாளனும் இப்படி ஒரு சங்கல்பத்தை எடுத்துக் கொட்டு வாழ்கிறுன் என்று வைத்துக்கொள்ளும். அதேபோல் அவன் வாழும் நாட்டி ஹுள்ள மக்களினதும் தனிப்பட்டவர்களினதும் நல்ல சேவையையும் அதன் வரலாற்றையும் அவற்றுக்கு உதவும் ஆராய்ச்சி களையுமே கலீயாகவும் இலக்கியமாகவும் ஒவ்வொரு எழுத்தாளனும் படைத்து வெளியிடுகிறுன் என்று வைத்துக்கொள்ளும். ஒரு பத்து வருடங்களுள் ஒரு பெரும் சிந்தனைப்புரட்சியும் கலாசார, அரசியல், பொருளாதார, சமூகப் புரட்சியும் தோன்றியிடும். உண்மைப்படி வாழ-

வும் உண்மைப்படி சிந்திக்கவும் ஒவ்வொருவரும் முயலும் யுகம் ஒன்று தோன்றிவிடும். வாழ்க்கையே கலீயாகவும் தொழுகையாகவும் மாறிப் பரவசமளிக்கும் யுகம். அப்படியென்றால் ஏன் அந்த மாற்றத்தைக் கொண்டுவரக் கூடாது?’

‘இது வெறும் இலட்சியக்கற்பனையாக இருக்கமுடியாதா’ என்றேன் நான் சந்தேகத்துடன். ‘நுட்பமான தர்க்க நியாயந் தான். ஆனால் நடைமுறையில் வராத கற்பனை, அப்படித்தான் எனக்குப் படுகிறது’

‘காலங்காலமாய் கற்பனையில் ஈடுபட்டிருக்கும் கலீ, இலக்கியக்காரர்களுக்கு எல்லாமே கற்பனையாகத்தான்படும்’ நல்ல சிவம் சிரித்துக்கொண்டு சொன்னன். ‘ஆனால் மனித இனம் இனிமேல் கலீ, இலக்கியக்காரர்களிடமிருந்து கற்பனையை எதிர்பார்க்கப் போன்றில்லை. வாழ்க்கையையே கலீ, இலக்கியமாக்கும் பெரும் பணியையே எதிர்பார்க்கிறது. அதற்கு முதல்படியாக இப்போதிருக்கும் கலீ, இலக்கிய முறையையே முற்றுக் காலிக்க வேண்டும். ஆமாம் முற்றுக் காலிக்க வேண்டும். அதை அழிப்பதற்கு அதே கலீ இலக்கியத்தையே பயன்படுத்தவேண்டும். மாற்றத்துக்கு முந்திய இடைப்பருவம் அதுதான். கலீயை அழிக்கும் கலீ, இலக்கியத்தை அழிக்கும் இலக்கியம்.’

நான் பதில் கூறுமல் பேசாமல் இருந்தேன்.

‘என்ன உனக்கு இதில் நம்பிக்கையில்லையா?’ என்றால் நல்லசிவம்.

நான் சிரித்தேன். அவன் தொடர்ந்தான்.

‘நீ நம்பினுலென்ன நம்பா விட்டாலென்ன உண்மையை மறைத்துவிட முடியாது. நம்ப முடியாத பல விசயங்கள் இனி மேல் நடக்கப்போகின்றன. பார், இந்தச் செய்தியை முந்தி இந்த விஞ்ஞானிகளே இதை நம்பினார்களா? இல்லை. ஆனால் இன்று நம்பினதோடு அதற்குரிய ஆராய்ச்சிகளையும் முயற்சிகளையும் மேற்கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டார்கள். ஆனால் இந்த விஞ்ஞானிகளுடைய எவ்வளவு குழந்தைப்பிள்ளைத்தனமாகச் சிந்திக்கிறார்கள். அடுத்த ஞாயிற்றுத் தொகுதிகளிலிருந்து தொடர்புகளை எதிர்பார்க்கும் இந்த விஞ்ஞானிகள் அங்கிருப்ப வற்றையும் வளர்ச்சியடைந்த விஞ்ஞானத் தொழில் நுட்ப நாகரிகங்களாகத்தான் எதிர்பார்க்கிறார்கள். ஏன் அதைவிட வேறு விதமாக இருக்கமுடியாதா? வேறு தளங்களில் வேறு சிந்தனை நிலைகளில் வாழும் அதி உன்னத இனங்களாக இருக்கமுடியாதா? நிச்சயமாக அப்படி எத்தனையோ இருக்கின்றன. ஆனால் இவர்களால்தான் அவற்றைச் சிந்தித்துப் பார்க்க முடியாமல் இருக்கின்றது. சடத்தள உலகங்கள் மட்டுமல்ல, சூக்குமத்தள உலகங்கள், ஆத்மீகத்தள உலகங்கள் எத்தனையோ இருக்கின்றன. அவற்றைப்பற்றியெல்லாம் எப்போது விஞ்ஞானம் அக்கறைப்படுமோ தெரியாது. இருந்தாலும் இந்தளவுக்கு முன்னேறியுள்ளார்களே, அதுவே பெரும் பரவசத் தையூட்டுகிறது. அத்தனை பெருந்தள உலகங்களோடும் தொடர்புகொண்டது போன்ற பரவசம் எனக்கு ஏற்பட்டது.

‘உண்மையாகவே நீ சொல் வதில் உனக்கு நம்பிக்கையிருக்கிறதா?’ என்று வேடிக்கையாகக் கேட்டேன் நான்.

‘நம்பிக்கையா?’ அவன் திருப்பிக் கேட்டுவிட்டுச் சிரித்தான். ‘இது வெறும் நம்பிக்கையல்ல. நிச்சயமான ஆதாரங்கள் இருக்கின்றன. அடுத்த உலகங்களிலிருந்து எத்தனையோதடவு அவர்கள் வந்துவிட்டுப் போயுள்ளார்கள். நிச்சயமாக ஆதாரங்கள் தாராளமாக இருக்கின்றன’

‘எவர்கள் வந்தார்கள்?’

‘அடுத்தவுலகக்காரர்கள்’

‘எப்போது வந்தார்கள்? எங்கு வந்தார்கள்?’

‘மனித நாகரிகம் தோன்றிய காலந்தொட்டு (தோன்றுவதற்கு முன்புங்கூட வந்திருக்கலாம்) இன்றைய விஞ்ஞான யுகத்தின் தற்காலம்வரை அவர்கள் வந்துபோய்க் கொண்டு தான் இருக்கிறார்கள். தனித்தனியாய் வந்துள்ளார்கள். கூட்டங்கூட்டமாய் வந்துள்ளார்கள். அவர்களது வருகையால் மனித நாகரிக வளர்ச்சியிலும் சிந்தனை வளர்ச்சியிலும் வாழ்க்கைமுறையிலும் அடிப்படையான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. வட இந்தியாவில், இஸ்ரேவில், அரேபியாவில் அவர்கள் புகுத்திய புது இயக்கங்கள் தான் இன்றுவரை மனிதனை மனிதனுக வளர்த்துவரும் உலகபண்பாட்டு இரகசியங்களாக இருக்கின்றது. ஆனால் இந்த விஞ்ஞானிகள் எதிர்பார்ப்பது போல் விண்வெளிக் கப்பல்களிலும் பறக்கும் தட்டுகளிலும் நேடியோச் செய்திகளிலுந்தான் அவர்களின் வருகை தெரிவிக்கப்படும் என்ற கட்டாயமில்லை.

அவர்களின் உள்நுழைவு மிக நுட்பமானது. உண்மையில் உள்நுழைவு, அதாவது 'இன் பில்ட்ரேஷன்' என்பது அவர்களிடமிருந்துதான் தெரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டிய கலையாகும். அத்தனை நுட்பமாக அவர்கள் நுழைந்திருக்கிறார்கள். உட்புகுந்து முழு நாகரிகங்களையே மாற்றி வளர்த்துள்ளார்கள்.'

'நீ எதைச் சொல்கிறோய்?' என்றேன் ஆச்சரியத்தோடு.

'நீ எதை நினைக்கிறோய்?' என்று திருப்பிக் கேட்டான் அவன். கேட்டுவிட்டுப் பதிலுக்குக் காத்திராமல் அவனே சொன்னான்.

'வேறு யாருமல்ல, எல்லா ருக்கும் தெரிந்த நமது சமய ஞானிகள்தான் அவர்கள். அவர்களில் பெரும்பாலானேர் அடுத்த உலகிலிருந்து இங்கு வேண்டுமென்றே திட்டமிட்டு மனிதரைப்போலவே பிறந்து வளர்ந்து உட்புகுந்த புரட்சிக் காரர்கள்தான். தனி ததனி யாகவும் கூட்டங்கூட்டமாகவும் வந்திருக்கிறார்கள். இப்போதும் நம்முடனே இருந்துகொண்டு மிருப்பார்கள்.'

எல்லாருக்கும் தெரிந்த தைத்தான் அவன் சொன்னான்.

ஆனால் அவன் அதைச் சொன்னவிதம் சுவையாக இருந்தது. அவன் தொடர்ந்தான்—

'நம்பமுடியாதவைகள் தான் இனி நடக்கப்போகின்றன.' உண்மையைவிட ஆச்சரியமானதும் அற்புதமானதும் வெளேன்றுமில்லை. முன்பு அங்கு மிங்கும் வந்தவர்கள் இனி ஒன்றுகி வருகிற காலம்; அங்கு மிங்கும் நடந்த சிறு புரட்சிகள் முழுமையடைந்து பெருந்தளவாழ்க்கை பிறக்கிற காலம். அதற்குரிய பெரும்படை உட்புகும் காலம். கலை, இலக்கியமும் இனிச் சாகிற காலம், முழு வாழ்க்கையே கலையாகவும் தொழுகையாகவும் பெரும்பரவசத் தொழிலாகவும் வளரும்போது போலியான ஒரு கலை, இலக்கியம் என்ற தனிப்பிரிவு எதற்கு?'

அதைச் சொல்லிவிட்டு நல்லசிவம் வழக்கம்போலச் சிரித்தான்.

எனக்கோ வேதனையாக இருந்தது. நானே சாவதுபோலிருந்தது. ஆனால் அதேவேண அந்த வேதனைக்குள்ளேயும் ஒருவித விடுதலை உணர்வு ஒடிப்பரவுவதை என்னுல் உணர முடிந்தது. *

ஏ கலை வன்

வல்லவஜை அழிப்பதற்கே
வழிதேடும் வஞ்சகர்க்கு
வரலாறு வரைந்துவைக்க
பலியான முதல்மனிதன்.

— நிருத்தன்

பத்தியம்

Iக்டர் மயில்வகானம் புரங்கு படுத்தார். பாயோரத் தில் நீட்டிக்கொண்டிருந்த ஈர்க்குக் காம்பு கன்னத்தில் பலமாகக் கூர் பார்த்தது. தலையை அப்படியே பக்கவாட்டில் இழுத்துத் தலையணையின்மேல் கன்னந்தெய்த்து முதல் சிகிச்சையை மேற்கொண்டார்.

சந்தியில் மெயில் பஸ் நின்று புறப்பட்டுச் சென்ற ஒசை துல்லியமாய்க் கேட்டது. அந்த ஒசையைக் கொண்டு நேரம் கிட்டத்தட்ட என்னவாய் இருக்கும் என்று கணக்கிட்டுக்கொள்ளும் அனுபவம் ஊரிலே எல்லாருக்கும் கிட்டிய சித்தி. இப்பொழுது ஊர் முழுவதும் துப்புரவாய் விழித்துவிட்டிருக்கும். மயில்வகானம் மாத்திரம் எழுந்துகொள்ளப் பிரியப்படாதவர் போல் அப்படியே கிடந்தார். மனதுக்குள் யோசனைகள் பல ஒடினா.

'என்ன தரித்திரியம் பிடிச்சு சிவியம், வேளாக்கு ஒரு சிரட்டைக் கஞ்சிக்கு வழியில்லாமல்'

நெஞ்ச வேதனையால் வழிந்தது.

அந்த இரவு முழுவதும் அவர் தூங்கவில்லை. அதாவது தூக்கம் வரவில்லை. முதல்நாள் இரவு படுக்கப் போகும்போது அன்று நடந்த காரியங்களைக் கால ஒழுங்கின்படி வரிசைப் படுத்தி மனத்திறையில் ஒடவிட்டு வழிக்கம்போல் சுயவிமரிசனத்தில் இறங்கியபோது சனியன்போல அந்தச் சிரட்டைக் கஞ்சி சங்கதி மாத்திரம் திரும்பத் திரும்பத் தோன்றி அவரை ஆய்க்கிணைப் படுத்திக்கொண்டிருந்தது.

மத்தியானம், போன இடத்தில் குறை வைக்கக் கூடாது எஃபதற்காகக் கையலம்பிக்கொண்டதால் ஏற்பட்ட உசாரில் அவருக்கு அன்றைய பொழுது போவது தெரியவில்லை. இரவுக்கு இரண்டுமிடறு தெளிவைக் குடித்துவிட்டுப் படுத்தாலே போதும். வயிறும் கொஞ்சம் லேசாக இருக்கும் என நினைத்து அரிசிப் பாணையைத் திறந்து குனிந்துபார்த்தார். முதுகுத் தண்டு வளித்த

தேயோழியப் பாணக்குள் எதையும் கண்டுகொள்ள முடிய வில்லை. அன்று இரவு வெறும் வயிற் ரேடு படுக்கவேண்டி வருமே என்ற கவலையும் தன் சம்பாத்தியத்தின் விறுத்தத்தை நினைத்ததால் ஏற்பட்ட எரிச்ச வுமாக வீட்டெல்லாம் புகுந்து இல்லாத ஒன்றுக்குத் தேடுதல் நடத்தினார்.

வீட்டில் இருப்பதெல்லாம் உழுத்துப்போன உரல் உலக்கைகளும் மருந்துச் சோவுகளுந் தான். இவைகளை வைத்துக் கொண்டே அன்றாடப் பாடுகளைப் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும் என்ற விதியை ஆயுள்வேத வைத்தியர் என்ற பட்டத்தில் சட்டம் போட்டுச் சுவரில் மாட்டி வைத்திருக்கிறார். இப்போது அவர் டாக்டரும்கூட.

அதை நினைத்தாலே அவருக்குச் சிரிப்பு வந்தது. ஆனால் அதற்கும் அவர் விரும்பாதவர் போல் திரும்பவும் புரண்டு படுத்தார். இரவேல்லாம் நிதி திரை கொள்ளாததால் உடம் பின் தசை நார்களெல்லாம் பச்சைப் புண்ணைய் நொந்தன. கடைக்கணக்களின் ஒரம் நீர் கசிந்தது. மயில்வாகனம் பொறுக்கமுடியாமல் எழுந்துகொண்டார். மெல்லிய இருளில் சாயல் திண்ணையில் பரவி இருந்தது. பாயைச் சுருட்டிக்கொண்டு உள்ளே போய்ப் பரணில் வைத்து விட்டு அரையில் வேட்டியை வரிந்து கட்டிக்கொண்டு திரும்பவும் வெளியே வந்து திண்ணையில் காலைத் தொங்கப்போட்டபடி அமர்ந்து வானத்தை அண்ணெந்த பார்த்தார். முற்றத்தில் வீசிய காற்று பழுத்துச் சிவந்த கணக்குக்கு இதமாயிருந்தது. முதல்நாள் குடித்துவிட்டு இறப்பிலே சொருகிய சுருட்டை

எடுத்து விரல்களால் சிறி து ‘பிடித்துவிட்டு’ வாயில் வைத்துப் பற்களால் இறுக்கிக்கொண்டார். இனிமேல்தான் பெட்டியைத் தொடி எடுக்கவேண்டும். அதுவே பெரிய தொந்தரவு போல் தோன்றியது. சுருட்டை வாயிலிருந்து எடுத்துக் காதிலே சொருவிலிட்டு எச்சிலைக் கூட்டி உமிழுந்தார். பயணத்தால்வந்த ஒரு காற்சட்டைக்காரன் சப்பாத்துகள் சரசரக்கத் தெருவால் நடந்து சென்றான். நாய்கள் எதையோ நினைத்துக் குரைத்தன. அவையும் தம்முடைய வயிற்றுப்பாட்டை நினைத்துக் குரைப்பதுபோல் இருந்தது. மயில்வாகனத்துக்கு அப்படிக் குரல் எழுப்பத்தெரியாது.

மயில்வாகனத்தை ஊரிலே எல்லாரும் மயிலர் என்றுதான் அடையாளம் காட்டுவது வழக்கம். நேரிலே அவரைக் கண்டு கடைக்கும்போது மாத்திரம் பரியாரியார் என்றால் வைத்தியர் என்றால் மரியாளதயோடு அழைப்பார்கள். மற்றும்படி வெறும் மயிலர்தான்.

மயில்வாகனம் மற்றவர்களைப்போல் அரசியல்வாதியாகவோ இலக்கியவாதியாகவோ அல்லது வேறேதும் அதுபோன்ற ஊர்த் துளவாடங்களுக்கு உரியவராகவோ ஆகாமல் தப்பிக்கொண்டார். அவருக்குத்தெரிந்தது வைத்தியத் தொழில் ஒன்றுதான். அப்போது மனிசிக்காறி இருந்த காலத்தில் மட்டும் கோயில் வீதியில் ஊர்ப் பொதுக்கூட்டங்கள் நடக்கும்போது தலையைக் காட்டிவிட்டு வந்து விடுவார். ஒருமுறை, உள்ளுர்க்கிராமச்சங்க லெக்சன் கேட்க வேணுமென்று கொஞ்சப்போர் அவரைப் பெரும் வில்லண்டப் படுத்திக் கொண்டிருந்தார்கள்,

அப்போது அவர் நாலுபேரறிய வசதியாக இருந்த காலம். வந்து நின்றவர்களைப் பார்த்து மயில்வாகனம் மனதுக்குள் ளேயே சிரித்துக்கொண்டார். இன்டைக்குக் கிராமச் சங்க வெச்சன் கேள் என்பவர்கள், அதிலே வெண்டிட்டால் நாளைக்கு பாளிமெந் வெச்சன் கேள் என்பங்கள். 'உந்த அலுவலுக் கொல்லாம் வேறை ஆக்கள் இருக்கினமப்பா' என்று கூறி மறுத்துவிட்டார். அப்போது 'ஓம்' போட்டிருந்தால் இன்றைக்குக் கொஞ்சம் வசதியாய் வந்திருக்கலாம் என்று இப்போதும் சில வேளைகளில் நினைத்துக்கொள்வார் கிராமம் ஒரு அரசியல்வாதியை இழந்து விட்டது.

பொழுது இதோ புலர்ந்து விடும்போல் இருந்தது. மயில்வாகனம் திண்ணையைவிட்டு இறங்கி வாசல் படலையைத் திறந்து தெருவிலே வந்து நின்றார். அத் தெருவால் கிழக்காக ஒரு கூப்பிடுதூரம்போய் தெற்கே அம்மன் கோயில் பக்கம் திரும்பினால் ஒரு வெட்டை தெரியும். அதையும் தாண்டிப் பாத்தியடிப் பக்கம் வந்துவிட்டால் காலையில் வெளிக்கிருக்கும் கடமையைத் தீர் த்துக்கொள்ளலாம். அங்கேபோய் ஆமணக்கு மரங்களுக்குப் பின்னால் சிறிது நேரம் குந்தி எழுந்தால் உடல் பாரம் மட்டுமன்றி மனப்பாரமும் கொஞ்சம் குறையும். மயில்வாகனம் எட்டி நடந்தார்.

அவருக்கு முன்னால் செல்லத்துரையின்மகன் வந்துகொண்டிருந்தான். அவன் கொழும் பில் டாக்குத்தருக்குப் படிக்கிறான். கொழும்பில் படித்தாலென்ன சூருக்கு வந்துவிட-

டால் காலையில் அம்மன்கோயில் பாத்தியடிப் பக்கந்தான் வரவேண்டும். மயில்வாகனம் அவனைக் கூர்ந்து கவனித்தார். அவன் படிப்பையும் முடித்து விட்டால் அவனை நம்பி யாராவது கையைக் கொடுப்பார்களா என்பது சந்தேகமாயிருந்தது. 'நாமெல்லாம் வைத்தியம் படிச்ச காலத்தில் இப்படியாகருளை பத்தி இருந்தோம்? அப்போதெல்லாம் ஆளைப்பார்த்தே கல்வியின் லட்சணத்தைச் சொல்லிப்போடலாம். எங்களுடைய கல்விக்கு வேதம் என்று ஏன் பெயர்வைத்தார்கள். அவ்வளவு அது அநாதி. இயற்கை எவ்வளவு அநாதியோ வேதமும் அப்படித்தான். அதைப் படித்தறியிறதென்றால் எவ்வளவு வித்துவம் வேணும். உந்த ஐந்து வருசப் படிப்பு எங்களுடை ஒரு குத்திரத்துக்கு உறைபோடக்கானது. இதையெல்லாம் இப்போ ஆர் நினைக்கிறார்கள்: எடுத்துக்கொல்லாம் ஆசப்பத் திரிக்கு ஒடுக்கிற காலம். இங்கிலீச் வைத்தியந்தான் அவர்களுக்கு வேதமாகிவிட்டது.'

வைத்தியக் கலை நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து வருவதைப்பற்றி அவர் மறுக்கத் தயாரில்லை: ஆனால் பாரம்பரியமான இயற்கை வைத்தியத்தில் ஊறி ப்போனவர்களின் தொழில்கள் படுத்துவிட்டதில் அவருக்குப் பெரிய ஆதங்கம். கல்வி ஒன்றைக் கற்றுக்கொண்டுவிட்டால் அதில் அவனவனுக்குப் பக்கத் தற்படுவது இயற்கை. மயில்வாகனத்தைப் பொறுத்தவரையில் ஆயுள்வேதம் என்பது கல்வி மாத்திரமல்ல, அன்றூட்வாழ்க்கையின் முச்சு அவருக்குப் பின்னால் அந்தத் தொழிலில் இறங்குகிறவர்களுக்கும் தங்கைப்போல் சிரட்டைக் கள்

சிக்கு வழியில்லாமல் போய்வி டுமோ என்ற பயம் அவருக்குள் எழுந்தது.

'பின்னடிக்கு யார் எப்படிப் போனாலென்ன? இன்றைக்கு நமக்குக் கருசிக்கு வழியில்லை.'

மயில்வாகனத்துக்கு வேத ணயோடு சிரிப்பும் கலந்து கொண்டது.

ஆமணக்கம் பற்றைகளில் அங்கொன்றும் இங்கொன்று மாகச் சில தலைகள் மட்டும் தென்பட்டன. மயில்வாகனம் எட்டச் சென்று தனிமையாய் நின்ற பற்றையின் பின்னால் குந்தினார்.

என்னதான் காண்டிய கால மானாலும் ஆமணக்கு மரங்கள் வேலில் பட்டுவிடாது. எந்தச் சிதோஷ்ணத்தையும் பொறுத் துக்கொண்டு பால் நிரம் பியிறைத்த தண்டுகளை வெய்யிலை நோக்கி நீட்டிப் பசிய இலைகளைப் பரப்பிச் சடாய்த்து நிற்கும். அங்கு கிடைக்கக்கூடிய மிகக் குறைந்த நீரைக்கொண்டே காலத்தைக் கடத்திவிட அவைக்கு வல்லமை கிடைத் திருக்கிறது.

மயில்வானம் இருப்புக் கொள்ளமுடியாமல் மரத்தில் ஒரு இலையை ஒடித்தார்; தண்டில், காம்பு விலகிப்போன இடத்தில் பால் 'விசக்'கெனக்கொட்டியது. ஒவ்வொரு காம்புப் பொட்டிலும் இப்படியே பால் கொட்டுமானால் மொத்தத்தில் அது எவ்வளவு பாலைச் சொரியம் பண்ணி வைத்திருக்கும். அதற்குக் கிடைக்கும் உணவு பாலாகவா கிடைக்கின்றது? இல்லையே! மயில்வாகனத்துக்கு மூன்கையின் வீரியத்தைப் பற்றித்தான் தெரியும்: அவற்

றைத் தாவர சாத்திரத்தின் அடிப்படையில் வைத்து ஆராயத் தெரியாது.

ஆமணக்கு மரம் கண்ணீர் விடுவதாக நினைத்துக்கொண்டார்.

கண்ணீர்!

உடலில் ஏற்பட்ட வேத ணயினாலா? உழைக்கும் கரம் ஒன்று ஒடிந்துவிட்டதே என்ற கவலையினாலா?

கண்ணீரல்ல அது, கரிசல் மண்ணுக்குள் நீரைத் தேடி ஒடி இயாது உழைத்ததன் பயன். அநியாயமாக அவ்வழைப்புச் சுரண்டப்படுவதைக் கண்டு மெளனமாகத் தெரி விக்கும் அதன் எதிர்ப்பு!

மயில்வாகனத்துக்குப் பொறிதடியதுபோல அப்போது தான் மனதில் ஏதோ துலம் கியது.

அன்றைக்கு அவர் வேளைக் கே அங்கிருந்து கிளம்பிவிட்டார். மடத்துக் கிணற்றில் கால் கழுவிக்கொண்டு ஊரை வலம் வந்ததுபோல மேற்கே யுள்ள ஒழுங்கையில் இறங்கி நடந்து முடக்கிலே திரும்பி மெயின் ரேட்டிலே ஏறினார்.

முடக்கிலே, கம்பிவெலியின் உட்புறமாகப் பெரிய இரும்புக் கிருதிகள் போட்ட ஒரு கட்டிடம் அன்று மாத்திரம் ஏனோ அதிசயமாய் அவர் கவனத்தைக் கவர்ந்தது. இதுகால வரைக்கும் அது நெசவு சாலை என்றுதான் அழைக்கப்பட்டு வந்தது. சனி ஞாயிறு என்றெல் லாம் எந்தநாளும் கலகலத்துக் கொண்டிருக்கும் கைத்தறி நெசவு முன்னெல்லாம் அங்கே நடந்துகொண்டிருந்தது. நாற்

பது ஜம்பது என்று பெண்டினாப் பிள்ளைகள் சுற்றியுள்ள கிராமங்களிலிருந்து வந்து அங்கே வேலைக்குச் சேர்ந்திருந்தார்கள். இப்போது கட்டிடம் பூட்டப் பட்டுக் கிடக்கிறது. நெசவு சாலையில் 'புறப்பிற்டடி' தனக்கு அந்தத் தொழில் எக்கச்சக்கமான நட்டத்தைக் கொடுக்கிறதென்று கொஞ்சக் காலமாகக் கண்டவர்களிடமும் நின்டவர்களிடமும் எதற்கோ முன் னச்சரிக்கைபோலக் கொல்லிக்கொண்டு திரிந்தார். கடைசியில் கதவுகளை இழுத்து மூடியும் விட்டார். இப்போ என்னவென்றால் இந்தக் கிழமையோ வருகிற கிழமையோ அந்தக் கைத்தறி நெசவுசாலை 'பவர் ஹம்பி' ஆக மற்றப் போகிறதென்றும் முந்தி அவரிடம் வேலை செய்த ஆட்களில் தனக்கு 'வசதியான்' நான்கு பேரைத்தான் இனி ஒமல் வேலைக்கு எடுப்பார் என்றும் எல்லாரும் பேசுகிறார்கள்.

மயில்வாகனம் கிட்டால் வரும்போது ஏதோ தூண்டுதலுக்கு உள்ளானவர் போல நெசவு சாஸ்யின் உட்புறம் நோட்டம் விட்டார். தறிகள் ஒய்துபோய் நிற்கும் இடங்களில் வேலையை இழுந்த பெண்டினாப் பிள்ளைகள் வாடி தொங்கும் முகங்களுடன் பரிதாபகரமாக நிற்பதுபோல் பிரமை தட்டியது. மயில்வாகனம் பொறுக்கமுடியாதவராய்ச் 'கடா' ரெனத் தலையைத் திருப்பினார். அப்படியே பராக்குப் பார்த்தபடி கொஞ்சத் தாரம் நடந்து வந்து விதானையாரியிட்டுத் தன்னீர்த் தொட்டியின் ஒட்டிலே வள்ளீசாக அமர்ந்தார்.

வள்ளிடல் மாடுகளின் விடாயைத் தீர்ப்பதற்கென்று அந்தக் காலத்தில் கட்டப்பட்ட தொட்டி அது. 'கான்' ஓரமாக நான்கு ஐந்து மாடுகள் அக்கம் பக்கமாக நின்றுகொண்டு தன்னீர் குடிக்கக்கூடிய அளவுக்கு அகன்ற தொட்டி. முந்தியெல்லாம் இங்கே இப்படி வந்து உட்கார்ந்து கொள்ளமுடியுமா?

இப்போது தெருவிலே வள்ளிடும் கிடையாது. தொட்டியில் தன்னீரும் கிடையாது.

காலம் எவ்வளவுக்கு மாற்விட்டது. எப்போதாவது ஒரு நாள் 'வான்' 'லைன்' ஓடாத நாளில் கொடிகாமத்திலிருந்து மாட்டு வள்ளிடியில்தான் தேங்காய் வரும். பள்ளிக்கூடப் பெண்டினாகள் 'கடுக்கண்டு விட்டால்' மாட்டு வள்ளிடியில் தான் பள்ளிக்கூடம் போவார்கள். அவர்களுக்குக்கூட அது அநாகரியமாய்ப்போய் இப்போகாரிலும் பள்ளிலுமாகத் திரிகிறார்கள். 'தேவைகள் அதிகரித்துவிட்டன. அதுதான் இவ்வளவு வேகம், இவ்வளவு மாற்றம்' என்று தெரிந்தவர்கள் சொல்கிறார்கள். முந்தி வள்ளிடுவிட்டவன் இன்றைக்குக் கார்த்துகிறான்? அப்படி இன்னையென்றால் இன்றைக்கும் அவனுடைய பிழைப்பு என்னவானது?

நம்முடைய வைத்தியத் தொழில் மாத்திரந்தானு படுத்தது. இன்னும் எத்தனையோ தொழில்கள் படுத்துவிட்டன.

மயில்வாகனம் வீட்டுக்குப் போக எழுந்தபோது மதியம் திரும்பிட்டது.

வாசவில் படலை திறந்து கொண்டதுபோன்ற சரசரப்பு, திண்ணீயில் சாய்ந்திருந்து மயில்

வாகனம் திரும்பிப் பார்த்தார். இரண்டுபோர் திறந்த படலையை அப்படியே ‘ஆ’ வென்றபடி விட்டுவிட்டு முற்றத்தில் வந்து நின்றார்கள். மயில்வாகனம் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்து வலக்கையை நெற்றிக்குமேல் குடைபோல் பிடித்துக் கூர்ந்து நோக்கினார். அயலூர்க்காரர்கள்தான் இருவரையும் அவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். ‘ஒருவன் எங்கேயோ கவுன்மேன்ற உத்தியோகத்தில் இருக்கிறோன். மற்றவன் இங்கினைக்கைதான். ஏதேனும் நிதி சேகரிக்க வந்திருப்பார்களோ?’ என்று மயில்வாகனம் அனுமானி ததுக்கொண்டார்.

‘என்ன தம்பிமாரே எங்கை வந்தியள்?’

‘ஓம் பரியாரியார் உங்களைட்டைத்தான் வந்தோம். எங்களை முந்தித் தெரியுந்தானே.’

‘என்ன கதைகளைத்தக்கிறை. நீ வேம்படியாற்றை ரண்டாவது பெடியனெல்லே? அப்புறையிலே நிறுதாழி பண்ணி கொண்டிருந்தனி. அதையெல்லாம் நிப்பாட்டிப் போட்டைபோலைகிடக்கு.’

‘மற்றத்தம்பி ஊரோடைதானே. இப்ப எப்படித் தம்பி உங்கடை கடை வியாபாரமெல்லாம்?’

‘ஏதோகொண்டுதள்ளாரும். அப்புபோனுப்போலை கொஞ்சம் கயிட்டந்தான்.’

‘ஒமோம். அப்ப வந்த அலுவல் என்னென்டு சொல்லயில்லையே?’

‘இல்லைப் பாருங்கோ நான் இப்ப கொழும்பிலை வேலையென்டு உங்களுக்குத் தெரியுந்தானே. இந்தமுறை வீட்டுக்கு வந்தாப்போலை வீவக்குமேலாலை

கொஞ்சநாள் நின்டிட்டன். அதுதான் போகக்கை ஒரு மெடிக்கல் சேர்டிபிக்கட்ட கொண்டுபோனால் அங்கை கந்தோரிலைசரிப்படுத்தலாம். நீங்கள் ஒன்டுதந்தால் மிச்சம் உதவியாயிருக்கும். சிலவைப்பற்றி யோசியாதையுங்கோ’

‘என்ன தம்பி மெடிக்கல் சேர்டிபிக்கட்டோ. தம்பிக்கு என்ன சுகயீனம்?’

‘கொழும்புக்குப் போன பிறகு அடிக்கடி நெஞ்சு நோவந்து பெரிய தொந்தரவுபடுத்தினார். இங்கையும் அங்கையுமாக மருந்து சாப்பிட்டு இப்பகும்’

‘ஆரட்டைக் கொட்டுப் போய்க் காட்டினனி? தமிழோ இங்கிலீசோ வைத்தியம்?’

‘இங்கிலீசதான். இங்கைபத்மநாதன் டொக்டரட்டைத்தான் காட்டி மருந்து எடுத்தனன். இது நடந்தது போனவருசம் பாருங்கோ’

‘என்னட்டை இப்ப மருந்துக்கு வந்தாலெல்லோ நான் சேர்டிபிக்கட்ட தரலாம். மருந்து செய்யாமல் சேர்டிபிக்கட்டகொடுத்து எனக்குப் பழக்கமில்லை.’

‘உங்களை நம்பித்தான் வந்தோம்’

‘சேர்டிபிக்கட்டை நம்பிவந்தால் போதுமா? வைத்தியத்தை நம்பியெல்லோ வரவேணும்’

‘காசு எவ்வளவெண்டாலும்……’

‘அது எனக்குத் தேவையில்லை. நான் வைத்தியத்துக்கு மாத்திரம் காசு வாங்குவேன். போயிட்டு வாங்கோ’

மயில்வாகனம் காதிலிருந்தகுறைச் சுருட்டை எடுத்து வாயில் வைத்துக்கொண்டார்.

எந்திர

மனிதன்

எந்தவிதமான விருப்பு, வெறுப்பு உணர்ச்சிகளின்றி காரியார்த்தமானதொரு பிரச்சினையை இன்றைய விஞ்ஞான உலகு விவாதித்துக் கொண்டுள்ளது. செவ்வாய் கோளில் உயிரினங்கள் உள்ளனவா, இல்லையா என்பதைக் கண்டுபிடிப்பது எப்படி? இதற்கெனப் பரிசோதனை முறைகளும், தேவையான கருவிகள், சாதனங்களும் விவரங்களைப் பகுத்தாய்ந்து, அவற்றைத் தொகுத்து பூமிக்கு அனுப்பும் முறைகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு வருகின்றன. முக்கியமான என்ஜினியரின் பிரச்சினை தீர்க்கப்பட்டுவிட்டது. விரைவில் செவ்வாய்ப் பரப்பில் தனியக்க உயிரியல் ஆய்வுக்கூடங்கள் தோன்றி செயல்படத் துவங்கும் என்று எதிர்பார்க்கலாம். ‘செவ்வாய்க் கோளில் உயிரினங்கள் உள்ளனவா?’ என்று காலகாலமாகக் கேட்கப்பட்டு வரும் இந்தக் கேள்விக்கான விடையை விரைவில் ‘எந்திர உயிரியலாளர்கள்’ அளிப்பார்.

மிகச் சிக்கலான நடவடிக்கைகளையும்கூட தன்னியக்கவின்வெளி ஆய்வுக்கூடங்கள் செய்ய முடியும் என்பதை நாம் அறிந்துள்ளோம். வெள்ளிக் கோளின் வாயுமண்டலத்தை ஆராய்தல், சந்திரனுக்குச் சென்று பல இடங்களிலும் நகர்ந்து ஆய்வுகளை மேற்கொள்ளும் ஹா ஞேகோத-1, சந்திரமண்ணை பூமிக்கு எடுத்து வரும் தனியக்கக் கலன் போன்ற எந்திர சாதனைகளை நாம் ஏற்கனவே கண்டிருக்கிறோம். தற்போது, முற்றிலும் புதியதொரு தனியக்கக் கலன் அமைக்கப்பட்டு வருகிறது. அந்த ‘எந்திரமனிதன்’ உயிரிப் பொருள்களுக்கும், உயிரற்றவைக்கும், அதாவது அங்ககப் பொருள்களுக்கும் அனங்ககப் பொருள்களுக்கும் உள்ள வெறுபாடுகளைப் பகுத்து ணர வேண்டும். இக்காரியத்தை ஒரு எந்திரம் சாதிக்க முடியுமா என்று சிந்திப்பதே நமக்கு வியப்பை அளிக்கிறது. ஏனெனில், எது உயிருள்ளது, எது

உயிரற்று என்பதைப் பகுதி தாராயும் திறன் மனிதனுக்கே உண்டு என்றுதான் நாம் கருதி வந்துள்ளோம். உயிரற்ற ஒரு எந்திரத்தால் அந்த மாறுபாட்டைக் கண்டுபிடிப்பது முடியாத காரியம். எனினும், அப்படிப் பட்டதொரு ‘எந்திர மனிதனை’ உருவாக்கியிருப்பதாக விஞ்ஞானிகள் கூறுகின்றனர்.

செவ்வாய்க் கோளில் எத்த கைய உயிரினங்களை நாம் தேட வேண்டியுள்ளது? மிகப் பெரிய உயிர்ப் பொருள்களையோ, தாவரங்களையோ அங்கு நாம் காண முடியாது என்ற முடிவுக்கு விஞ்ஞானிகள் ஏற்கனவே வந்து விட்டனர். ஆகவே அவர்கள் அமைத்து வரும் தன்னியக்க ஆய்வுகூடம் நுண்ணுயிர்களைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கும் தன்மை படைத்தாகவிருக்கும். மிக எளிய உயிர்ப் பொருள்களையும் அந்த ‘எந்திர மனிதன்’ கண்டு பிடித்து விடுவான்!

இப்பூமியிலுள்ள பல நுண்ணுயிர்கள் செவ்வாய்க் கோளி லும் உயிர் வாழ முடியும் என்பது கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இரசாயனக் கண்ணேட்டத்தின் படி பார்த்தால், செவ்வாய்க் கோளில் உயிரினங்கள் தோன்றி வளர்ச்சியடைந்திருப்பது சாத்தியமே. ஆகவே அங்கு நிறைய நுண்ணுயிர் பொருள்கள் இருக்கக் கூடும்; பூமியில் காணப்படுபவை போன்ற பாக்ஷியா, காளான், யீஸ்டு, பூஞ்சை போன்ற நுண்ணுயிர்கள் அங்கு இருக்கக் கூடும். உழுத மன்னில் 1 கிராம் எடையில் சாதாரண மாக 200 — 300 கோடி பாக்ஷியா, காணப்படுகிறது. கடல், குளம், நதி போன்ற நீர்ப்பரப் பில் கூட்டம் கூட்டமாக நுண்ணுயிர்கள் காணப்படுகின்றன.

ஒரு ஸெல் பிராணிக்கும், நுண்ணுயிர் ஆல்காக்களுமாக மொத்தம் 15000 வகைகள் நமக்கு ஏற்கனவே தெரியும். வாயுமன்லைத்திலுள்ள காற்றிலோ, — பூமத்தியப் பாலைவனப் பகுதி யிலிருந்து, துருவப் பிரதேசம் வரை நுண்ணுயிர்கள் நிரம்பியுள்ளன.

செவ்வாய்க் கோளி லும் அதேபோன்ற நிலைமை இருக்கக் கூடுமென நாம் அனுமானிக்கலாம். எனவே, நாம் தோற்று வித்துள்ள தன்னியக்க நுண்ணுயிர் ஆய்வுக் கூடத்தின் பிரதான வேலை, செவ்வாய்த் தரையிலும், வாயு மண்டலத்திலும் சிறிதளவு மாதிரியை எடுத்து, அதை ஆய்வுக்குட்படுத்துவதேயாகும். பலவேற்றிடங்களிலும் செவ்வாய்க் கோளின் மன்னையும், வாயு மண்டலத்தையும் நாம் ஆராய்ச்சிக்குட்படுத்தவேண்டும்.

செவ்வாய்க் கோளிலுள்ள உயிர்ப் பொருள்களின் இரசாயன இயைபு பூமியிலுள்ளவற்றினின்றும் வேறுபட்டிருக்கக் கூடும். ஆகவே பூமியிலிருப்பன வற்றைப்போன்ற உயிரினங்களைச் செவ்வாய்க் கோளில் தேடுவது பலன்னிக்காது போகலாம். வேறுபல முறைகளில் அவற்றைத் தேடுவதற்கென மிகுந்த சிரமத்துடன் ‘எந்திரமனிதனை’ த்தோற்றுவித்திருப்பது பெரும் சாதனதான் என்ற போதிலும், மனிதனைப் போன்ற கூரிய பகுதி தாராயும் திறன் அந்த எந்திரமனிதனுக்கு உண்டா என்பது ஜயமே. இதற்கான இறுதி முடிவை யார் கூறுவது? செவ்வாய்க் கோளில் சென்றிறங்கி ஆய்வுகளை நடத்தும் வருங்கால மனிதன்தான் அந்த முடிவை திட்டவட்டமாக அறிவிக்க முடியும்.

லீலோ ஹர்மன்

பிரிஜிட் தாஸ்

அவ்வப்போது என் குழந்தையின் கணக்கை உற்று நோக்கும்போது என் மனக்கண்ணே திரே ஒரு தாயின் இன்முகம் உதிக்கிறது..... குழந்தைப்பாசமிகுதியால் தனது இன்னுயிரைத் தியாகம் செய்த ஒரு தாய்.....

1937 கோடை காலத்தில் நாஜி ஜேர்மனியில் ஸ்டூட்கார்ட் சிறையிலிருந்து ஒரு கைதி தப்பிச் சென்று ஸ்விட்ஸர்லாந்து நாட்டு எல்லையைக் கடந்துவிட்டார். புகையிலைத் துகள்களும் தாசும் நிறைந்த அவரது சட்டைப் பையிலே ஒரு துண்டுக் கடிதம் இருந்தது. அதில் கோணஸ் மாண்வாக எழுதப் பட்ட சில வரிகள்: ‘லீலா ஹெர்மன் மரணதண்டனை – கைக் குழந்தையோடு இருக்கிறீர்கள் – மிகப்பெரிய அபாயம் – முடிந்த வரைக்கும் முயன்று பாருங்கள்’ என்று.

யார் இந்தப் பெண்? ஏன் சாகவேண்டும்? என்ன செய்து விட்டாள் அவள்?

பெர்வினிலிருந்த ஹெர்மன் குடும்பம் 1909 ஜூன் 22-ல்

மகிழ்ச்சிக் கடவில் ஆழந்திருந்தது – லீலோட் எனும் பெண் குழந்தை பிறந்துவிட்டது. அதன் குழந்தைப் பருவம் கவலையின்றிக் கழிந்தது. காரியப்பற்றும் உழைப்புத்திறனும் ஆற்றலும் நிறைந்த நங்கையாகவளர்ந்தாள். லீலோ என்று எல்லோரும் செல்லமாக அழைத்தார்கள். தன்னடக்கமும் இனியசுபாவமும் மிக்கவள். வரைபடம் போடுவதில் ஆற்றல் இருந்தது. நிறையப் புத்தகம் படித்தாள். பள்ளிப் படிப்பு முடித்து பெர்லின் பல்கலைக் கழகத்தில் பட்டப்படிப்புக்குப் போனாள். பிறகு குடும்பத்தோடு ஸ்டூட்கார்ட் நகருக்குப் போனாள். குழந்தைகளுக்கு மருத்துவராக வேண்டுமென்கிற நோக்கோடு பல இயற்கை விஞ்ஞானக் கிளைகளில் பயின்றார்கள். மீதமிருந்த ஓய்வு நேரத்தில் புதியபுதிய நூல்களைப் படித்தலானாள். விரைவிலே கம்யூனிஸ்ட் இலக்கியங்களில் கவனம் திரும்பியது. ஆர்வத்தோடு படித்தாள். சுகவாழக்கையுள்ள குடும்பத்தில் பிறந்த இந்தப் பெண் முதலில் உள்ள ணர்வு அளவிலே தான் சுரண்

டப்பட்ட மக்களின் பக்கம் தான் இருக்கவேண்டுமென்று புரிந்து கொண்டாள். தான் வாழ்ந்து வரும் செழுமையுலகு பண்பு நயங்களில்லாத பாலை வனம் என்று கண்டாள். எதிரே நெருங்கி வரும் போர் அபாயம் அவளைச் செயலுக்குத் தாண்டி விட்டது. ஒரு சோஷலிஸ்ட் மாணவர் குழுவில் சேர்ந்தாள். அது விவாதங்கள், மார்க்ஸியப் பயிற்சிக் குழுக்கள் துண்டுப் பிரகரங்கள் வழியே பாசிஸ் அபாயத்தை எதிர்த்துப் போராட முயன்றது. இந்தப் புதிய செயலில் தனக்கேயுரிய அலாதி சுறுசுறுப்புடன் துடிப்புடன் அவள் ஈடுபட்டாள்.

அவள் எதிர்த்துப் போராடவரும் பாசிஸ் சக்தி பல்கலைக் கழகங்களிலும் தலைதாக்கிவிட்டது. போரும் பாசிஸ் முழு பிரிக்க முடியாதவை — நாஜி மாணவக் கும்பல்கள் அவளையும் அவனுடைய சகாக்களையும் பல்கலைக் கழகத்தின் முற்றங்களிலும் வராந்தாவிலும் தாக்கினர். பேச்சில் வெல்ல முடியவில்லை. வன்முறையில் இறங்கினர்.

1933-ல் ஹிட்லர் ஆட்சிக்கு வந்தபின் லீலோ தனது பல்கலைக் கழகத்தில் நாஜி அபாயத்தை எதிர்த்து வேண்டுகோள் விடும் ஒரு பிரசரத்தை விணி யோகித்தாள். புதிய ஆட்சியாளர்கள் அவளைப் பல்கலைக் கழகத்தின்ருந்து வெளியேற்றினர். லீலோ அரசியல் நடவடிக்கைகளைக் கைவிடவில்லை. படிப்பும் அனுபவமும் கேள்வி ஞானமும் — எல்லாம் அவளை மேலும் துடிப்புடன் பணியாற்றத் தாண்டிவிட்டன. மாறு பெயர் வைத் துக்கொண்டு வேலை செய்யலானாள். அலுப்புச் சலிப்பின்றி

உழைத்துப் புதிய புதிய பாசிஸ் — எதிர்ப்பாளர்களை உருவாக்கிப் போராட்டத்தை நடத்தி னேன்; போர் அபாயத்துக்கு எதிராகத் துண்டுப் பிரசரங்கள் எழுதினான்.

1933-ல் அடக்குமுறை அபாயம் தலைதாக்கி நின்றபோது லீலோ மகனைப் பெற்றெடுத் தாள். அவளது மிக அந்தரங்கமான விநப்பம் ஈடேறி விட்டது. பெருமித்ததுடன் இன்பக்களிப்புடன் குழந்தையை ஊட்டி வளர்த்தாள். ‘வால்டர் வளர்ந்து வருகிறேன்’ என்று ஒரு டயரி எழுதிவரத் தொடங்கினான். குழந்தையின் அப்பாவும் ஒரு பாசிஸ் எதிர்ப்பாளர். —

1933-ல் நாஜிகளால் படுகொலை செய்யப்பட்டார். பாசிஸத்தை வேரருத்தால் மட்டுமே தன் குழந்தையும் சரி மற்றெல்லாக் குழந்தைகளும் சரி, இன்பமாக, பத்திரமாக, வாழுத்தக்க எதிர்காலம் பிறக்கும் என்கிற உணர்விலே நிறைந்தது அவளது தாய்ப்பாசம். எனவே, தலைமறைவாயுள்ள கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நடத்தும் பாசிஸ் — எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் நின்று பணியாற்றி வந்தாள். நாஜி இரகசியப் போலீஸ் பிடித்துவிடும் நிலைமை வரும்போல் தோன்றவே குழந்தைகளைத் தனது பெற்றேரிடம் சேர்ப்பித்தாள். பிறகு தெற்கு ஜெர்மனியில் பயணம் செய்தாள் — உழைப்பாளி மக்களை போராடத் தூண்டினான். இராணுவ உற்பத்தியை நாசம் செய்ய அறைக்கலையைத் தாள். பாசிஸ் — எதிர்ப்புக் குழக்களை அமைத்தாள்.

1935 டிஸம்பரில் நாஜிகள் லீலோவைக் கைது செய்தனர். இளந் தாய்க்குக் கொடிய சோதனைக் காலம் பிறந்துவிட்டது.

அவளிடம் செய்தி வாங்க எல்லா விதமான சித்திரவதைகளும் செய்தனர். ஆனால் லீலா வளைந்து கொடுக்கவில்லை. இலட்சியத்தையும் தோழர்களையும் காட்டிக்கொடுக்கவில்லை.

1937 ஜூனில் பாசிஸ்ட் ஆட்சி ஏற்பட்ட நான்கு ஆண்டுகளில் முதல் தடவையாக ஒரு இளந்தாய்க்கு 'அரசுத் துரோகக் குற்றத்துக்காக' மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்டது.

வழக்கு முடிந்த பிறகும் சித்திரவதை வழியே லீலாவின் வாயிலிருந்து தனது சகாக்களைப் பற்றிய செய்தியறியலாம் என்று நாஜிகள் நப்பாசை வைத்தனர். 'இனியென்ன—மரண தண்டனை கொடுத்துவிட்டார்களே! பினம் பேசமுடியாது.....' என்றால் அவள் நாஜிகள் குறுக்கு விசாரணை செய்துகொண்டிருக்கக்கூடியில் பக்கத்து அறையிலிருந்து 'அம்மா என்னை வந்து அழைத்துப்போ!' என்று குழந்தைக் குரல்கேட்டது. லீலா மௌனமாயிருந்தாள். இது ஒரு குது... அவள் குழந்தையின் குரல் அல்ல என்று பின்னால் பெற்றேர்கள் கூறி ஞார்கள்.

லீலா மௌனமாயிருந்தாள். ஆனால் உலகம் மௌனமாயிருக்கவில்லை. அந்த அழுக்கேறிய சின்னத் துண்டுக் கடிதத்தை வைத்துக்கொண்டு ஸ்விட்ஸர்லாந்திலிருந்து கிளம்பியக்கண்டனக் குரல் உலகெங்கும் எதிரொலிக்கத் தொடங்கியது. கோபம், ஆத்திரம், தைரியம், மனத்திட்பம் அந்தக் குரவிலே தொவித்தன—அதிர்ச்சியும் பயமும் கலந்து, லீலாவைச் சுற்றி நாஜிகள் எழுப்பியிருந்த மௌனச் சவர் இடிந்தது. உலகெங்கும் அவள்விடுதலையைக் கோரும் கமிட்டிகள் அழைக்கப்பட்டன.

சர்வதேசத் தொழிலாளர் காப்புக்கமிட்டி, தேல்மன் கமிட்டி, தொழிற்சங்கங்கள், ஐன்நாயக வாதிகள், பாசிஸ்—எதிர்ப்பாளர்கள் அவள் விடுதலை கோரி பல வடிவங்களிலே இயக்கம் நடத்தினர். பெரு, கிரீஸ், கான்டா, ஆஸ்திரேலியா, ஸ்லீடன், தாய்லாந்து, கடைசியிலே ஜூர்மனியிலேயே 'லீலாவை விடுதலை செய்!' என்று இடிமுழக்கம் கூட்டது. இந்த இயக்கம் நாஜி ஆட்சி முறையைத் தாக்குவதாயிருந்தது.

சொந்தப் பொறுப்பில் ஹிட்லரும் கோயிங்கும் லீலாவின் மரணதண்டனையை நிறைவேற்ற ஆணையிட்டனர்.

29-ம் வயது தொடங்க முன்று நாட்கள் இருக்கையில் லீலா மரணத்தைச் சந்தித்தாள். உறுதிகுலையா நெஞ்சுடன் இலட்சியத் தெவிவுள்ள பாரவையுடன்! வாழ்விலும் சாவிலும் ஒரே நெறி!

இறந்தபின், ஸ்டூட்கார்ட்டிலும் பிற ஜூர்மன் நகரங்களிலும் வெளிவந்த யுத்த—எதிர்ப்புப் பிரசரங்களில் லீலாவின் திருவருவப் படம் இருந்தது.

லீலாவின் நினைவு ஐ.டி.ஆர்.-ல் பசுமையாக நிற்கிறது. குழந்தைகளைப் பரிவோடு கவனித்துக்கொள்ளும் நிலையங்களிலே—கவலையின்றிச் சிரிக்கும் குழந்தைகளின் சிரிப்பொலி கேட்கும் இடங்களிலே—லீலாவின் படம் தொங்கிக்கொண்டிருக்கும். லீலா நினைவாகக் கண்ணீர் சிந்தமாட்டோம். அவள் விடுத்த எச்சரிக்கை இன்றைக்கும் பொருத்தமாகும்—போர் அபாயம் போக்கப்படவேண்டும்; அதற்கான போராட்டத்தில் லீலாவின் ஒளிமிக்க உதாரணத்தைப் பின்பற்றுவோம். ★

கரையை நோக்கி...

‘தென்னியான்’

‘மீன்.....மீன்..... மீன்.....
மாலு... மாலு... மாலு...’

அந்தப் பகுதித் தெருக்களில் தினமும் காலை சுமார் ஒன்பது மணிக்கு இந்தக் குரல் கேட்கும். குரல் எழுவதுதான் தாமதம் பெண்கள் அவசரமாக தெருவுக்கொடுவார்கள் சொற் பநேரம் சுணங்கினாலும்போதும், குரல் எழுத்த வேகத்தில் சென்று, தெருவின் மறுமுனையில் திரும்பி மறைந்துவிடுவார் சிதம்பரப்பிள்ளை மெம்பர்.

இயல்பாகவே அவர் நடை அவ்வளவு வேகம். அந்த வேகத்தையும் துரிதப்படுத்துவதற்கென்று தெரு முனியில் இன்று தென்பட்டான் கந்த சாமி. அவன் முன்னிலையில் இந்தக் கோவத்தில் தோன்றுவதைவிட உயிரை விட்டுவிடலாமென எண்ணிக்கொண்டு நடப்பதாக நினைத்து ஓடினார் அவர்:

அவர் வேகத்துக்கு ஏற்றாற் போல அவர் கால்களும் மிக வும் நீளமானவை. அவற்றின் தோற்றுத்தை அரையில் கருக்கிக் கட்டிய சாறம் மேலும் மிகைப்படுத்தத்தான் உதவுகிட

து. இன்னும் இரண்டங்குலம் உயர்ந்தால் அது அரையில் கிடப்பதிலும் பயனில்லாது போய்விடும். அவர் நிர்வாணமாக இல்லையென்பதற்குச் சாட்சியாக அரையில் கிடக்கும் அந்தச் சாறம், இருந்து—குனிந்து நிமிருகிற வேளைகளில் அவரைக் காக்கச் சக்தியற்றுத் தவிக்கிறது. அவரைக் காப்பதற்கென்றே எப்போதும் தயாராக இருப்பது அவர் கட்டியிருக்கும் கௌசணம் ஒன்றுதான். கடற்கரைக் காற்றின் கூதல் கொடுமைக்குத் தாக்குப்பிடிக்கக் கை இல்லாத காக்கிச் சட்டை. தலையில் சுற்றிக் கட்டிய சூத்தைத் துண்டு. மீன் நிறைந்த சாக்குப் பொது. கை எங்கும் ஒட்டிக் கிடக்கும் மீன் செவில்கள்.

இத்தியாதிக் கோவத்தில் அவரைக் காணும்போது, இரவு கடல்மேல் சென்று மீன்பிடித் துத் திரும்பிவரும் கடற்றெழுப்பிலாளி என்று கருதினால், அதைத் தப்பென்று சொல்ல முடியாது. ஆனால் சிதம்பரப்பிள்ளை மெம்பார் ஒரு கடற்றெழுப்பிலாளியல்ல. அது அவரது சாதித் தொழிலுமல்ல. அதனால்தான் தன்சாதி

யார் வாழும் பகுதிக்குள் அவர் மீண்டு போவதில்லை. இதற்கும் ஒரு காரணத்தைக் கற்பித்துச் சொல்லிக்கொள்ள அவர்தவறவில்லை.

'நீங்கள் வீட்டுக்கை இருக்க உங்களுக்கு மட்டும் நான் மீன் கொண்டுவந்து தாறது என்னத்துக்கெண்டு தெரியுமே!'

'உண்மையாகத் தெரியாது சொல்லன்'

'சு... நான் வேறை வேலையில்லாமல் இதைச் செய்யிற என்னான் தான் உங்கடை என்னமாக்கும்.'

'நம்மாணை நாங்கள் அப்பிடி நினைக்கையில்லை. ஏனென்டுதான் சொல்லவானாக்கும்'

'இந்த வட்டார மெம்பராக வந்து உங்களுக்குச் சேவை செய்ய வேணுமென்டுதான் நான் நினைச்சன். அவன் உங்கடையாள் வெண்டுபோட்டான். எங்டாலும் என்றை சேவையை விடுகிறதே'

'ஐயா நினைக்கிறது சரிதான். நம்மாணை ஐயா நாங்கள் எல்லோரும் நமக்குத்தான் துண்டு போட்டனங்கள்'

'உங்கடை சாதியின்றை குணமுத்தானே! எல்லாருக்கும் நமக்குத்தான் நமக்குத் தானேன்டு சொல்லுறது. எங்டாலும் உண்மையிலை என்குத்தான் போட்டனீங்கள். அது என்குத் தெரியும். என்னை விழுத்தினது என்றை சாதியான தான். எங்டாலும் விடப்போற்றேன். அடுத்தமுறையும்.....ம் ஆ... நீ காசை எடு'

'எவ்வளவையா... எழுவத்தைஞ்சித்தந்தானே'

'சீச்சீ... மீணப்போடு. ஒரு உறவாவுக்கு ஓரிசதம் குறைஞ்சாலும் தரமாட்டன்'

'என்னையா இதுக்குள்ளை பலசாதி மீனும் கிடக்கு. எல்லாம் இத்தினை இத்தினை பொடுகுகள்'

'இப்படிப் பலசாதி மீண்டும் ஒரே நாளிலை தின்ன உங்களுக்குக் கிடைக்குமே! என்ன பேய்க் கடை கடைத்தக்கிறோய்? உனக்கு வேண்டாமெண்டால்விடு. எனக்கு நேரம்போகுது'

'நான் ஒருஉறவாத்தாறன் மீணை எனக்குத்தாவன்'

இந்தக் குரல் காதில் விழுந்ததும் சிதம்பரப்பிள்ளை மெம்பர் திடுக்கிட்டார். யானரக்கண்டு அவர் வேகமாக ஒடினாரோ அந்தக் கந்தசாமியே அவரிடம் மீன் கேட்கிறேன். அவன் கேட்கிறேன் ஒழிய, அவன் குரல் தன் காதில் விழுந்ததாக அவர்காட்டிக்கொள்ளவில்லை.

'என் மெம்பர், நான் கேக்கிறன் நீ உண்ரைபாட்டிலை இருக்கிறோய்'

அவன் அங்கு நிற்பதை இப்போதுதான் அறிந்தவர்போல், தலையைத் தாக்காது புருவத்தை மட்டும் நெறித்து விழி கண உயர்த்தி ஒருதடவை பார்த்து விட்டு, திரும்பவும் கவிழ்ந்து கொண்டார்.

'மெம்பர் தன்றை சாதிக் காறனுக்கு மீன் விக்கிறதில்லைப் போல. இஞ்சினை இதுகளுக்கை தான் யாவாரமாக்கும்'

இதற்குமேலும் சிதம்பரப்பிள்ளை மெம்பரால் பொறுத்துக்கொள்ள இயலவில்லை. வாலை வாலைச் சுருட்டிய அவர்தன்மானம் தியிர்த்துக் கிளர்ந்தது.

‘என்ன ஒருமாதிரிக் கதைக் கிறீர். மெம்பர் எண்டு சொட்டைப்பன் னுறீரோ! எலச்சனுக்கை நிருந்தான் என்னட்டைச் சாராயம் வாங்கிக் குடிச்சனீர்! அதை மறந்துவிட்டராக்கும்’

‘எனக்கு மட்டுமே தந்த னீர்; எல்லாருக்குந்ததான் குடுத்தீர். நானும் வாங்கிக் குடிச்சனூன்தான். அதுக்கிப்ப என்ன வந்தது. இப்ப மீன்ஸ் லே வாகேக்குறங்’

‘உனக்கு மீனில்லைப் போ. மீன் கேக்கிறூர் மீன்’

‘என்..... என்ன சங்கதி! என்றை காச செல்லாதோ!’

‘இஞ்சார் ஒருமாதிரி பேய்க் கதை கதையாதை. நீ ஆர்? நான் ஆர்? எல்லாத்தையும் மறந்து பேசாதை’

‘என்னத்தை மறந்து பேசிற ஜெண்டு ஒருக்காச் சொல்லும் பாப்பம்’

‘என்ன தம்பி புதிசாச் சொல்லக்கிடக்கு. நான் ஆர்? கேகாலீ முதலாளி சிதம்பரப் பிள்ளை. நீ என்றை கடையிலை கைகட்டி நின்டு கூவிக்கு வேலை செய்ததை மறந்து கதையாதை’

‘ஹி... ஹி... ஹி... ஆர். ஆர்..... கேகாலீ முதலாளியோ! இப்பவும் நீ கேகாலீ முதலாளியோ?’

‘வேறை ஆர்? முதலாளி சிதம்பரப்பிள்ளைதான். இன்டைக்கு மெம்பர் சிதம்பரப் பிள்ளையாக இருக்கிறன். நான் பஞ்சத்தாண்டி. உன்னைப்போலை பரம்பரை ஆண்டியில்லை’

‘இஞ்சாரும் வீண் கதை கதையாதையும். நீ ஒரு மனிச ஜெண்டு அரையிலை சீலையும்

கட்டிக்கொண்டு திரியீற்றோ! உன்னைலை நாங்கள் வெள்ளாளரெண்டு மானம் மரியாதையாக வெளியிலை திரியமுடியாமல் கிடக்கு. சாதியைவித்து, வலை சயிறு தூக்கப் போயிட்டார். உன்னைப்போலை கடைகெட்ட வனில்லை நான். மழைக்கால இருட்டெண்டாலும் மந்தி கொப்பிழக்கப் பாயாது. அதுக் குள்ளை நீயுமொராளெண்டு பெரியகதை கதைக்கிறூய்..... கடகப்பெட்டியளவு’

‘சாதியிலை குறைஞ்சுபோக நாளெண்ண கடலுக்குப்போயே மீன்பிடிக்கிறன். நான் கெட்டாலும் செட்டி; கிழிஞ்சாலும் பட்டுத்தான். நீ என்னட்டைப் பொறுக்கித் தின்டவன்றா உனக்கிப்ப கண்கடை தெரிய தில்லை. நான் கேகாலீ முதலாளி சிதம்பரப்பிள்ளை. பதி ஞோமாம் வட்டாரம் கொத்தியவத்தை மெம்பர்’

‘ஓய் வாயை மூடும்காணும். உன்றை நாத்தல் வாயைக் கண்டபடி திறந்தியோ பல்லுக் கொட்டிப்போடுவன். எடே பிடே எண்டு கதைக்கிறீர்; பெரிய முதலாளியாம். மெம்பராம். நீ ஆரடா என்னைப் பாத்து எடே எண்டு சொல்ல! நீ எழிய.... மீன் விக்கிறவன்... சி..... தூக்! சாதியை வித்த நாய்ப்பயல்!’

நந்தசாமி கைகளை உயர்த்திக்கொண்டு அவரை அடிக்கப் போகிறான். இடையில் நின்ற பெண்கள். ‘ஐயா... ஐயா..... நம்மாணைவிட, நம்மாணைவிட...’ என்று மன்றுடி அவனைத் தடுத் துவிட்டார்கள்.

அவன் அடிக்கக் கிளம்பிய தொன்றும் அவருக்குப் பெரிதல்ல, ஆனால் அவன் வாயிலி

ருந்து பிறந்த வார்த்தைகள்... அவர் இதயத்தைக் குடைந்தன. அவரால் தலைநிமிர்ந்து வரய் திறக்க முடியவில்லை. முழங்கால் களுக்கிடையே தலையைப் புதைத்துக்கொண்டு விக்கிவிக்கி அழுதார். ஒருகாலத்தில் தான் வாழ்ந்த வாழ்வையும், இன்று கேட்ட கொண்டிருவோம் ஓப்பாகா வடுச் சொல்லையும் நினைத்து உருகி உருகி அழுதார்.

சிதம்பரப்பிள்ளை மெம்பர் ஒரு காலத்தில் கேகாலைச் சிதம் பரப்பிள்ளையாகச் சீரும் சிறப் புமாய்க் கொடிகட்டிப் பறந்த வர்தான். அந்தக்காலத்தில் கேகாலை முதலாளி என்றாலும், அந்தப் பெயருக்கே சலாம் போடுவார்கள் இந்தப்பகுதி மக்கள். அந்தளவுக்குச் செல்வாக்கு. கேகாலையிலும் அவருக்கிருந்த செல்வாக்கை அரசாங்கத்தின் உயர்மட்ட அதிகாரிகள் வரை அறியாதவர்களில்லை. அந்தப்பகுதியில் நினைத்தைச் சாதிக்கக்கூடிய சக்தி அவருக்கிருந்தது. கேகாலைத் தொகுதியின் பாராளுமன்றத் தேர்தல் நெருங்குகிறதென்றால், அபேட்சகர்களாக நிற்கவிரும்புகிறவர்கள் — எந்தக் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களாயினும் முதலில் அவரிடம் தான் ஆதரவு தேடி வருவார்கள். கேகாலைப் பட்டினசபையின் தலைவராக அவர் விரும்பியவர்தான் வரமுடியும். அவர் என்னத்தை மீறித் தேர்தலில் வெற்றிபெற எவராலும் இயலாது. அந்தப் பகுதிக்கு எந்த மந்திரியேனும் விஜயம் செய்தால் ஒரு நாளே ஊம் அவர் விருந்தினராகத் தங்காமல் போனதில்லை, சிங்களவர், தமிழர் என்ற பேதமின்றி எல்லோராலும் அவர் மதிக்கப் பட்டார். இருந்தாற்போல் இருந்த ஐம்பத்தெட்டுக் கல

வரம் வந்ததுதான் வந்தது. இந்த நாட்டின் இன் ஒற்றுமையை எப்படிச் சூறையாடிச் சென்றதோ, அதேபோலக் கேகாலை முதலாளியையும் கபளீகரம் செய்து இருந்த இடம் தெரியாமல் சுருட்டிக்கொண்டு போய்விட்டது.

நல்லகாலம். அந்த நேரத்தில் அவர் மட்டும் ஊரோடு நின்றுவிட்டார். அல்லது அவர் உயிருக்கே ஆபத்து நேர்ந்திருக்கலாம். பொருள் போனால் இடம் புண்ணியந்தானே! உயிர் தப்பினது மட்டும் பெரியகாரியம் என்று மனம் தேறினார். ஆனால் இனிமேல் கேகாலை முதலாளியாக அந்தப் பகுதியில் நடப்போடு வாழ்வதென்பது முடியாத காரியமென உணர்ந்து கொண்டார். பல்லுக் கழற்றிய பாம்பாக பழையபடியும் அப்பகுதியில் போய் வாழ்வதற்கு அவர் தன்மானம் இடங்கெடுக்கவில்லை. கலவர நிலை அடங்கி கப்பலில் வந்தவர்கள் மறுபடியும் திரும்பிப்போக ஆரம்பித்துவினார், இரகசியமாக ஒரு தடவை கேகாலை சென்று கடையைப் பார்த்துவிட்டு வெறுங்கையோடு ஊருக்குத் திரும்பினவர்தான். அதன்பின் னர் இன்றுவரை ரயில் ஏறவேயில்லை.

கலவரகாலத்தில் கந்தசாமி அவர் கடையில்தான் சிப்பந்தியாக வேலை செய்தான். கலவரம் ஆரம்பித்துத் தமிழர்கள் எல்லோரும் யாழ்ப்பாணத்துக்கு ஒடிவந்த வேலோயில், அவன் மட்டும் ஒரு சிங்கள நண்பனின் வீட்டில் பாதுகாப்பாகத் தங்கி இருந்தான். கூலி க்கு வேலை செய்த அவனிடத்தில் அநுதாபன் காட்டுவதைத் தவிர, துவே

ஷம் கொள்வதற்கு ஒன்றுமிகுக் கவில்லை. வறிய தொழிலாளி யான் அவன் நன்பன் வர்க்க உணர்வோடு அவனுக்கு ஆதரவு கொடுத்தான். நாட்டு நிலைமை சீர்திருந்தியபின்னர், அவன் கேகாலையிலிருந்து கண்டிக்கு வந்து பழையபடி ஒரு கடையில் சிப்பந்தியாகச் சேர்ந்துகொண்டான்.

கந்தசாமியைப் போலச் சிதம்பரப்பிள்ளை முதலாளியால் திரும்பவும் தென்னிலங்கைக்குப் போக முடியுமா! அவன் தொழிலாளி. அவர் பெரிய முதலாளியாக வாழ்த்தகுந்த நிலையில் இப்போது அவர் இல்லை. ஆயினும் கேகாலை முதலாளியாக வாழ்ந்த ‘மனம்’ முற்றுக் கூடியிலிருக்கு வேளியே போகமட்டும் மனத்துக்குக் கூச்சமாக இருந்தது. ஊரோடு வாழ்ந்து வருவாயைப் பெருக்க வழியென்ன என்று பரக்கச் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தபோதுதான் கிராமச்சங்கத் தேர்தல் வந்துசேர்ந்தது.

ஆரம்பத்தில் தேர்தல் அவர் கவனத்தை ஈர்க்கவில்லை. அவர் சாதிக்காரர் வந்து பிடித்துக்கொண்டபோதுதான், அவர் கவனமும் தேர்தல்மேல் திசை திரும்பியது. அவருக்கிருக்கும் கேகாலை முதலாளி என்ற பெயர் ஒன்றே வெற்றிக்குப் போது மான கேடயமெனக் கணக்குப் போட்டுக் கொண்டார். கிராமச் சங்க உறுப்பினராகிவிட்டால், தலைவர் தெரிவின்போது சில ஆயிரங்கணச் சுருட்டலாம்

— வீதிகளுக்கு ரேட்டுப்போடு வதாக மக்கள் கண்ணில் மண்ணைப் போட்டு தனது மடியில் பணத்தைக் கட்டலாமென வருவாயைக் குறுக்குவழியில் பெருக்கத் திட்டமிட்டார்.

அவர் ஊரோடு வந்தபின் ஞரும் அவர்கள் வட்டாரத்துக்குத் தாழ்த்தப்பட்டவன் ஒரு வன் கிராமச்சங்க உறுப்பினரைக் கடந்தகாலம் போல இனி மேலும் வருவது தன் சொந்தக்கெளரவத்துக்கே ஒரு சோதனை தான் என்று கருதினார். தன் சாதிக்கு நேர்ந்துவிட்டமாசைத் துடைப்பது தனது கடமை என்றும்—இந்தத் தொண்டைத் தன்னால் மட்டுந்தான் செய்ய முடியுமென்றும் சொல்லிக் கொண்டார்.

சராசரி யாழ்ப்பாண உயர்சாதித் தமிழனின் சிந்தனைக்கு அனுவும் பிச்காமல் சிந்தித்த தனால் துணிந்து தேர்தலில் இறங்கினார்.

அவரையும் அவர் சாதியாரையும் பொறுத்தவரை கிராமச் சங்கத் தேர்தல் ஒருமானப் பிரச்சினை. தங்கள் சாதியின் மானத்தை வெளியுலகத்தில் காப்பதற்கு வேறு எதையும் இழக்கத் தயாராக இருந்தனர்.

இந்த வேளையில்தான் கந்தசாமியும் கண்டியைவிட்டு ஊரோடு வந்து சேரவேண்டிய சந்தர்ப்பம் வந்தது. இவ்வளவு காலமாக அவன் குடும்பத்துக்கு உறுதுணையாக இருந்த அவன் தந்தை இருந்தாற்போல திட்டரெனக் காலமானார். ஆனதுணையின்றி மனைவி மக்களை ஊரோடு விட்டு அவன் கண்டிக்குப்போக இயலவில்லை. எனவே ஊரில் தங்கிவிட்டான்.

தேர்தல் நேரத்தில் அவனும் ஊரோடு வந்து சேர்ந்தது சிதம்பரப்பிள்ளை முதலாளிக்கு வாய்ப்பாக அமைந்துவிட்டது. அவர் வெற்றிக்காக அவன் அயராது உழைத்தான்.

அவர்கள் சாதி க்கு ரியகுணம் பண்ததைக் கொண்டு மனிதனரை வாங்கிவிடலாமென்று கருதினார்கள். இன்று உரிமை வேட்கை கொண்ட மக்களின் நாடியைப் பிடித்துப் பார்க்க அறியாது கண்மூடிக்கொண்டு, நல்லதொரு முதலீடு செய்கிறேன் என்ற நினைப்பில் பணத்தை அள்ளி இறைத்தார் முதலாளி. பணமாகவும், சாராயப் போத்தலாகவும் சென்று அந்த வட்டார மக்களைக் குளிரவைத்தது.

அவர் செய்த செலவுகள் அவரோடு போட்டியிட்டவனுக்குத் திகைப்பை ஊட்டுவதற்குப் பதில் ஆனந்தத்தைத்தான் கொடுத்தது. தன் சமூகத்து மக்களைப் பார்த்து, ‘காசு மரத்தை நான் உலுப்புகிறேன். கீழேவிழுவதை நீங்கள் பொறுக்கிக் கொள்ளுங்க’ என்று காலித் தொகுதிப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர் கலாநிதி தகநாயக்கா ஒருதடவை சொன்ன வாக்கியங்களைச் சொல்லி மகிழ்ந்தான்.

தேர்தல் முடிந்தது. அவர் தோற்றுப்போய்விட்டார். ஆனால் தேர்தலால் நேர்ந்த அவமானம் அவர் உள்ளத்தில் வெறியாகக் குடிகொண்டு விட்டது அடுத்த தேர்தலுக்காக நான்காண்டுகள் காத்திருந்தார். திரும்பவும் தேர்தல் களத்தில் குதித்தார். அவர் வட்சியம் வெறும் ஆகாயக் கோட்டையாகத் தகர்ந்தது.

இரண்டு தேர்தல்களும் இடைப்பட்ட வருமானமற்ற வாழ்க்கையும் கேகாலை முதலாளியாக இருந்த கொஞ்சநஞ்சத் தேக்கத்தையும் நன்றாக வழித்துத் துடைத்துக்கொண்டு போய்விட்டது. வயிற்றுப் பாட்டுக்கே திண்டாடும் நிலை. அவர் மானத்தையும் அவர் சாதியின் மானத்தையும் காத்துக் கடைத்தேறப் போராடியவரின் மானம் வீட்டுக்குள்ளேயே சாயம் வெளுக்க ஆரம்பித்தது.

மனிதன்ஸ்ல — பொருள்தான் மனிதனைக் கணிக்கும் அளவுகோல் எனக் கருதும் இந்தச் சமூகத்தின் தத்துவம் பற்றிய ஞானம் அடுக்களைக் குள்ளேயே புரிய ஆரம்பித்தது. புரிந்துமென்ன! அவரைப் பொறுத்தவரையில் அது சுடலை ஞானம்தான்!

கோபுரத்தில் வாழ்ந்தவர்குப்பைமேட்டுக்கு வந்தவினார்களைவும், சாதி, சமயம், மானம் என்கின்ற வான மன்றலமளாவிய சிந்தனைகளைத் தூக்கி வீசிவிட்டு வயிற்றைப் பற்றிச் சிந்திக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தத்துக்குள்ளானார். அவர் சாதிக்குரிய அற்ப சொற்புணர்வைத்தானும் மனதில் பதுக்கி வைத்துக்கொண்டிருக்கும்வரை, வயிறு பொறுமையாகத்தான் இருக்க நேரும்போலத் தோன்றியது. உதிரத்தோடு ஊறிப்போன ‘சாதிமான்’ உணர்வைப் பூரணமாகத் துடைத்தெறிந்த பின்னர்தான், தெற்றென ஒரு நவீன பாதை தெளிவாகத் தெரிந்தது.

இருநாள் வைகறையில் யாருக்கும் சொல்லாமற் கொள்ளாமல் கடற்கரையை நோக்கிப் புறப்பட்டார். மீனவர்கள் கனரக்கு வந்ததும், இடுப்பளவு

தண்ணீரில் ஓடிச்சென்று மீன் பறிகளைத் தூக்கிவருவது, வலை கழிருகளை எடுத்துப் போடுவது, கட்டுமரங்களில் பொருத்தும் இயந்திரங்களைச் செய்கிச் சுமந் துகொடுப்பது, பின்னத்த மரங்களை அவிழ்த்துத் தனித்தனி யாக நீருக்கு வெளியே மணல் மேல் இழுத்துப் போடுவது என்று ஒரே முச்சில் எல்லாக் காரியங்களையும் செய்யத் தொடங்கினார். மீனவர்கள் இந்த உதவிகளுக்குச் சன்மானமாக சில மீன்களை எடுத்துக் கொடுப்பார்கள். அவராகவே இந்தக் கடமைகளைச் செய்து, கிடைத்த மீன்களைக் கொண்டுவந்து உள்ளஞருக்குள் விற்று வயிற்றைக் கழுவ ஒரு வழியைக் கண்டு கொண்டார்.

ஆனால் அவர் கடையில் சிப்பந்தியாக இருந்த கந்தசாமி வாழ வழிதெரியாது திகைத் தான். தோட்டம் துறவு செய்யச் சொந்த நிலபுலன்களுமில்லை: அதுபற்றிய அநுபவமுமில்லை. குடும்பத்தை வறுமை வாட்டத் தொடங்கியது, என்ன செய்வ தெனப் புரியாத கட்டத்தில் சிறுவயது முதல் அவனிடம் வளர்ந்து வந்த வியாபார மூளைகளைகொடுத்தது. தரகு வலை செய்ய ஆரம்பித்தான். ஆடு, மாடு, புகையிலை, வெங்காயம் என்பவற்றின் தரகளை மாறி என்ன. ஆனால் பழைய தரகர்களோடு போட்டியிட அவனால் இயலவில்லை. அவன் குடும்பம் பல நாட்கள் பட்டினி கிடக்க நேர்ந்தது.

சிதம்பரப்பிள்ளை மெம்பரின் தொழிலால் அவர் குடும்பம் வாழ்ந்துவிடவில்லை. தன் சாதிக்குக் குறைவான தொழிலைச் செய்ய ஆரம்பித்ததும் அவரைக் குடும்பத்தில் இருந்து ஒதுக்கி

விட்டார்கள்: அவருக்குச் சித்துப் பிரமை பிடித்துவிட்டதாக வும் கதை கட்டிவிட்டனர். உண்மையில் அவர் நடத்தை யும் அப்படிக்கதான் இருந்தது. அவர் போக்கு வெறும் நடிப் பென்று சிலவேளையில் கருதத் தகுந்ததாகவும் தோன்றும்:

அவராகவே தன்னை மெம்பர் என்று சொல்லிக்கொள்ளத் தொடங்கினார். அதன் பின்னர் பழைய பெயர்கள் மறைந்து சிதம்பரப்பிள்ளை மெம்பர் என்றே அவரை அழைக்கும் வழக்கம் ஏற்பட்டுவிட்டது.

மீன் விற்றுக் கிடைக்கின்ற வருமானத்தில் முக்கு முட்டக் கள்ளைக் குடுப்பார். எப்போதா வது விரும்பிய வேளையில் மட்டும் வீட்டுக்குப் போவார். மற்றும்படி வசதிப்பட்ட இடத்தில் படுத்தெழும்புவார். ஆனால் அதி காலையில் கடற்கரைக்குச் செல்வதுக்குமட்டும் தவறமாட்டார். அது அவர் ஜீவனேபாயமல் வலவா!

அவர் தினமும் கடற்கரையை நோக்கி ஒடுவதுபோலக் கந்தசாமியும் அந்தப்பக்கத்தை நாடினான். ஆனால் அவர் தொழிலைச் செய்யவல்ல. கடற்கடை ரயை அண்டினாற்போல உள்ள பிரதான வீதியின் ஓரத்திலுள்ள மடத்துக்குச் சென்று படுத்துக்கொள்வான். மளைவி, பிள்ளைகள் என்ற தொல்லைகளிலிருந்து விலகி இருப்பதற்கு அந்த மடம் வசதியாக இருந்தது. பெரும்பாலும் பகற் போழுதை அந்த மடத்தில் போக்கிவிட்டு, மாலைப்பட்டதும் துண்டை உதறித் தோள் மேற் போட்டுக்கொண்டு ஆடியாடி வீட்டை நோக்கி நடப்பான்.

தொழிலை முடித்துக் கொண்டு சுவாத்தியத்துக்காக அந்த மடத்தில் வந்து படுத்துக்கொள்ளும் மீனவர்கள் அவனுக்கு நண்பர்களானார்கள். அவர்களில் சவரிமுத்தன் அவனேடு மிக நெருங்கி உறவாடினான். அவன் தன் குடும்பக்கஷ்டங்களை மனந்திறந்து சில சமயங்களில் சவரிமுத்தனுக்குச் சொல்வதுண்டு. இயல்பாகவே இளகிய மனம் படைத்தவன் சவரிமுத்தன். அவன் குடும்பம் படும் கஷ்டத்தை அறிந்து சிற சில சமயங்களில் பண உதவியும் செய்தான். அவனுக்கும் சவரிமுத்தனுக்கும் பிறப்பால் அமைந்த இடைவெளி காலக்கியில் குறுகிக்கொண்டே வந்தது. அவன் வாழ்வை வளம்படுத்த வேண்டுமெனச் சவரிமுத்தன் துடித்தான்.

அவனும் தன் நிலைமையை எண்ணி எண்ணிச் சிந்தித்தான். இறுதியில் சவரிமுத்தன் ஊட்டிய நம்பிக்கை அவனை ஒரு முடிவுக்குக் கொண்டுவந்தது. வறுமைக் கடவில் முழ்கி வாழ்வு அழிந்து போகாதவன்னாம் எப்படியும் கரையேற வேண்டுமென்ற தீர்மானத்துக்குத் திடமாக வந்தபோதுதான்.....

சிதம்பரப்பின்கௌ மெம்பர் வழை மக்கு முன்னதாகவே இன்று கடற்கரைக்கு வந்து சேர்ந்தார். கடற்கரையில் ஒரு மனிதர்தானுமில்லை. கணவன் மாரின் வரவை எதிர்பார்த்துத் தினமும் ஏக்கத்தோடு கூடும் மீனவப் பெண்களும் வந்துசேர வில்லை. தான் அதிகநேரத் தோடு வந்துவிட்டதை அப்போதுதான் அவர் உணர்ந்தார். உலகத்தின் எல்லாவித நெருக்க

கடியிலிருந்தும் விடுபட்டு, சிற துநேரம் ஓய்வாக இருக்கச் சந்தர்ப்பம் வாய்த்ததென்ற உணர்வில், கூதலையும் பொருட்படுத் தாது கடலைநோக்கிக் கால்களை நீட்டியவன்னாம் கைகளைப் பின்புற காக முண்டுகொடுத்து மனல்மேல் அமர்ந்தார்.

கட்டுமூரங்களின் விளக்குகள் மின்மினிபோலக் கடவில் வரிசையாகத் தோன்றுகின்றன. கடல்மேற் கவிந்து கிடக்கும் கூரையில் தெரியும் ஒட்டைகளாக வானத்து நட்சத்திரங்கள் மினுங்குகின்றன. கடல் அலைகள் தகரப் பீப்பாக்கள் போல உருண்டு வருகின்றன.

இந்தக் காட்சிகளை ஆறுதலாக ரசிக்கக்கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தில் தன்னை மறந்திருந்த சிதம்பரப்பின்கௌ மெம்பரின் நினைவலைகள் அவரை உணராமலே அவர் உள்ளத்தில் ஆழப் பதிந்து உறுத்திக்கொண்டிருக்கும் அந்தச் சம்பவத்தை தொட்டன. ‘நீ எளிய..... மீன் விக்கிறவன்..... சீ..... தூக்! சாதியை வித்த நாய்ப்பயல்’ கந்தசாமி அன்று சொன்ன இந்த வார்த்தைகள், இன்னும் அவர் உள்ளத்து உலையில் கொதியைக் கிளப்பின. அன்று அழுததுபோல இன்னும் ஒரு தடவை அழுது தீர்த்தால் என்ன என்பதுபோன்ற உணர்வு அவருக்குத் தோன்றுகிறது. மற்ற எல்லாவற்றையும் மறந்து உன்மத்தம் பிடித்து, அப்படியே சமைந்துபோனார்.

தோணிகள் அலையைப் பின்துகொண்டு ஒவ்வொன்றுக் கரத்தொடங்கிய பின்னரே சிதம்பரப்பின்கௌ மெம்பர் துன்பயோகம் கலைந்து தொழிலைக்

கவனிக்க ஆரம்பித்தார். குறித் தலை தோணிகள் வரும்போது அவர் குதூகலம் அதிகரிக்கும். அவர் விஷயத்தில் தாராளமாக நடந்து கொள்பவர்களின் தோணிகளைக் கண்டால் ஆரவாரத் தோடு குதூகலமாக வரவேற்பார். சவரிமுத்தன் என்றும் அவர் மனம் கறுக்காமல் நடந்து கொள்பவன். அவனைப்போல நல்ல மனம் படைத்தவர்கள் அந்தக் கடற்கரை வட்டாரத் தில் இல்லை என்பது அவர் கண்ட உண்மை.

வானம் இன்னும் தெளிவாக வெளிக்கவில்லை. மைமல் இருட்டு இன்னும் முழுமையாகக் கழுவுப்படவில்லை. முருகைக்கட்டைத் தாண்டி ஒரு தோணி வந்துகொண்டிருக்கிறது. மெம்பர் கூர்குறிப்பாக நோக்குகிறார். தோணியில் இருவர் நிற்கிறார்கள். நடுவே ஒருவன் இருக்கிறார். சவரிமுத்தனின் தோணியில் அவனும் அவன் மைத்தனனுந்தான் செல்வது வழக்கம். ஆகவே இது வேறு தோணியாக இருக்கவேண்டுமெனக் சமுச்சயப்படுகிறார்.

நீரைக் கிழித்துக்கொண்டு உறுமியன்னம் தோணிகரையை நெருங்குகிறது. தோணியின் முன்புறத்தில் சவரிமுத்தனின் ஆஜானபாகுவான

தோற்றத்தை அவர்கள்கள் கண்டு தெளிகின்றன. இடுப்பொவு தண்ணீரில் பாய்ந்து சென்று தோணியின் கயிற்றைப் பற்றுகிறார் —

— சவரிமுத்தனுக்கும் அவன் மைத்தனனுக்கும் இடையில் சேர்ந்துபோய் இருக்கும் அந்த உருவத்தை உற்று நோக்குகிறார்.

உடல் சில விடும் அந்த உப்பு நீருள்ளும் நெருப்பில் கால்வைத்து விட்டவர்போலத் திகைத்து — துடித்து ஓரடி பின் னுக்கு வைக்கிறார்.

தான் காண்பது கனவோ என்ற மயக்கம் ஒரு கணம்.

‘ஆ..... நீயா கந்தசாமி!'

அவரை அறியாமலே இந்த வார்த்தைகள் அவர் வாயிலிருந்து வெளிவந்து விடுகின்றன

கந்தசாமி தோணியிலிருந்து நீருள் இறங்கி, சவரிமுத்தனேடு சேர்ந்து வலை, கயிறுகளைத் தூக்கித் தோள்மேல் போட்டுக்கொண்டு குளிந்ததலை நிமிராமல் கொந்தளிக்கும் கடவிலிருந்து கரையை நோக்கி நடக்கிறார். ★

மனிதத்தன்மை அளிப்பதே கல்விப் பயிற்சியின் இலட்சியமாயிருத்தல் வேண்டும். அதற்குப் பதிலாக நாம் எப்போதும் வெளிப்புறத்திற்கு மெருகு கொடுப்பதிலேயே ஈடுபட்டிருக்கிறோம். உள்ளே ஒன்றுமில்லாதிருக்கையில் வெளிப்புறத்திற்கு மெருகூட்டுவதால் யாது பயன்?

— விவேகானந்தர்

கல்முனைப் பூபால்

அழகிய வெற்றிலை

கையில் குடை தங்கச் சுடுக்கன் கரைவேட்டி
மெய்யெல்லாம் வெண்ணீரு.....
மேலேயோர் சால்வையொடும்...
கந்தையா போடி ‘உறுதிக் கட்டோடு’ வருகின்றார்.

எந்த வழக்கோ?.....
எவர் உடமை தீக்கிரையோ?.....

சந்தனப் பொட்டும்;
'சாதி' மிடுக்கோடும்;
கந்தையா போடி கனவிசையாய் வருகின்றார்.

வட்ட விதானை வயலுக்கு,
ஊர்க்கோவில் றஸ்றிக்கும் அந்தாள் தலைவன் ஓய்!
மாரியம்மன்
கோவிலுக்கும் பொக்கிசதார்;
கோப்பிற்டிக் குழுவினிலும் காரியதரிசி;
நெற்காணிகளும் ஏராளமு.....
ஊர்த்தலைமை அனைத்திற்கும் உரிய பெருங்கட்டை!

பள்ளவெளி எல்லாமே அவரின் பராமரிப்பில்
உள்ளதுகான்!.....
உறுதி உரிமைகளும் அந்தாளின்
செல்வப் பேருக்கே தீட்டிவிட்டார் நொத்தார்சு!

சின்ன வயதில்.....
சித்தப்பன் ஊர்ப்போடி — அன்னன் விதானை—
அவர் வட்ட விதானை அதால்
எல்லா நிலமும் 'என்றை' என்று எழுதிவிட்டார்!

சின்ன வயதில் சேர்த்த நிலங்களினால்
எந்நானும் கோர்ட்டில் இருக்குமொரு வழக்கு!

பொக்கன் கணபதி சாண்டாரப் பொக்கனியன்
சின்னவண்ட தட்டாரச் சீனி சிறுமுனியான்
இப்படியாய் அனேகர்
இருபத்தைந் தாண்டுகளின்
பின்னே உரிமை பேச விழைந்ததனால்
எந்நானும் கோர்ட்டில் இருக்குமொரு வழக்கு!

‘ஹர்ப்போடி என்று ஒரு மதிப்புத் தந்தானு?.....
வண்ணூறும் தட்டார வழிசல்களும் சேந்துகொண்டு
என்னிடமா வாலாட்ட? எடுக்கட்டும் காணிகள்!
கோவிலிடி எண்ட குடும்பநிலம்..... நாங்க
ஆவலுடன் போட்ட அதுதான்ஓய் கோப்பிறட்டி!
பள்ளவெளி—செங்கற் படைக்கண்டம்—அம்மையன்ற
அல்லையெல்லாம் எண்ட அப்பன் புதிச்சநிலம்!
கல்லி லடிக்கும் கறுவலெண்ட வண்ணூறும்
செல்லனுமா என்னச் செரைக்க வெளிக்கிட்ட;
நல்லது..... இனிப் பாப்பம்’

என்று கதைத்தபடி
கையில்குடை தங்கக் கடுக்கன் கரைவேட்டி
மெய்யெல்லாம் வெண்ணீறு
மேலேயோர் சால்வையொடும்
கந்தையா போடி உறுதிக் கட்டோடு வருகின்றார். ★

மாற்றம்

கட்டில் ஓரம் யன்னல்
அமைவு.
கதவுகள் சாத்தினால்
காற்று வராது
திறந்தால் நாற்றம் மூக்கைத் துளைக்கும்.
யன்னலை அகற்ற
முடிவு செய்தேன்
தீர்ப்பின் பலனுய—
அழகு கெட்டு, குகையாய் மாறுமே
சாத்தவா? திறக்கவா?
அகற்றவா? வைக்கவா?

‘நீள்களை நம்பி’

கட்டுரை

எழுதியவர்:

குணதாஸ அமரசேகர

தமிழில்:

கே. எஸ். சிவகுமாரன்

சிங்களக் கவிதைத் துறையில் புதிய யுகம்

சிங்களக் கவிதை ஏறக் குறைய இரண்டு தசாப்தங்களாக திக்குத் தெரியாமல் இசன்ற பின்னர் இப்பொழுது தான் புதியதோர் காலப்பகுதி யில் அடியெடுத்து வைக்கிறது என்று நான் நினைக்கிறேன். இந்தப் புதிய முயற்சிகளுக்கு மேலும் ஒர் எடுத்துக்காட்டாக விமால் திஸ்நாயக்கவிள் சமீபத் திய கவிதைத் தொகுதி அமைந்திருக்கின்றது. ஒரு விதத்தில் விமால் திஸ்நாயக்க கவிஞர் என்ற முறையில் வளர்ச்சி பெற்றிருப்பது சிங்களக் கவிதையில் வளர்ச்சியையே குறிக்கிறது.

அவருடைய முதலாவது தொகுதியாகிய ‘அகால மழை’ ஏறக்குறைய பத்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வெளியாகியது. செயற்கையான, பிரதிபண்ணும் பாவணையில் கவிதைகள் அத் தொகுதியில் இடம்பெற்றிருந்து

தன் பேராதனை ‘நிசந்த’ கவிஞர்களால் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டதும் அக்காலத்தில் பிரப்ளயம் அடைந்திருந்ததுமான கவிதை மரபை அது பின்பற்றி இருந்தது. அவருடைய அடுத்த இரண்டு தொகுதிகளான ‘கல்ப விநாச’, ‘நர ரக்ஞல்’ ஆகிய வை, கவிஞர் இப்பழைய மரபை கைவிட்டு நேர் மையான, சொந்தமண்ணில் கால் ஊன்றிய நிலையில் அமைந்த கவிதைப் பொருட்களை எடுத்துக்கையாள் வதைக் காட்டி நின்றது. இந்த மெதுவான வளர்ச்சியை அவருடைய தற்போதைய தொகுதியாகிய ‘இந்திர சபய’ காட்டுகிறது. இந்தத் தொகுதியில் மரபைத் தெளிவாக விளங்கிக் கொண்ட அடிப்படையில் அமைந்த கவிதைகள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. இந்த புதிய கவிதை ஊர்வே சென்ற இருபது வருடங்களாக சிங்களக் கவிதைத் துறையில் ஏற்பட்டு

வரும் மாற்றங்கள் என்று கூறலாம்.

மரபுக்கு ஒவ்வாத செயற்கை ரீதியில் அமைந்த கவிதை மரபு இந்நாற்றுண்டின் முதலாவது கால் கூறில் ஆரம்பமாகி யது. ‘கொழும்புக் கவிஞர்கள்’ என்று அழைக்கப்பட்ட கவிஞர்கள் இதனைத் துவக்கி வைத்தி ருந்தார்கள். இவர்கள் ஏன் இவ்விதமான கவிதைகளை அக்காலத்தில் எழுதினர் என்று ஆராய்வதுபயனுடையது புதிய எண்ணங்களை, கருத்துக்களை வெளிப்படுத்த மரபைப் பயன்படுத்தும் விதத்தை பழைய கவிஞர்கள் அறிந்திராததும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம். இன்னேரு விதத்தில் கூறினால் பாரம்பரிய கவிதை மரபிற்கு இக்கவிஞர்கள் புத்துயிர் அளிக்கும் ஆற்றல் இல்லாதவர்களாக இருந்தார்கள்.

இக்கவிஞர்கள் இருமைத் தண்மையுடையவர்களாக அல்லது பல்தரப்பட்ட கவிதை மனப்பான்மை உடையவர்களாக இருந்தார்கள் என்று கருதுவது நியாயமானது. ஒரு பக்கத்தில் அவர்களுடைய புலமையும் நுண்ணிய கவிதை உணர்வின் சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்த பிரக்ஞை பூர்வமாகவே அவர்கள் எடுத்த முயற்சியும் இருக்கிறது. ஆனால் இது கவிதை மொழி உணர்வுக்கு புத்துயிர் ஊட்டுவதற்குப் பதிலாக அதனை சீர்க்குலைத்தது. ‘கோட்டே’ காலப்பகுதி தொடக்கம் வளர்ச்சியடையாத நிலையில் இருந்த கவிதை மரபுச் சொற்களையே அவர்கள் திரும்பவும் பயன்படுத்தினார்கள். மற்றொருபக்கத்தில், அநேகமாக சிறுவர்களுக்காக எழுதப்பட்ட கவி

தெத்த தன்மை குறைந்த பாடல்கள் பலவிதத்திலும் பிரக்ஞை பூர்வமாக பாடப்படவில்லை. இது மரபின் உண்மையான வளர்ச்சியின் அடிப்படையில் அமைந்த கவிதை சார்ந்த மொழிவள பிரயோகமாகும். ஆயினும், இந்த உண்மையான, நேரமையான கவிதைச் சிந்தனைக்கு பயன்படுத்த அவர்கள் தவறி விட்டார்கள்.

மரபின் அடிப்படையில் கவிதை உணர்வு இருத்தல் அவசியம் என்பதனைபே கொழும்புக் கவிஞர்கள் அடைந்த தோல்வி நமக்கு நினைவுறுத்துகிறது. ஆனால் கொழும்புக் கவிஞர்களின் கவிதைகளுக்குப் பதிலாக அறிமுகப்படுத்தப்பட்ட கவிதை, மரபில் இருந்து தூர விலகி நின்றதுடன் சில வேளைகளில் புரையாமலும் அமைந்தன. இதனால் தாக்கம் எதுவும் ஏற்படவில்லை, நீண்டகாலமாக கவிதை ஊற்றுவனம் இல்லாமல் இருந்ததுடன் பாடுதல் போன்றவையும் அநேகமாக மறைந்துவிட்டன. இந்த நிலைமையே இளம் சிங்களக் கவிஞர்களின் கண்களைத் திறந்திருக்க வேண்டும். இவர்கள் பழைமையை நோக்கி சிங்களக் கவிதை வளர்ச்சியினை ஆராய்ந்திருக்கிறார்கள். கால் நூற்றுண்டிற்கு முன்னர் சிங்களக் கவிதை முயற்சியில் ஏற்பட்ட பரிதாப கரமான மந்த நிலையை அவதானித்திருக்கிறார்கள்.

விமால் திஸாநாயக்கவின் தற்போதைய தொகுதியும் மற்றையவர்களின் புதிய தொகுதியும் இந்த புதிய கவிஞர்களின் முயற்சி பயன் அளித்துள்ளன என்பதனைக் காட்டுகிறது. வழி வழி கவிதை மரபை அறிந்து

சரியான தினசயில் அவர்கள் சென்று கொண்டிருக்கிறார்கள். ராஜகருண, மஹிந்த போன்ற வர்கள் கவிதைத் தன்மை குறைந்த கவிதைகளை பிரக்ஞை பூர்வமற்ற விதத்தில் முன்னர் எழுதியபோது கையாண்ட கவிதை நடையே விமாலூம் கையாள்கிறார் என்பதை அறி வது அவ்வளவு கண்டமில்லை. ....இருந்தபோதிலும் விமாஸ் நவீன், நுண்ணிய, விழுமிய சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்த அப்பழைய கவிதை ஒர் வாக நமாகப் பயன்படுத்துகின்றார்.

சரியான கவிதை மொழி உணர்வை விமாஸ் கண்டறிந் திருப்பதுடன் தனது சொந்த பிரத்தியேக நடை முறையையும் உருவாக்கியிருக்கிறார்என்பதை ‘இந்திர சபய’ என்ற தொகுதி காட்டுகிறது. பிதுருத்வய, தாத்தா, மியகொஸ் தெசத்தியக்கி, மாயாவ, திக்கசாதய, களம்பியி, சசல பல ஹ நிசலபல, மகே மித துரக்கு வ போன்ற கவிதைகளை நான் மிகவும் ரசித்தேன். ஆயினும் விமாவின் பெரும்பாலான கவிதைகள் ஆழந்த உணர்ச்சி யையோ ஒளியையோ கொண்டிருப்பதாக நான் கருதவில்லை. இதனால் இவருடைய கவிதைகள் சில உரை நடை சார்ந்தவை போன்று தென்படுகின்றன. இதற்குக்காரணம் கவிதை வடிவத்துக்கு ஆசிரியர் போதிய கவனம் செலுத்தாமையே ஆகும். விமாஸ் உட்பட பெரும் பாலான எமது கவிஞர்கள் கவிதையின் உள்ளார்ந்த அம்சமாக வடிவத்தைக் கருதுவதில்லை. சிறுகதை அல்லது நாவலைவிட கவிதையில் வடிவம் முக்கிய இடம்பெற வேண்டும் என்று நான் கருதுகிறேன். உண-

மையில் கவிதையில் உளவடிவம் புற வடிவமும் அமைந்துள்ளது. சம்பவங்கள், நிகழ்ச்சித் தொடர்கள் போன்றவை கவிதா சிந்தனை பூர்வமாக இணையும்பொழுது ஒரு புலனுகாத வடிவம் ஏற்படுகிறது. சொற்களுடன் இயைந்த குறிப்புனர்த்தும் கருத்துக்களும் உணர்வுகளும் இணையும் முறையை புற வடிவம் என்று கூறலாம். ஒரு நல்ல கவிதையில் இந்த இரண்டு விதமான வடிவங்களும் ஒன்றேடான்று தொடர்புடைய வாகவும் தனித்தும் இணைதுமிருக்கும்.

இளம் கவிஞர்கள் இந்த அம்சங்களைப் புறக்கணிப்பதை நான் ஒரு குறையாகக் கூற மாட்டேன். உண்மையில் விமர்சகர்களே இந்தக் குற்றத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். பேராதனை இலக்கிய பாதுகாவலர்களாகத் தம்மைத் தாமே நியமித்துக்கொண்ட இந்த விமர்சகர்களே குற்றவாளிகள். கடந்த சில வருடங்களாக கவிதைத் துறையிலும் கலீ இலக்கியங்களிலும் ஏற்பட்ட நிலைமைக்குப் பொறுப்பாக இவர்கள் இந்தார்கள். இலக்கியம், கலாசாரம், சமயம் என்ற பேரில் எவ்விதம் நாம் சமாதானம் கூறினாலும் பொறுப்பு அவர்களுடையதே. இதனை உணர்ந்தோ என்னவோ பயத்தினாலோ அல்லது பாதுகாப்புத் தன்மையற்ற நிலையினாலோ கலீக்கும் கலாசாரத்திற்கும் கடந்த 25 வருடங்களாக அவர்கள் ஆற்றிய கேவையின் வெளிவிழாவை இப்பொழுது அவர்கள் கொண்டாடுகிறார்கள் போலும். ★

மட்டக்களப்பு

‘மணி’

இலக்கியக்

கருத்தரங்கு

மாதந்தோறும் பயனுள்ள இலக்கியக் கருத்தரங்குகளை நடாத்திவரும் மட்டக்களப்பு தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத்தின் ஜான் மாதக் கருத்தரங்கு கவி தைபற்றிய கருத்தரங்கு காக அமைந்தது. சங்கத் தலைவர் திரு. ரி. பாக்கியநாயகம் அவர்களின் தலைமையில் ஒல்ட் நினைவு மண்டபத்தில் நடைபெற்ற இக் கருத்தரங்கில், கவிஞர் அப்துல் காதர் வெவ்வை அவர்களும் கவிஞர் வெற்றிமகன் அவர்களும் அறிமுக உரை நிகழ்த்த அதைத் தொடர்ந்து கவிஞர் மௌனகுரு அவர்கள் கருத்தரங்கின் பிரதம உரையை நிகழ்த்தினார். அவர் பேசுகையில்:-

‘தமிழ்க் கவிதைக்கு ஒரு நீண்டகால வரலாறு உண்டு. இரண்டாயிரம் வருட பாரம் பரியத்தைக் கொண்ட தமிழ்க் கவிதை என்று தமிழறிஞர்கள் கூறுவார்கள். சங்ககாலம் முதல் இக்காலம் வரை ஏறுநடைபோட் இடங்கள் தமிழ்க் கவிதை, காலத்துக்கேற்ப, உருவத்திலும் உட்பொருளிலும் மாற்றம் டைந்து வந்திருக்கிறது. சங்க

காலத்தில் கலப்பாக, பரிபாடல் பரிபாட்டு, வெண்பா என அமைந்திருந்த கவிதை உருவம் காலப்போக்கில் தாழிடைச், விருத்தம் என்று விரிவடைந்து பிற்காலத்தில் குறவுஞ்சி, பள்ளி, சிந்து, கண்ணி போன்ற உருவங்களையும் பெற்று தற்காலத் தில் வசனகவிதை, புதுக்கவிதை போன்ற உருவங்களையும் பெற்றிருப்பதை நாம் பார்க்கிறோம். உருவத்தில் ஏற்பட்ட இந்த மாற்றத்திற்குக் காரணம், பாடப்படும் பொருளில் ஏற்பட்ட மாற்றமே. சங்க காலத் தில் கவிதைப் பொருள் கடவுளர், அரசர், வணிகர் என அமைந்திருந்தது. பிற்காலத் தில், அதாவது நாயக்கர் காலத் தில், சாதாரண மக்களைக் கவிதைப் பொருளாகக் கொள்வதை நாம் பார்க்கிறோம். குறவன், குறத்தி, பள்ளன் போன்றவர்கள், குறவுஞ்சி, பள்ளி, சிந்து முதலிய பாடல்கள் மூலம் கவிதையில் இடம் பெறுகிறார்கள். பின்னர் ஜோப்பியரின் புதிய சிந்தனைகளில் ஊடுருவலால் சமூதாயப் பிரச்சினைகள் கவிதையில் இடம் பிடிக்கின்றன. மரபுவழி

வந்த இந்தக் கவிதைப் போக் கில் ஒரு திசைதிருப்பத்தை ஏற் படுத்தியவர் மகாகவி பாரதி யார். பாரதியின் பரம்பரையாக உருவாகிய கவிஞர் வரிசையில் பாரதிதாசன் வழிவந்த புதுமைக் கவிஞர்கள் ஒரு வரிசையாகவும் நாமக்கல் ராமலிங்கம்பிள்ளை தேசிகவிநாயகம், சுத்தானந்த பாரதி வழிவந்த பழமைக் கவி ஞர்கள் இன்னொரு வரிசையாகவும் அமைகின்றனர். கிட்டத் தட்ட இதேகாலத்தில் சமுத்தின் கவிதை வரலாற்றில் கவிஞர் மகாகவி ஒரு பெரும் திசைதிருப்பத்தை ஏற்படுத்துவதை நாம் காண்கிறோம். சாதாரண பேச்சு மொழியைக் கவிதையில் புகுத் தியவர் என்ற பெருமை பெற்றவர் கவிஞர் மகாகவி. அவருடைய கவிதைகளும் கவிதை நாடகங்களும் எளிமையாகத் தோன்றினாலும் அவையாவும் யாப்பு விதிகளுக்கு அமைவனவே. கவிஞர் மகாகவியின் பரம்பரையினரான இக்காலத்து சமுத்துக் கவிஞர்கள் புதுமைத் திருஞர்களாக, கவிதையில் பல புதிய பரிசோதனை செய்பவர்களாக அதன் மூலம் தமிழகக் கவிஞர்களையும் மிஞ்சி நிற்பவர் களாக இருப்பதை நாம் காண்கிறோம்' என்றார்.

கவிஞர் எருவில் மூர்த்தி, தமது உரையில். 'கவிதை என்பது செய்யுள் என்ற உருவத்துக்குள் மட்டும் அடங்கிக் கிடப்பதல்ல. கவிதை என்ற அந்த உன்னதமான பொருள் சில சிறந்த எழுத்தாளர்களின் உரை நடையில், சிறுகதையில், கூடக் காணப்படலாம் அதுமட்டுமல்ல. எழுத்தில் அல்லாமல் சிலர் பேசுகின்ற பேச்சில்கூட கவிதை அமைந்திருக்கலாம். அவ்வளவு ஏன், இயற்கையில், ஒரு குழந்தையின் புன்னகையில்கூட கவிதை இருப்பதாக நான் உணர்கிறேன்' எனக் கூறினார்.

அடுத்துப் பேசிய மட்டக் களப்பு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் செயலாளர் திரு. 'அன்புமணி'

'செய்யுளுக்கும், கவிதைக்கும் வேறுபாடு தெரியாமல் சிலர் இன்றும் மயக்கமடைகிறார்கள். பாடல் உருவத்தில் வெளி வருபவை எல்லாமே கவிதை அல்ல. அவை செய்யுள். செய்யுள் என்பது ஒரு உருவம்—சிறுகதை, நாவல், நாடகம் என்பது போல. ஆங்கிலத்தில் 'வேர்ஸ்' என இவ்வருவம் அழைக்கப்படும். ஆனால் கவிதை என்பது ஆங்கிலத்தில் 'பொயற்றி' என்ற பதத்தினால் குறிக்கப்படுவது. பாடுகின்ற கவிஞர்களும் அனுபவத்தை, சுவைஞன் உணரும் போது அவன் உள்ளத்தில் ஒரு உள்ளக்கிளர்ச்சி, மெய்சிலிர்ப்பு, வியப்பு போன்ற நயமான சுவையை ஏற்படுத்துவதுதான் கவிதை.

இதுபற்றி ஏற்கனவே கவிஞர் நூல்மான் போன்றோர் மிகத் தெளிவாக, திட்டவட்டமாக விளக்கிக் கூறியிருந்தும் சிலர் இன்னும் அதைப் புரிந்து கொள்ளாமலிருப்பதுதான் விந்தை. யாப்பு விதிகளுக்கு அமையாதது கவிதை அல்ல என்று சிலர் கூறுகிறார்கள். ஆனால் ஒரு உண்மைக் கவிஞர், கவிதையாகத் தன் உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்தும் போது, கவிதை பாடல் உருவில் அமைந்தபின் பார்த்தால் அது யாப்பு விதிகளுக்கு இயல்பாகவே அமைந்திருக்கும்.

கவிதையில், காலத்துக் கேற்ப, புதிய உருவங்களும், புதிய பொருள்களும் இடம்

பெறுவது தவிர்க்க முடியாது. சமுதாய மாற்றத்தின் இயல் பான பிரதிபலிப்பு அவை. இதை எந்தப் பண்டிதரினாலும், எந்தப் புலவரினாலும் தடுத்து நிறுத்த முடியாது. இந்த நிய திக்கமைய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டே திரும். ஆனால் எத்தனை மாற்றம் ஏற்பட்டாலும் போலி கள் நிலைத்து நிற்கமுடியாது. உண்மைக் கவிதை மட்டுமே நிலைத்து நிற்கும். காலம் அதை நிர்ணயிக்கும்' என்றார்.

அடுத்துப் பேசிய திமிலை மகாவிங்கம், கவிதை வேறு, செய்யுள் வேறு என்பதை ஒப்புக்கொள்ளும் அதே வேளையில், கவிதை என்ற பெயரில் இக்காலத்தில் வெளிவரும் சில படைப்புகளைப் புரிந்துகொள்ள முடியாமலே இருக்கிறது. இப்படிப்பட்ட படைப்புகளை தற்காலத்திய 'மொடேரன் ஆர்ட்' என்ற சித்திரவகைக்கு ஒப்பிடலாம். சில 'மொடேரன் ஆர்ட்' சித்திரங்கள் என்ன என்ற புரிந்து கொள்ளமுடியாமல், இருக்கும். ஆனால் சிலர் அப்படியும் அதை 'ஆகா ஓகோ' என்று தலைமேல் வைத்துக் கூத்தாடுவார்கள். இதே போன்று

தான் இக்காலத்திய புதுமைக் கவிதைகள் சில அமைகின்றன. காலம்தான் இதற்குப் பதில் கூறவேண்டும்' என்றார்.

இறுதியாக இக்கருத்தரங்கை முடித்து வைத்த தலைவர் திரு. ரி. பாக்கியநாயகம் பேசுகையில் 'புதுமை என்ற பெயரில் வெளிவரும் எல்லாவற்றையுமே சமூகம் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. பாஷன் எப்படி நிலையற்றதாக இருக்கிறதோ அவ்வாறே போலியான புதுமைகளும் நிலையற்றவை. மனிதர்களில் உண்மையான ஞானியும், ஹிப்பியும் ஒரே மாதிரியாகவே தோற்றமளிக்கின்றனர். ஆனால் போலியான ஹிப்பியை சமுதாயம் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை. இது போன்றதுதான் கவிதையுலகில் ஏற்பட்டுள்ள புதுக்கவிதைகளும் உண்மைக் கவிதை நிலைத்து நிற்கும். ஹிப்பிக் கவிதை மறைந்தொழியும்' என்று நகைச்சுவையாகக் குறிப்பிட்டார்.

சங்கச் செயலாளர் நன்றியுரையுடன் கருத்தரங்கு முடிவுற்றது. அடுத்த கருத்தரங்கு 'சிறுகதை' பற்றியது அடுத்து இடம்பெறும். ★

கருத்துக் கடிதங்கள்

இலக்கியத் தரமான பிரச்சினைகளையாட்டிய கருத்துக் கடிதங்களை இலக்கிய ஆர்வலர்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கின்றோம்.

பிரக்ஞ பூர்வமாகவும் மிக ஆழமாகவும் ஆய்ந்து எழுதும் கடிதங்களுக்கே முதலிடம் தாப்படும்.

இலக்கிய சம்பந்தமான எந்தப் பிரச்சினைபற்றியும் எழுதலாம்.

— ஆசிரியர்

நி
னை
யு
க்ஞ

கோ
டு
க
ள்

பெரியம்மா காலமாகி விட்டாள்.....

தந்தி கிடைத்ததும் நான் திகைத்துப்போனேன். கொழும் பிலிருந்து எண்பது மைல்களையும் கடந்து எப்படி வந்தே வென்றே எனக்குத் தெரியாது.

பெரியம்மாவுக்கு இதற்குள் என்ன வந்துவிட்டது. இன்னும் நாற்பது வயதுகூட ஆகவில்லையே! சென்ற முறை நான் ஊருக்கு வந்திருந்த போது தானே எனக்கு வருகிற ஹஜ் ஜிப் பெருநாள் மாதத்தில் கல்யாணம் செய்ய வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள், பெரியம்மா..... நீங்கள் எத் தனை மனக்கோட்டைகளை கட்டி வைத்துக் கொண்டிருந்தீர்களோ.....?

இனி என்ன? பெரியம்மா இல்லை. எப்படிப் பார்த்தாலும் அதுதான் உண்மை. ஒவ்வொரு முறை ஊருக்கு வந்திருக்கும் போதும் 'போன முற வந்த நேரம் இருந்தத பாக்க இப்ப மெலிஞ்சீராய்... முடியெல்லாம்

உகுரா அல்லியோ: தலைக்கு என்னமாலும் மருந்து பாவி... ...சேட்டகனுக்குத்தே கொலரத் தேச்சிர இல்லியோ; வேருவ எல்லாம் புடிச்சீக்கு' என்றெல்லாம் கேட்டு என்னைப் பார்த்துப் பரிதாபப்பட இனி யாரி ருக்கிறார்கள்? பெரியம்மா பேசுவதும், புதியவர்கள் யாராவது வீட்டுக்கு வந்தால் வாசலில் வந்து மெதுவாக எட்டிப்பார்ப்பதும், வெற்றிலைத் தாம்பாளத்தை எடுக்கக் குனிவதும் எல்லாமே ஓரழகுதான். ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு விதமான அழகுகள். லீவில் ஊர் வந்திருக்கும்போது இந்த அழகுகளை இரசிப்பதிலேயே எனதுபொழுது போய்விடும்.

ஹாஜியார் பெரியப்பா சும்மாதான் இருக்கிறார். பொல்லாத மனிதன் அவர். எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் அவர் நிதானத்தை மீறுவதில்லை. எந்த உணர்ச்சிகளையும் அவர் வெளியில் காட்டிக் கொள்வதில்லை. பல தத போட்டிக்கிடையே கிராமச்சங்கத் தேர் தலை வெற்றிபெற்றுப் பின்னர் கிரா

மசபையின் தலைவராகத் தெரி யப்பட்ட தினத்தன்று அவரது முகம் எப்படி இருந்ததோ இன்று அதே போலத்தானிருக்கிறது. மாற்றங்களைதுவியில்லை. சுருட்டை வாயில் வைத்துக் கொண்டு மையத்து வீட்டுக்கு வருவோர் போவோரிடமெல்லாம் அவர் வழிமைபோலக்கதைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்.

'ஒவ்வொருத்தரும் அவர் வருக்கு குறிப்பிட்ட டேட் வந்தா போகவேண்டியதுதான்'

ஆறுதல் சொல்ல வந்தவர் ஒருவரிடம் அவர் சொல்ல வேண்டிய இந்த வார்த்தைகளைப் பெரியப்பாவே சொல்லி விடுகிறார். முற்றத்தில் போடப் பட்டிருக்கும் கதிரை களில் பெரிய மனிதர்களைல்லோரும் உட்கார்ந்து சிகரெட் புகைத் துக்கொண்டும், வெற்றிலையை மென்றுகொண்டும் இருக்கிறார்கள். எங்கள் எம். பி. யும் வந்திருக்கிறார். ஹாஜியார் பெரியப்பாவுக்கு உடுநுவரையில் நியாயமான மதிப்புண்டு. சிங்களவர்கள் அதிகமாக வாழும் எங்கள் ஊரில் கிராமச்சங்கத் தலைவராகத் வர அவரால் முடிந்தது. சிங்களவரிடம் அவருக்கு நல்ல மரியாதை. உடுநுவரைப் பெரிய பள்ளிவாசலில் அவர் டிரஸ்டியாகவும் இருக்கிறார். இவையெல்லாவற்றுக்குமிடையில் அவரை எதிர்ப்பவர்களும், தூற்றித் திரிபவர்களும் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். அதனால் பெரியப்பாவுக்கு ஏதாவது நஷ்டம் வந்து விடவில்லை. அதேபோல் அவர்களுக்கு ஏதும் இலாபமுமில்லை.

அவர் எனக்கு கண்கண்டதெய்வும் போல, ரொம்பக் கஷ்டப்பட்டு ஜி. சி. ச. பரிட்சையில் ஆறு பாடங்களில் சாதாரண

சித்தி பெற்றிருந்த எனக்கு கடதாசி ஆஸிக் கூட்டுத்தாபனத்தின் தலைமைக் காரியாலயத்தில் முந்நாற்றி ஐம்பது ரூபா சம்பளத்துக்குத் தொழும் பெற்றுத் தந்தது அவர்தான். என்னுடன் படித்தவர்கள் பலர் பட்டதாரிகளாக இருக்கிறார்கள். அவர்களில் சிலர் இன்னும் வேலையற்றவர்களாகத் தானிருக்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் பட்டம் பெற்றபின்னரும் என்னவிடக் குறைந்த சம்பளம் பெறும் மாணவ ஆசிரியர்களாகத் தொழில் செய்கிறார்கள்.

பாருக் பல்கலைக் கழகத்தில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோதே ஊரில் பெரியப்பாவுக்கெதிராக ஓர் இயக்கமே தொடக்கியிருந்தான். கிராமச்சங்கத் தேர்தவின்போது, ஹாஜியார் பெரியப்பாவைக் கெட்டவார்த்தைகளில் திட்டி இரவிரவாக ஊரெங்கும் நோட்டீஸ் ஒட்டியதும் அவனது வேலைதான். இப்பொழுது அவன் பி. ஏ. பாஸ் செய்துவிட்டான். சமீபத்தில் புகையிரதத் தினைக்களத்தில் ஏதோ வேலையொன்றுக்காக நேர்முகப் பரிட்சைக்குப் போய்வந்து, எம். பி. யிடம் செல்வதற்குப் பெரியப்பாவிடம் அவன் வந்து மன்றாடியதாக நான் சென்றமுறை ஊர் வந்திருந்தபோது பெரியம்மா சொன்னான்.

ஹாஜியார் பெரியப்பாவின் முதல் மனைவி குணப்படுத்த முடியாத நோயொன்றில் பாதிக்கப்பட்டு இறந்தபோது அவருக்கு நாற்பது வயதிருக்கும். அதன் பிறகுதான் அவர் பெரியம்மாவைக் கல்யாணம் செய்தார். பெரியம்மா மரவனல்லையில் பெரிய குடும்பமொன்றைச் சேர்ந்தவள். அவளது முதலாவது கணவர் கார் விபத்தொன்

நில் சிக்கி மரணமடைந்தாராம். முன்பு நான் ஊரில் இருக்கும் போது எப்போதாவது மழை பெய்யும் மாலை நேரங்களில் அவரைப் பற்றிய ஏதாவது நினைவொன்றைக் கூறிப் பெரியம்மா பெருமூச்சு விடுவாள்.

பெரியம்மா சிரித்ததை நான் பார்த்தது குறைவு. அழகான அந்த முகத்தில் எப்போதுமே இனம் புரியாத சோகமொன்றின் நிழல்தான் படர்ந்திருக்கும். அது ஏன் என்பது எனக்குத் தெரியாது. அவர் சத்தமிட்டுச் சிரித்த சில கட்டங்கள் இன்னும் எனக்கு நினைவிருக்கிறது. நான் சின்னப்பையனுக்கிடுந்தபோது பெரியம்மா குளிக்கும் வேலைகளில் அவரையேபார்த்துக்கொண்டிருப்பேன். அப்போதெல்லாம் பெரியம்மா 'ரோஷங்கெட்ட' புள்ள. ஒடு. ஒடு' என்று சொல்லிக்கொண்டே கலகலவெனச் சிரிப்பார்.

இன்னென்று நான் அடுத்த வீட்டுச் சின்னமாமியின் வீட்டில் ஒரே களேபராம். மாமாவின் முத்தமகள் ராணிக்குட்டி (அவள் பெயர் பாத்துமா. சின்ன வயதிலிருந்தே எல்லோரும் ராணிக்குட்டி என்றுதான் அழைப்பார்கள்) பெரிய மனு வியாகிவிட்டாள் என்று எல்லோரும் கதைத்துக்கொண்டார்கள். எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை.

'பெரிய மனுவி ஆகிறேன்டா என்னத்தென்?' நான் பெரியம்மாவிடம் போய்க் கேட்டேன்.

'அதெல்லாம் ஒன்க்குத் தேவ இல்ல. நீ பெய்த்து கிதாப எடுத்துக்கொண்டு ஒது'

அடக்க முடியாத சிரிப்புடன் பெரியம்மா என்னை விரட்டினால். அன்றிரவு பெரியம்மா பெரியப்பாவிடம் அதைக் கூறி இருவரும் சிரித்தது இன்றும் எனக்கு நினைவிருக்கிறது. அன்றிலிருந்து ரொம்ப நாட்களாக எனக்கு ஒரே மனவேதனை. சில நாட்களின் பின்னர் அதே கேள்வியை நான் ராணிக்குட்டியிடம் கேட்டேன். தையல் மிழினில் ஏதோ தைத்துக் கொண்டிருந்த அவள் உடனே எழுந்து முகத்தை ஒரு பக்கத்துக்கு வளைத்து கன்னத்தில் கையை வைத்துக் கொண்டு 'பாருங்கோ இது பேசற பேச்சு! நில்லுங்கோ பெரியம்மாகிட்ட சொல்லன்' என்று சொல்லி விட்டுச் சிரிக்கத் தொடங்கி விட்டாள்; அதன் பிறகு அந்தக் கேள்வியை நான் யாரிடமும் கேட்கவில்லை. நல்ல வேலையாக அவள் அதைப் பெரியம்மாவிடம் சொல்லவில்லை. இப்போது ராணிக்குட்டிக்கு மூன்று பிள்ளைகள். என்னைக் கண்டு அவள் சிரிக்கும் ஒவ்வொரு வேலையிலும், அன்று அவள் சிரித்த அதே மர்மமான சிரிப்பை எதிர்நோக்குவது போன்ற பிரமை எனக்கு.

நினைவுக்கிலிருந்து தப்பித்துக்கொண்டு மீண்டும் நிஜை உலகுக்கு வரும்போது அழுகை ஒன்றிகளைத்தான் ஒன்றை கேட்க முடிகிறது.

என்ன இருந்தாலும் இனி பெரியம்மா இல்லை..... அந்த அடக்கமான சிரிப்பு..... மென்மையான கிண்டல் வார்த்தைகள்..... வாயில் வெற்றிலையைக் குத்தப்பிக் கொண்டு பாதையை வெடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் நளினம்... அவையொன்றும் இனி இருக்கப்போவதில்லை.

ஆறு வயதிலிருந்து நான் பெரியம்மாவிடம்தான் வளர்ந்தேன். எனக்கு ஐந்து வயது நடக்கும்போதே வாப்பா மௌத்தாகிலிட்டார். வாப்பா வைப்பற்றி ஊரில் நல்ல அபிப்பிராயமில்லை. உம்மாவை அவர் ரொம்பக் கேவலமாகத்தான் நடத்தியிருக்க வேண்டும். அவரைப்பற்றிய ஓரிரு நினைவுகள் தான் என்னிடம் மீதமிருக்கின்றன. அவை அத்தனையுமே கச்ப்பானவை.

மிகச் சின்ன வயதிலிருந்தே எனக்கு இடக்கைப் பழக்கம். நான் பாலர் வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தபோது தினமும் இரவில் சிலேட்டைக் கையில் எடுத்து ‘ஆன ஆவன்னு’ எழுதிக்கொண்டிருப்பேன். அப்போது கூடத்திலுள்ள கயிற்றுக் கட்டிலில் படுத்துக் கொண்டு பிடிபுகைத்துக்கொண்டிருக்கும் வாப்பா ‘அடேய் வலக்கையால் எழுது. வலக்கையால் எழுது’ என்று சத்தம் போடுவார். வாப்பாவுக்குப் பயந்து நான் ரொம்ப வேதனைப்பட்டு வலக்கையால் எழுத முற்படுவேன். மீண்டும் என்னையறியாமலேயே இடக்கைக்குக் கற்கூர் வந்து விடும். வாப்பா என்னை அடிப்பார். அவ்வாறு அவரிடம் அடிவாங்கிய பல சந்தர்ப்பங்களை இன்னும் என்னால் மறக்கமுடிய வில்லை. சில நாட்களின் பின்னர் வாப்பா மௌத்தாகிலிட்டார். இனி எனக்கு இடது கையால் எழுத முடியும் என்று என்னிநான் சந்தோசப்பட்டேன். அதன்பின் நான் இடது கையால் எழுதியபோது என்னைத் தடுக்கயாருமிருக்கவில்லை.

வாப்பா போய்விட்டபின் எனக்குச் சந்தோசமாகத்தானிருந்தது. வாரத்தில் ஓரிரு நாடு

கள்தான் நான் பாடசாலைக்குச் சென்றேன். அதுவும் எனது விருப்பத்தில்தான் செல்வேன். குர்ஜுன் பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போவதை நான் முற்றுக நிறுத்திவிட்டேன். உம்மா என்னை வற்புறுத்தவில்லை. இரவில் என்னால் நிம்மதியாகத் தூங்க முடிந்தது. முன்பு வாப்பா இருக்கும்போது இரவெல்லாம் சத்தா இருமிக்கொண்டிருப்பார். இல்லாவிடில் உம்மாவுடன் சண்டைபிடித்துக்கொண்டு கெட்டவார்த்தைகளால் உம்மாவை ஏசிக்கொண்டிருப்பார். என்னால் நிம்மதியாகத் தூங்க முடியாது.

அப்போது எங்களுக்கு ஒரு புல்டோஸர் வந்து ரோட்டெலட்டிக்கொண்டிருந்தது. எந்நேரமும் ‘கிர்ரர்’ என்ற இரைச்சலுடன் மன்மேடு களைப் பெயர்த்துச் செல்லும் அந்த மஞ்சல் நிற வண்டியை வேடிக்கைபார்த்துக் கொண்டிருப்பதி வெயே எனது பொழுது கழிந்து விடும்.

மாலீ நேரங்களில் பெரிய பையன்கள் பந்து விளையாடுவார்கள். எங்காவது தூரத்தில் பந்துபோய் விழுந்தால் நான் ஒடிப்போய் அதை எடுத்துக் கொடுப்பேன். சில நாட்களில் சிறு பையன்களுடன் சேர்ந்து நான் ஒடைக்கறைக்குச் செல்வேன். ஒவ்வொரு நாளும் மாலீ நேரத்தில் ஒடைக்கு ஒரு யானையைக் கொண்டு வருவார்கள். ஒடையில் அசையாமல் கற்பாறை ஒன்றைப் போல் யானை படுத்துக்கொண்டிருப்பதை நீண்ட நேரம் நாங்கள் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருப்போம். யாராவது குறும் புக்காரப் பையை ஞானை கல் லொன்றை எடுத்து யானையீது எறிவான். அப்போது மனவில்

உட்கார்ந்து சுருட்டுப் புகைத் துக்கொண்டிருக்கும் யானைப் பாகன் சிங்களத்தில் ஏதோ சொல்லி ஏசி எங்களை விரட்டு வான்.

இப்படியெல்லாம் கழித்த அந்த நாட்கள் கூடிய சீக்கிரத்தில் முடிவடைந்துவிட்டன.

பெரியப்பா வந்து என்னை அவரது வீட்டுக்குக் கூட்டிப் போய்விட்டார். அவர் எனது வாப்பாவுக்குத் தூரத்து உறவில் அங்ணன் முறை. பெரியப்பா பெரியம்மாவைக் கல்யாணம் செய்து அப்போது சில மாதங்கள்தான் ஆகியிருந்தன. பெரியப்பா என்மீது அளவற்ற அங்கு செலுத்தினார். அவர்களது வீட்டில் நான் செல்லப் பின்னொயாக வளரத் தொடங்கினேன்.

பெரியம்மா அதிகாலையிலேயே என்னை எழுப்பிவிடுவாள். காலையில் பழங்கோறு சாப்பிட இவிட்டுப் பெரியப்பா கடைக்குப் போகும்போது நான் புத்தகங்களை எடுத்துக்கொண்டு பாடசாலைக்குப் போவேன். பாடசாலையிலிருந்து வந்து சாப்பிட்டுவிட்டு பெரியம்மா குர் ஆணையும், தொப்பியையும் எடுத்துத் தருவாள். குர்ஆன் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போகவேண்டும், அங்கு ஒதல் சொல்லித்தரும் வெப்பை ரொம்பப் பொல்லாதவர். ‘அலிபுக்கில்லே. பேயுக்கு ஒரு நொகத்து கீழே. தேயுக்கு ரெண்டு நொகத்து மேலே’ நான் பாடம் சொல்லுவேன். ஒன்று பிழையானாலும் முதுகில் களீரென்று பிரம்படி விழும். அடுத்தநாள் குர்ஆன் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போக முடியாதென்று நான் பெரியம்மாவிடம் அடம் பிடிப்பேன்.

‘ஒனக்கு அடிக்க வாண மெண்டு நான் வெப்பேகிட்டச்

சொல்றன்’ எப்படியாவது சமர்தானப்படுத்தி பெரியம் மான் னை அனுப்பிவிடுவாள். ஐந்து மணியாகும்வரை பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு காத்திருப்பேன். ‘ஸ்லல்லாகு’ சொல்லி யானதும் அந்தச் சிறையிலிருந்து முதலில் வெளியில் பாய்ந்து வருவது நான்தாள்.

வீட்டில் அடிக்கடி பாத்தி ஹா ஓதும் வைபவங்கள் நடைபெறும். அப்போது வெப்பை எங்கள் வீட்டுக்கு வருவார். அப்போ பெரியம்மா அவரிடம் சொல்லுவாள். ஆனால் அடுத்த நாள் குர்ஆன் பள்ளிக்கூடத்துக்குப் போனதும் அவர் அதையெல்லாம் மறந்துவிடுவார். மீண்டும் பிரம்பு முதுகில் விளையாடும். பிறகு நான் குர்ஆன் ஒதப்போவதை முற்றுக நிறுத்திவிட்டேன். பெரியம்மா எவ்வளவோ சொல்லிப்பார்த்தாள் பிறகு அவளுக்கும் அலுத்துப் போய்விட்டது.

பெரியம்மாவைப் பற்றிய பழைய நினைவுகளையெல்லாம் மீட்டும்போது ஒரே ஒரு நினைவுதான் பூதாரகாரமாக என்முன்வந்து நிற்கிறது. எனது இதயத்தின் ஆழத்தில் புதைந்திருக்கும் அந்த நினைவை எவ்வளவோதான் மறந்து விட முயன்றுலும் என்னால் அது முடியாதிருக்கிறது. அச்சம்பவத்தை என்னிப்பார்க்கும் ஒவ்வொரு வேளையிலும் ஒரு கெட்ட கனவுகாணப்பதுபோன்ற அவஸ்தை எனக்கு.

அது நடைபெற்று இப்போது பதினைந்து வருடங்கள் இருக்கலாம். ஆனால் அதன் உண்மையான தாத்பரியத்தை உணர்ந்துகொள்ள எனக்குச் சில வருடங்கள் சென்றன. பின் அதை நினைத்துப் பார்க்கும் ஒவ்வொரு வேளையிலும் ஒரு கெட்ட கனவுகாணப்பதுபோன்ற அவஸ்தை எனக்கு.

வொரு வேளையிலும் பெரியம் மாவைப்பற்றிய ஓர் அருவருப் புணர்வுதான் என்னுள் ஏற்படும் அதைத் தவிர்ப்பதற்கு நான் எவ்வளவோ முயன்றபோதும் முடியாமலிருக்கிறது. நீங்ட பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன் நடைபெற்ற காலத்தின் புழு திப்படலத்துக்குள் மறைந்து போய்விட்ட அந்தச்சம்பவத்தை என்னிப் பார்க்கும் ஒவ்வொரு வேளையிலும் பெரியம்மாவைப் பற்றி எனதுள்ளத்தில் பதிந்திருக்கும் அழகான சித்திரங்க ளௌலாம் சிதைந்து போகின்றன. பெரியப்பா! நீங்கள் பெரியம்மாவுக்கு எந்தக்குறையைவைத்தீர்களோ தெரியாது.

அப்போது எனக்கு எட்டு வயதிருக்கும். பாடசாலை விட்டு வந்ததும் தினமும் பெரியப்பாவின் கடையில் போய் இருப்பேன். பெரியப்பா எனக்கு எந்த வேலையையும் சொல்வதில்லை. பேசினிலிருந்து நான் எப்போதாவது பேரீச்சம் பழ மொன்றை எடுத்து வாயில் போட்டுக் கொள்வேன். அல்லது போத்தவில் கையைவிட்டு கொஞ்சம் கடலையை எடுத்து காற்றச்டைப் பைக்குள் போட்டுக்கொண்டு ஒவ்வொன்றுக்கடுத்துச் சாப்பிடுவேன். கடைத்தாழ்வாரத்தில் ஒரு 'தாம்' பலகை வைக்கப்பட்டிருக்கும். எப்போதும் அதில் யாராவது 'தாம்' விளையாடிக் கொண்டிருப்பார்கள். எனக்கு அதில் ஒன்றும் விளங்குவதில்லை. கம்மா பார்த்துக் கொண்டிருப்பேன். கண்டியிலிருந்து எங்களுக்கு வரும் பஸ்ஸை எங்கள் கடைக்கு முன்னால்தான் நிறுத்துவார்கள். டிரைவரும், கண்டக்டரும் இறங்கிக் கடையில் தேனீர் குடிப்பார்கள். இல்லாவிடில் பீடிப்

புகையை ஊதியவாக்கே தாம் விளையாடும் யாருக்காவது சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருப்பார்கள். அப்போது நான் பஸ்ஸில் ஏறி உட்கார்ந்து கொள்வேன். அப்பாடா..... எவ்வளவு சந்தோசமாக இருக்கும். இப்படியாகக் கழிந்த நாட்களொன்றில்தான் அச்சம்பவம் நடைபெற்றது.

ஒருநாள் எங்களுரில் ஒரு வீட்டில் ராத்தீபு ஒதுப்பட்டது. பெரியப்பா என்னையும் கூட்டிக் கொண்டு போனார். மிதிவடிகளால் 'டொக் டொக்' என்று ஒசை ஏழுப்பிக்கொண்டு அவர்நடந்து போகும்போது நான் டோர்ச் லைட்டைப் பிடித்துக் கொண்டு பின்னால் போனேன். சபையில் முதலிடம் பெரியப்பாவுக்குத்தான். ஊருக்கு மத்திசம் -பள்ளிவாசல் நிர்வாகக் குழுப்பிரதிநிதி- அவர். நான் அவருக்குப்பக்கத்தில்உட்காந்து கொண்டிருக்கும்போது சபையின் ஒவ்வொரு மூலையிலும் பெரியவர்களின் கால்களுக்குள் நகங்குண்டு ரொம்ப வேதனைப் பட்டு உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும் பையன்கள் என்னைப் பொருமையுடன் பார்ப்பார்கள்.

அன்று சாப்பாடு எல்லாம் முடிந்ததும் யாரோ ஒருவர் பேசலானார். அவர் பேசிய பேச்சை என்னால் சரியானமுறையில் நினைவு படுத்திக் கொள்ள முடியாதிருக்கிறது. ஊரில் எங்கோ ஒரு வீட்டுக்கு யாரோ ஒருவர் தொடர்ந்து வருவதாகவும், இப்படியான சம்பவங்கள் நடைபெறுவது ஊருக்கே அவமானமென்றும், ஊர் மக்கள் இதையெல்லாம் கண்டுங்காணுமலிருப்பது ரொம்பத்

தவறு என்றும் அவர் கூறியிருப்பார். பிறகு சபை கலகலப் பானது. ஒவ்வொருத்தரும் ஒவ்வொன்றைச்சொல்லத் தொடங்கிலிட்டார்கள்.

சபையே காரையெல்லாம் அமைதியாக இருக்கச் சொல்லி விட்டுப் பெரியப்பா சொன்ன வார்த்தைகளை இன்று வரை என்னால் மறக்க முடியவில்லை.

'இப்படியான விஷயங்கள் இதுக்கு முந்தி எங்களுருவ நடந்தது கேட்டாது. நாங் கெல்லாம் ஹயாத்தோட் இருக்கிறலரயில் இப்படியான விஷயங்கள் நடக்க உடப்படா. அந்த வீட்டுக்கு இந்டக்கி எல்லாருமாப் போயி அந்த மனி ஏதிக்கு இதச் சொல்லவேணும். அதயும் கேக்காம இருந்த நாங்க வேறு வகையான நடவடிக்க எடுக்க வேணும்'

அதற்கு எல்லோரும் உடன் பட்டார்கள்.

எல்லோரும் எழுந்து போகத் தொடங்கினார்கள். பெரியப்பா முன்னால் போனார். மற்ற வர்களைல் லோரும் அவருக்குப் பின்னால் நடந்தார்கள். இந்தக் களேபரத்துக்குள் பெரியப்பா என்னை முற்றுகமறந்துவிட்டார். எங்களுரில் இப்படியான சம்பவங்கள் நடைபெறுவது ரொம்ப அழிவும். எனவே சிறுபையன் களுக்கெல்லாம் விஷயம் என்ன வென்று தெரியாவிட்டாலும் ஒரே குழி. எனவே நானும் சிறுவர் கூட்டத்துடன் பெரிய வர்களைப் பின்தொடர்ந்தேன்.

பெரிய மாமரத்தின் கீழ் அமைந்திருந்த குடிசைக்கு அருகில் வந்ததும் எல்லோரும் நின்றார்கள். எல்லோரும் அமைதியாக இருந்தபோதும் என்ன

நடக்கப்போகிறதோ என்ற திகைப்பு எல்லோரது முகத்தி ஆம் வெளிப்பட்டு நின்றது;

குடிசையின் கதவுகணைப் பெரியப்பா தட்டினார்.

கொஞ்ச நேரத்துக் குப்பின் யாரோ ஒரு மனுவி கையில் விளக்குடன் வந்து கதவைத் திறந்தாள். விளக்கின் ஒளியில் அப்பெண்ணின் முகத்தைப் பார்க்கும்போது பரிதாபமாக இருந்தது.

கொஞ்ச நேர அமைதிக் குப்பின் பெரியப்பா பேசலா னார். 'புள்ள ஒங்கட ஊட்டுக்கு இப்படியான ஆள் எந்தாளும் வந்து போறதா கேள்வி. இதெல்லாம் அவ்வளவு நல்ல வேல அல்ல. ஒங்கட புருஷன் நோயாளின்டு நீங்க இப்பிடிச் செய்ரது சரில்ல. இதையெல்லாம் பாத்துக்கொண்டு எங்களுக்கு சம்மாசக்க ஏலா. இதுக்குப்பிறகு அந்த ஆளுக்கு ஒங்கட வீட்டுக்கு வரவேண்டா மின்டு சொல்லுங்கோ. அது நிக்கல்லேண்டா இதெல்லாம் பள்ளிவாசல்ல சொல்லவேண்டி வரும்'

அந்தப் பெண்ணின் கணக ஸிவிரந்து வடிந்த நீர்த்துளிகள் விளக்கொள்கியில் மின்னின. அவள் ஏதோ சொல்ல முயற்சித்தாள். ஆனால் ஒன்றும் பேசாது கதவைச் சாத்திக் கொண்டு வீட்டுக்குள் போய் விட்டாள். தீராத நோயாளி யாகப் படுத்திருந்த அவளது கணவன் இருமிகிருமிக்காறித் துப்பும் சத்தம் கேட்டது.

பிறகு எல்லோரும் கலைந்து போகத்தொடங்கிவிட்டார்கள். கடைத்தெருவுக்கு வந்ததும்

பெரியப்பா சுருட்டைப் பற்ற வைக்குக்கொண்டு யாருடனே கதைக்கத் தொடங்கிவிட்டார். அப்போது கிராமச்சங்கத் தேர் தல் நெருங்கிக்கொண்டிருந்தது. பெரியப்பாவுக்கு ஒய்வொழிச்ச லில்லா வேலை. யாரோ நேற்று முளைத்த பையனெருவன் எங்கள் வட்டாரத்தில் தேர்தலில் குதித்திருந்தான். இன்னெரு சிங்கள நபரும் போட்டி போட்டார். 'முஸ்லீங் களின் ஓட்டுக்கள் இரண்டாகப் பிரிஞ்சால் சிங்களவன் மேலாலேயே வந்து விடுவான்' என்று எல்லோரும் பயந்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்தப் பையன் போட்டியில் ருந்து வாபஸ்பெற ஜி நாறு ரூபா கேட்டுக்கொண்டிருந்தான் பெரியப்பா முந்நாறு ரூபாவரை தருவதாகக் கூறியிருந்தார். அது சம்பந்தமாக அவர் காரசாரமாக விவாதித்துக் கொண்டிருந்தார். எனக்குத் தூக்கம் தூக்கமாக தந்தது.

'நெலவு ஈர அவி டேயா. மனே நீ ஊட்டுக்குபோ. இந்தா இதப்பணிய ஊட்டு சாச்சாம் போர. நான் பொறுகு வாறன்'

சாச்சா என்னை வீடுவரை கொண்டுவந்து விட்டுப்போனார்.

'பெரியம்மா பெரியம்மா. கதவத் தொறவுங்கோ'

கதவு திறபடவில்லை.

பெரியம்மா நல்ல தூக்கமாக இருக்கவேண்டும். சமைய வறைக்குப் பக்கத் தில்தான் அவரின் அறையியிருக்கிறது. எனவே வீட்டுக்குப் பின்புறமாகப் போய்ப் தட்டினால் பெரியம்மா கதவைத் திறப்பார் என்று என்னிக்கொண்டு நான் சமயலறைப் பக்கம் போனேன்.

சமயலறையின் கதவு திறந்திருந்தது. திடீரென்று யாரோ ஒருவன் அங்கிருந்து பாய்ந்து வெளியே ஓடினான்.

'கள்ளன் கள்ளன்' நான் பயத்தில் நடுங்கிக் கொண்டு சுத்தமிட்டேன்.

'கள்ளனுமில்ல. பில்லனுமில்ல. என்னத்தென் நீ மனும் கண்டோ?'

'எங்க எங்க பெரியப்பா? எங்க பெரியப்பா?' என்று நடுங்கியவாறு கேட்டுக்கொண்டே என்னை வீட்டுக்குள் கூட்டிப் போனாள். பெரியம்மாவின் முகத் தில் வியர்வைத் துளி கள் துளிர்த்திருந்தன. அவளின் கைகள் நடுங்கின. எனக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை.

'பெரியப்பா பிறகு வருவா' உண்மையில் ஏதோ மயக்கத்தில்தான் எனக்கு அப்படி ஒருவன் ஒடுவது தெரிந்திருக்கவேண்டும் என்று என்னிக்கொண்டு நான் படுக்கைக்குச் சென்றேன். அன்று இரவு எனக்கு வெகு நேரம் தூக்கம்பிடிக்கவில்லை.

இனம்புரியாத எத்தனையோ பிலாக்களை ஒலிகள் எழுகின்றன. சந்தூக்கைத் தூக்கிவிட்டார்கள் போவிருக்கிறது.

'அல்லாவுக்காகவும் றகு லுக்காகவும் கொஞ்சம் ஸ்டூர் செஞ்சி போங்க'

யாரோ கிழவர் ஒருவர் சுத்தம்போட்டுக் கூறினார். பன்னர்ச் செம்பைக் கையிலெடுத் துக்கொண்டு நான் சந்தூக்குக்குப் பின்னால் நடக்கத்தொடங்கினேன்.

கூலிக்கு மாரடிப்பு

மூலம்:

அழகு சுப்பிரமணியம்

தமிழில்:

ராஜ ஸ்ரீகாந்தன்

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை; அதிகாலையிலேயே கேட்ட அழு குரலும். பறையொலியும் எம் மைத் துயிலெழுப்பின். ஆடை களைச் சரிசெய்துகொண்டு பாட்டி வீட்டிற்கு ஓடினேம். வெளி விருந்தைக்கும் வேவிக்குமிடையில் இருந்த பரந்த முற்றத்தில் அயவவர்கள் குழுமியிருந்தார்கள். அவர் களை விலக்கிக் கொண்டு கூடத்தின் மத்திக்குச் சென்றோம். உயிரற்ற பாட்டி யின் உடலைக் கிடத்தியிருந்தார்கள். முதல் நாளிரவே அவர் இறந்துவிட்டாராம். பயத்தினால் உடல் வெலவெலத்தது. நான் சென்றிருந்த முதற் செத்தவீடு அதுதான்.

பறையொலியையும், அழு குரலையும் மீறி ஒரு முரட்டுக் குரல் ஒலித்தது. அவர்தான் எங்கள் மாமனூர். கிராமத்துக் கொட்டிற் பள்ளிக்கூடமென்றில் ஆசிரியராகவிருந்த அவர்தான் செத்தவீட்டு அலுவல்களை மேற் பார்வையிட்டார். சாதாரண மாகவே அவர் தனது சிம்மக் குரலில் வேகமாகக் கதைப்பார். கோபம் வந்தால் கேட்க வே வேண்டாம், வீராவேசம்கொண்டு ஊரே அதிரும்படி தொண்டை

கிழியக் கத்துவார். அன்றும் அவர் கோபத்தின் உச்சிக்கொப்பிலே நடமாடிக் கொண்டிருந்தார். கூலிக்கு மாரடிப்பவர்கள் இன்னும் வந்துசேராததே அதற்குக் காரணம்.

'நானே போய் அவளளின் ரை சிண்ணடைப் பிடிச்சு இழுத்து வாறன்' என்று தனக்குத்தானே பலமாகச் சொல்லிக் கொண்டு புறப்பட்டார். கூலிக்கு மாரடிப் போரைப் பற்றிப் பலகதைகளை நான் கேட்டிருக்கிறேன். அவர் களைப் பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆவலினால் உந்தப்பட்டவனுக்கானும் அவரைப் பின்தொடர்ந்தேன்.

மனஸ் ஒழுங்கைகளுடாக வும், புழுதிபடிந்த ஒற்றையடிப் பாதைகளுடாகவும் சென்று கொண்டிருந்தோம். தூரத்தே நரிகளின் ஊளையொலி கேட்டது. பற்றைகளிலிருந்த சருகுகளிடையே பாம்புகள் சரசரத்து ஓடின. மாமனைரை ஓட்டி உரசிக் கொண்டு நடந்தேன்.

'ஓ! அதுகள் சாரைப்பாம்புகள். ஒருநாளும் கடியாது, நீ பயப்பிடாதை.'

சின்னஞ்சிறு குடிசைகள் தென்பட்டன. அவை நேராக, ஒரே சீராக அமைக்கப்பட்டிருந்தன. கடற்கரைப் பகுதி குவந்துவிட்டோம். சில மீனவர்கள் மனைவிமாரின் உதவியுடன் மீன்பிடிவலைகளைச் செப்பஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர். இன்னுஞ்சிலர் கட்டுமரங்களைக் கடவிற் தள்ளிக்கொண்டிருந்தனர்.

‘ஓடை! நில்லுங்கோடா அயோக்கியப் பயல்களே! மாமானார் கோபங்கொண்டு கத்தினார். ‘இன்டைக்கென்றை குஞ்சியாத்தேன்றை செத்தவீடென்று உங்களுக்குத் தெரியாதோ? கீழ்சாதிப்பயல்களே எல்லாரும் அங்கை நடவங்கோடா.’

‘எங்களுக்குத் தெரியாது ஐயா. ‘நாம்’ கோவிக்கக்கூடாது நாங்கள் இப்பவே வாறம்’ வலைகளைப் போட்டுவிட்டுப் பெளயமாகவந்து கைகட்டி நின்று கொண்டு சொன்னார்கள்.

அவர்களைக் கடந்து கூவிக்கு மாரடிப்பவர்களைத் தேடிச் சென்றேயும். நாம் முன்பு பார்த்த குடிசைகளைவிடச் சிறிய குடில்கள் சில தெரிந்தன.

‘அந்த ஈனப் பெண்டுகள் இங்கிளிதான் இருக்கிறவள்ள்’ என்றார் மாமானார்.

ஒரு குடிலின் முன்னே நின்றுகொண்டு சத்தமிட்டுக் கூப்பிட்டார். கிடுகுப் படலையைத் திறந்துகொண்டு இரண்டு பெண்கள் வெளியே வந்தனர். மணிக்கட்டிலிருந்து முழங்கைவரை அணிந்திருந்த வளையல்கள் கிலுகிலுத்தன. அழுக்கேறிய முரடுச் சேலைகளை மார்பின் குறுக்கே வரிந்து கட்டியிருந்தார்கள்.

‘என்றை குஞ்சியாத்தையின்றை செத்தவீடு இன்டைக்கெண்டு உங்களுக்குச் சொல்லியனுப்பினானானல்லே, இன்னும் அங்கை வராமல் இங்கை என்னடி செய்யிறியள்?’ மாமானார் பொரிந்து தள்ளினார்.

‘நயினார் கோவிக்கக்கூடாது. நாங்கள் அங்கை வாறத்துக்குத்தான் வெளிக்கிடைறம். சணங்கினேக்கு நயினார் மன்னிக்கவேணும்.’ அவர்களில் ஒருத்தி சொன்னார்.

‘மற்றவளைல்லாம் எங்கை போயிட்டாளுகள்?’

‘இப்ப இங்கை எங்களைவிடரண்டுபேர்தான் இருக்கினம். ரண்டுபேரும் அக்கா, தங்கைகள். அவையைவிட வேறையெருத்தரும் இல்லை. அதுகளும் வரமாட்டுதுகள். இன்டைக்கு விடியக்காத்தாலை அதுகளின்றைதாய் மனிசி செத்துப்போச்சு.’

‘சே! கொஞ்சங்கூட அறிவில்லாத சனங்களாக் கிடக்கு. அவளள் எங்கை இடுக்கிறவளாள்?’

‘உதி லை கிட்டத்தான் நயினார்.’

‘எனக்கொருக்கால் அவளளின்றை குடிலைக் காட்டு.’

அவ்விரு பெண்களையும் பின்தொடர்ந்து சென்றேயும். ஒரு குடிசையிலிருந்து விசம்பலொலி கேட்டது. அதன் முன்னாற் சென்று நின்றேயும். எம்முடன் வந்த பெண்கள் அங்குள்ளோரைக் கூப்பிட்டனர். கண்ணீரால் நனைந்து நெகிழ்ந்திருந்த சேலைகளை குத்திட்டு நிற்கும் மார்பின் குறுக்கே இருக்கிச்

சொருகியவாறு அச்சகோதரிகள் வெளியே வந்தனர்.

'நயினார் எங்களைப் பொறுத் துக்கொள்ளவேண்டும். எங்கடை ஆத்தை காலமை மோசம் போயிட்டா. இந்த நிலமேலை நாங்கள் மற்றவயின்றை செத்த வீட்டுக்கு எப்படி வாறது?'

'மானங்கெட்ட நாய்களே! என்றை குஞ்சியாத்தையின்றை செத்தவீட்டுக்கு ரண்டு மாரடிக் கிறவள்ளனன்றத்துக்கு காணும்? அவை ஆரெண்டுதெரியுமெல்லே, மாமனார் சீறி விழுந்தார்.

'நயினார் கொஞ்சம் பொறுக்கவேண்டும்' அயலிலுள்ள பெண் ணைருத்தி அவர்களுக்காகப் பரிந்து பேசினாள். 'சொந்தத் தாய் சிவன்போய்க்கிடக்கேக்கை அந்தத் துக்கத்திலே இருக்கிற துகளை உங்கடையிடத்துக்குவந்து போலியாக அழச்சொல்லிற்கு நல்லா இல்லைப் பாருங்கோ.'

மாமனுரின் உதடுகள் கோ பத்தால் துடித்தன. கண்கள் ஒடிச் சிவந்தன, உடல் பதறி யது. பரிந்து பேசிய பெண் தலை குனிந்து நிலம் நோக்கினாள். அவர்களுடைய நிலையை என்னி எனது கண்கள் பனித்தன. கவலை யுடன் தலையை அசைத்தேன். அவருடைய கோபம் என்மேற் திரும்பியது.

'மடைப்பயலே! இதுகளைப் பற்றியெல்லாம் உனக்கென்ன தெரியும்? செத்தவீட்டுக்குக் கொப்பற்றை கூட்டாளிமார் சுப்பிறீம் கோட்டு நீதவான், பொவிஸ் கோட்டு நீதவான், பிறக்கிறுசிமார், அப்புக்காத்து மார் எல்லாரும் வருகினம். போதுமான மாரடிப்பவள்ள இல்லாட்டில் அவையெல்லாம்

எங்களைப்பற்றி என்ன நினைப் பினம்?'

அவ்விரு சகோதரிகளும் முழந்தாளிட்டுக் கெஞ்சினார்கள். 'நயினார்றை சொல்லுக்கு மாரூக நடக்கிற மெண்டு நினைக்கவேண்டாம். உங்களைக் கும்பிட்டம் இம்முறைமட்டும் எங்களை மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ. அடுத்த முறை நயினார் வீட்டுச் செத்தவீட்டுக்கு எங்கடை தொங்டைத் தண்ணி வத்துமட்டும் அழவும்'

'கர்வம் பிடிச்சவளே! என்றை வீட்டிலே இன்னுமொரு சவம் விழவேண்டுமெண்டு விரும்பிறி யோடு. அற்பப் பிராணிகளே, உந்தச் சொல்லுக்காக உங்களைக் கோட்டுக்கேத்துவன்.' கோபா வேசம் மிகுந்த நிலையில் சேலையிற் பிடித்துத் தரதரவென்றி முத்துச் சென்றார்.

'நயினார்! கையைவிடுங்கோ நயினார். நாங்கள் இப்பவே வாறம்'

அப்பெண்கள் நால்வரையும் முன்னேவிட்டு அலுவல்காரர் பின்னாற் சென்றார். அவரைத் தொடர்ந்து நானும் சென்றேன்.

பாட்டிவீட்டை நெருங்கி விட்டோம். அப்பெண்களின் நடையில் ஒரு வேகம் காணப்பட்டது. கூந்தலீல அவிழ்துத் தலையை விரித்துக்கொண்டு, இரு கைகளையும் வாஞேக்கி உயர்த்தியவாறு 'ஓ.....' வென்று கதறி யபடி உட்சென்றார்கள். அங்கே அயலவர்களும் உறவினர்களுமாகிய பெண்கள் சிறு, சிறு குழுக்களை அமைத்துக்கொண்டு ஒருவரின் தலையை அடுத்தவரின் கழுத்திற் சாய்த்துக்கொண்டு அழுதவன்னமிருந்தார்கள். அவர்களுக்குச் சிறிது

ஒதுக்கமாய் அமர்ந்துகொண்டு மாரடிக்கும் பெண்கள் அழுதாரகள். கைகளை மேலே தூக்கித் தலையிலிட்டத்தார்கள், மார்பில டித்தார்கள்; பாட்டியின் நற் பண்புகளைச் சொல்லி ஒப்பாரி வைத்தார்கள்.

பாட்டியின் அன்புக்கும் பாத் திரமான பேரப்பிள்ளை தம்பு

மலேயாவிலிருந்து வரும்வரை பாட்டியை உயிருடன் விட்டு வைத்த முழுமுதற் கடவுள் சிவனின் கருணையே கருணை என்று சொல்லி உறவினர் சிலர் அழுவதை அவதானித்த மாரடிக்கும் பெண்கள் அதனைக் கருவாகக் கொண்டு ஒப்பாரிவைத் தனர்.

“வாயைத் திறவனளை நீ வளர்த்தவர் வந்துவிட்டார் — உன் வளாத்திணைச் சொல்லனளை.

கண்ணைத் திறவனளை நீ வளர்த்தவர் வந்துவிட்டார் — உன் கதையளைச் சொல்லனளை”

அதே வேலையில் ‘அலுவல் காரர்’ மாமானார் நண்பர் குழாத் திடைத் தனது கெட்டிக்காரத் தனத்தைப் பறைசாற்றினார். மாரடிக்கும் பெண்களை இழுத்து வந்ததனைச் சுவையாக விபரித் தார். அவருடைய மனிதாபி மானமற்ற செயல்களை நண்பர் கள் மறுதவித்தனர். அந்த ஈனச் செயலுக்காக அவ்விரு பெண்களிடமும் மன்னிப்புக் கோரு மாறு வற்புறுத்தினர். வந்திருந்த பலர் அப்பெண்களுக்காக வருந் தினார்கள். அவர்களை வீட்டிற் கனுப்பிவிடும்படி எனது தந்தையார் சொன்னார்.

அலுவல்காரர் பொங்கியெழுந்து அப்பெண்களிடம் சென்றார். ஏதோவெல்லாம் கூறி அதட்டினார். இறுதியில் மரணச் சடங்கு முடியும்வரை நின்று தங்கள் கடமையைச் செய்து முடிக்க அவர்கள் இனங்கினார்கள்.

அலுவல்காரர் முன்பைவிடச் சுறுசுறுப்பாக ‘அலுவல்’ பார்த்தார். அவருடைய கொடுரச் செயல் விசயமறிந்த ஒவ

வொருவரும் விமர்சித்தனர். அவரோ எதையும் காதிற்போடாமல் சுழன்று, சுழன்று அலுவல் பார்த்தார். பறையடிப்ப வர்களிடம் சென்று மாரடிக்கும் பெண்களின் குரலைவிடச் சத்த மாக, வேகமாகப் பறையை முழக்கச் சொன்னார். பின்பு ஒரு பை நிறைய அரிசியையும், மரணச்சடங்கிற்குத் தேவையான சமித்து முதலை முக்கிய பொருட்களையும் எடுத்துக் கொண்டு பிரேதக் கட்டிலருகே வந்தார்.

நன்றாக வியர்த்துக் களைத் தது. மாரடிக்கும் பெண்களைக் கட்டிலருகே கூட்டிவரக் காலடி எடுத்துவைத்தபோது உடல் தள்ளாடியது. கைகளாற் தலையைப் பிடித்துக்கொண்டு தடா வென்று லீழ்ந்துவிட்டார், சுற்றிலுமிருந்தவர்கள் கலவரப்பட்டனர். சிலர் அவரை ஓர் ஒதுக்குப் புறமாகத் தூக்கிச் சென்றனர். இன்னுஞ்சிலர் உதவிக்கு விரைந்தனர். ஒருவர் முகத்திற் தண்ணீர் தெளித்தார். வேறொருவர் விசிறிகொண்டு விசிறினார். சிறுது நேரம் சிங்குசையின்பின்

மாமனுர கணகளைத்திறந்து, எழுந்திருக்க முயன்றார். நண்பர் கள் விடவில்லை. நன்றாக ஒய் வெடுக்கும்படி வற்புறுத்தினர். மாரடிப்போரிடையே அவ்

விரு சகோதரிகளின் குடல்கள் வெகு துல்லியமாகக் கேட்டன. நயினரின் குஞ்சியாத்தையின் செத்தவீட்டில் ஒன்றிலிட முடிய வில்லை.

“ஏழையள் எம்மைவிட்டு எங்கைபோனும் ஏந்திழையே ஏழையள் நாம் எங்குபோவோம் எழுந்துவாராய் எங்கதாயே”

அவர்களுடன் மற்றைய இருவ புதைத்து அழுதார். ரும் சேர்ந்துகொண்டனர். குருக் கள்வந்து மரணச்சடங்கை ஆரம் பித்தபோது அழுகுரல் வினையைட்டி ஒய்ந்தது. குருக்கள் பாட்டியின் அன்புப் பேரங்கள் தம்புவை அருகிலைழைத்துத் தேவாரம் பாடச்சொன்னார். குரல் கரகரத்துத் தளதளத்தது. கண்கள் குழமாகிப் பார்வையை மறைத்தது. ஈற்றடிகளை முற்றுகப் பாடிமுடிக்க முடியவில்லை. பிரேதத்தின்மேல் தலையைப்

எத்தணியோ வருஷங்களாக எனக்காகக் காத்திருந்தியே. கடைசிலை என்னேடு ஒரு சொல் மூக்கூடப் பேசாமல் அறிவற்ற நிலையிலையே செத்துப்போனியே. என்றை ஆச்சி..... தம்பு உணர்ச்சி வசப்பட்டு ஒலியிட்டார்.

மாரடிக்கும் பெண்கள் ஒப் பாரியைத் தொடர்ந்தனர்.

“அப்புக்காதி னருமைத்தாயே நீயின்று மசையாம லிருப்பதேனே? அசையாம லிருப்பதாலே அன்பானேர் அல்லவென்ன டழுகிறார்கள் தி...
கண்ணைத் திறந்துநந்தன் கயஸ்விழியைக் காட்டனம்மா
கண்ணைத் திறந்திந்தக் காட்சியினைப் பாரனம்மா
தி...
வாயைத் திறவனம்மா நீ. வளத்தவர் வந்துவிட்டார் உன் வளத்தினைச் சொல்லனம்மா.
கண்ணைத் திறவனம்மா நீ வளத்தவர் வந்துவிட்டார் உன் கதையைச் சொல்லனம்மா.”

137. மனிபன் வீதி கொழும்பு முகவரியில்

ஆகஸ்ட் 20 தொடக்கம் 25 வரை மல்லிகை ஆசிரியரைச் சந்திக்கலாம்.

தொடர்பு கொள்பவர்கள் கவனிக்கவும்

தொலைபேசி: 20712.

கதா காலகேஷபம்

கனக. செந்திநாதன்

அன்று வெள்ளிக்கிழமை. பக்கத்துக் கோவிலிலே ஒலிபெருக்கி காதைக் குளைக்கிறது. காமக்கிளர்ச்சியை உண்டுபண்ணும் சினிமாப்பாடல்களை அவறிவிட்டு அது ஒழிகிறது. அடுத்து—இன்னார் கன்னப்பநாயகர் என்னும் தில்வியசரிதத்தைக் கதாப்பிரசங்கம் செய்வார் என அறிவிக்கிறது.

என் மனைவி புராணப் பிரசங்கம் கேட்கப் புறப்படுகிறார். “என் நீங்கள் பிரசங்கம் கேட்க வரவில்லையா?” என்னைப் பார்த்துக் கேட்கிறார். ‘சிறிது தலையிடியாக இருக்கிறது நீர்போம்’ என்று கூறிவிட்டு சாய்மனைக்கட்டிலில் படுத்துக் கொள்கிறேன்.

என சிந்தனை நாற்பது வருடங்கள் பின்னேக்கிச் செல்கி ரது. அந்தக் காலத்தில் இந்தக் கதாகாலகேஷபம் என்ற கலையைச் சிலபெரியவர்கள் படித்த வர்கள் ஒழுக்க சீலர்கள் எப்படி வளர்த்தார்கள்? சைவவாவிப் சங்கங்களிலே கோவில்களிலே பொதுமக்களுக்கு விளங்கும்படி சமய உண்மைகளை எப்படி எல்லாம் போதித்தார்கள்! தேவார திருவாசகங்களை, புராணப் பாடல்களை விதிமுறை தவறுமல் எப்படி எல்லாம் பாடி

ஞர்கள். அவர்களின் சொற்பொழிவுகளைக் கேட்டு புலால் சாப்பிடாமல் விட்டவர்கள் எத்தனை பேர். தீக்கூபெற்று ஒழுக்கசீலர்களாக வாழ்ந்தவர் எத்தனைபேர். அத்தனை உருக்கம்? அத்தனை அழுத்தம்! அத்தனை சொல்லாட்சி!

மாதம் சித்திரை.. மணிபத்தைரை.. நீங்களும் நித்திரை... நானும் இத்தினத்திலே என்று கதா காலகேஷபத்திலே பெயர் பெற்ற சுவனாகம் மாணிக்கத்தியாகராசா பண்டிதர் அவர்கள் தமது கையிலுள்ள சலராக்கட்டையை அடித்துப் பிரசங்கத்தைத் தொடங்கிய காட்சி நிழலாடுகிறது. அப்படியே சங்கரசுப்பையர், நாகலிங்க சுவாமிகள் போன்றவர்கள் செய்த அற்புதச் சொற்பொழிவுகள் என்மனக்கண்முன் சமூல கிணறன்.

ஆனால் இப்போது... சாரீரவசதி (சிறிதுபாடத்தெறிந்தால்) ஒன்றிருந்தால் போதும். புராணங்களில் ஆழந்த அறிவோசமய தத்துவ ஞானமோ இல்லாவிட்டாலும் பரவாயில்லை. வெறும் விகடக் கடைத் தகள், பெண்குலத்தோரைக் கேளி செய்யும் பேச்சுக்கள், டப்பாசங்கிதங்கள் இவற்றே இக்கலை

பொழுது போக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. பணம் சம்பாதிப்பதற்கு வழி எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறது. இக்கலை தொடங்கிய போதே இது உண்மையான சமய தத்துவ ஞானத்தைக் குறைக்கும் என்று சூசகமாகச் சொன்னவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

யார் அவர்கள்? எப்படித் தான் சொல்லியிருக்கிறார்கள் என்று கேட்கிறீர்களா? 1933-ம் வருடத்திலே— சுமார் நாற்பது வருடங்களுக்கு முன்— யாழ்ப் பாணத்திலிருந்து வெளிவந்த கலை ஆக்கங்கருதிய வெளியீடான ஞாயிறு என்னும் பத்திரிகையிலே இக்கலையைப் பற்றி அருமையான குறிப்பொன்று இருக்கிறது. அது:-

‘கதாகாலகேஷுபம் என்னும் கலையானது முதன் முதல் தஞ்சாவூரில் எழுவதாயிற்று. அவ்யூரைச் சேர்ந்த பிரமஸீ கிருஷ்ணபாகவதர் என்ற பிராமணர் இக் கலையைத் தம் அழிகய உருவத்தாலும் இசைக் கருவி களுடன் இணங்கிய தம் இனிய குரலாலும் அரிய நடிப்புகளாலும் சிறப்புச் செய்து 1899-ஆம் ஆண்டில் சென்ன பட்டினத்தில் நந்தனர் சரித்திர காலகேஷுபம் செய்தனர். அது புதுமையான தாதவின் ஆண்கள் பெண்கள் உள்ளங்களை மிகவும் கவர்வதாயிற்று. அதன்மேல் சங்கிதம் வல்ல பிராமணருள் வேறுசிலர் பாகவதர் என வெளிவந்து இக்கலையை வளர்த்தனர். அவருள் பிரமஸீ நரசிம்ம பாகவதர் என்பார் பெரிய புராணத்தி ருள்ள சிவன்டியார் சரித்திரங்களைத் தம் காலகேஷுபத்திற்கு எடுத்துக் கொண்டார். 1901, 1902-இல் இக்கலை ஒரு விநோதக் கலையாகச் சென்ன பட்டி

எத்தில் பரவிவிட்டமையால் தமிழ்க் கல்வியாளரால் செப்பப்பட்டு வந்த சைவப் புராணப் பிரசங்கங்கள் குறைவடைந்தன. அக்காலத்தில் ஸ்ரீ மூருமுக நாவலர் அவர்கள் தம் மாணவர் மயிலை தணிகாசல முதலியார் அவர்களும் ஞாயிற்றுக்கிழமைதோறும் பக்திச் சுவையோடு பெரிய புராணப் பிரசங்கங்கு செய்து தமிழ் இலக்கிய இலக்கண நுட்பங்களையும் சைவசித்தாந்தப் பொருள்களையும் எடுத்து விளக்கி கொண்டிருந்தார்கள். தமிழ்ப் புராண நூற் பயிற்சி சென்னை முகலான இடங்களிற் குன்றிய மைக்குப் பிராமண சங்கித வித்துவான்கள் மேற்கொண்ட கதாகால கேஷபமும் ஒரு காரணமாகும்’

என்மனைவி கோயிலிலிருந்து திரும்பி வீடுவந்து சேர்ந்தாள். பிரசங்கம் எப்படி? என்று கேட்டேன். ‘என்ன பிரசங்கம்? கண்ணப்பரின் அன்பைப்பற்றி பக்தியைப்பற்றி அல்லவா பேச வேணும். அவர் வேறேதோல்லாம் பேசினார். சில்லறைப் பகிடிகள்கூட விட்டார். ஆனாலும் தமிழ் நாட்டு வாளையில் களில் சிலர் பேசுவதைப் போல இல்லை. அங்கே தெலுங்கு, சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம், பிராமணருடைய பாஸை ஒன்றும் விளங்குகிறேயில்லை. இது ஏதோவிளங்கக் கூடியதாயிருந்தது’ என்றார்கள்.

அவள் சொல்லி முடித்ததும் எனக்கு அக்கட்டுரையின் தொடர்ச்சியே ஞாபகத்துக்கு வந்தது. அது பின்வருவது:-

‘பாகவதர் தம் சமஸ்கிருதச் சொற்களும், இந்துஸ்தானி சொற்களும், ஆங்கிலச் சொற்

கனும், கொச்சைச் சொற்க
ஞும், குறைச் சொற்களும்,
இழுக்குடைய சொற்களும்
பெருதுங் கலந்த தமிழ்ப் பேச்சு
முறையால் தமிழ் மொழியின்
மாண்பு பெரிதுங் கெடுக்கப்படு
கிறதென்பது செந்தமிழ்ப் பற-
றுடையோர் தங்கருத்து'

உண்மை தமிழ் நாட்டு
வானெலி நிகழ்ச்சிகளை — சதா
கால கூப நிகழ்ச்சிகளிற்
பெரும்பாலானவற்றை — இப்
போது கேட்கும்போதுகூட அப்
பதித்தானிருக்கிறது. அருமை
யான புராணப் பாடல்கள்—
கம்பராமாயணப் பாடல்கள்—
தேவார திருவாசகங்கள் எல்
லாம் இருக்க ஏதேதோ பாடு
கிறார்கள்.

என்ன? ஒரேயடியாகத்
தாக்குகிறீர்கள் என்கிறீர்களா?
கிருபானந்தவாரியார் போன்ற
வர்கள் இல்லையா? என்று கேட்
கிறீர்களா?

நான் அப்படி எல்லோனர்
யும் குறைகூறவில்லை, வீரல்
விட்டு என்னக்கூடிய கலைஞர்
கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்.

'சதாகாலகேஷுபம் என்னும்
கலைக்கு மகிழ்ச்சிதரல், நல்ல
றிவு புகட்டல், கடவுட்பக்தி
உண்டாக்குதல் என்னும் மூன்று
தன்மையும் இன்றியமையாதன்'
என்பதுண்மை. ஆனால் அக்க
லையை சீரழிக்காமல் ஆழ்ந்த
புலமை, புராணங்களில் தேர்ச்சி
முறையான சங்கீத ஞானம்,
சபைக்கவலர்ச்சி, சொற்சோர்வு
படாத பேச்சு இவற்றை வளர்க்க
வேண்டும்.

பொதுமக்களை நன்கு கவ-
ரக்கூடிய கலை இது. யாழ்ப்பா
ணம் இதை நன்கு வளர்த்துக்
காப்பாற்றிய கலை இது. இப்
போது இதன் நிலை.....? ★

உள்ளமை இலக்கிய ரசி
கர் கஞ்சு சில
பொறுப்பான கடமை
கள் உள்ளன. ஈழத்து
தேசிய இலக்கியம் தனக்கு
குகந்த தகுந்த கெளர
வத்தைப் பெற வேண்டும். இதைச் சாதனை
யாக்க முனைந்து செய-
லாற்றி வெற்றி பெறும்
நோக்கத்துடன் யே
மஸ்லிகை ஆரம்பிக்கப்
பட்டது. இதைச் சாதிக்க
விருப்பமுள்ளவர்கள்
தொடர்ந்து மஸ்லிகை
யைப் படிக்கவும்.

ஆண்டுசெந்தா 7-25
தனிப்பிரதி 50 ச.

மஸ்லிகை

ஆசிரியர்: பொருள்தீஜீவா

கலை
நிலக்கிய
மாத திதி

60. கல்தூரீயார்தீஜி, யாழ்ப்பாணம்

ஏழாண்டு நிறைவும் ஏழாயிரம் நெஞ்சங்களும்

டாம்ன்க் ஜீவா

ஏழாவதாண்டைப் பூர்த் திசெய்து கொண்டு இந்த இதமுடன் எட்டாவதாண்டை எட்டிப் பார்க்கும் மல்லிகைக் குழந்தையின் ஆரம்ப நாட்களை என்னிப் பார்க்கும் போது ஒரு தாயின் மனநிலைதான் என்னுள் பிரவகிக்கின்றது.

என்ன ஆச்சரியம்!— நேற்றுப் போலத்தான் இருக்கின்றது. அதற்குள் எட்டாண்டுகள் உருண்டோடிப் போய்விட்டனவே!

மல்லிகை என்ற பெயரைப் பற்றி பலர் பலவிதமாக என்னை விசாரித்ததுண்டு. ‘எப்போவோ ஒரு காலத்தில் உங்களது நெஞ்சில் நிறைந்தவளான் அந்த அவளின் பெயரா இது?’ எனக்கேட்டவர்களுக்கும், உங்களது அருமை மகளினுடைய பெயராக்கும்? என வினவியவர்களுக்கும். ‘உங்களது மனைவி பெயரா மல்லிகா?’ என விசாரித்தவர்களுக்கும் நான்சொன்ன பதில் ஒரு புனரிப்புத்தான்.

— காலம் வரும் அப்போது இதைப்பற்றி நாம் பேசிக் கொள்ளலாமல்லவா?

ஆனால், இன்று மல்லிகை என்ற இந்த நான்கெழுத்திற்கு

உரிய சரியான அர்த்தம் அதே நான்கு எழுத்துக்கள்தான் — உ—ழை—ப—பு!

என்னைப் பொறுத்தவரை முன்னேறுவதற்கு — ஒரேயொரு குறுக்கு வழிதான் உண்டு—அது தான் உழைப்பு.

மல்லிகை ஆரம்பித்து 14 இதழ்களை அச்சுக்கத்தில் இருந்து வெளியிட்ட பின்னர், கணக்குப் பார்த்தேன். எக்கச்சக்கமான நட்டம். இப்படியே தொடருவதா? அல்லது புதிய திட்டம் போடுவதா? என்பது என்னுள் எழுந்த பிரச்சினைக் கெள்வி.

நான் தோற்கடிக்கப்பட்டு விட்டேலோ? என்ற அவசர உணர்வில் தாங்களே மனசிற்குள் மகிழ்ந்து கொண்டு என்னைத் துக்கம் விசாரித்தவர்களும் உண்டு. அவர்களுக்கு ஒரு வார்த்தை: ‘நான் அழிவேனே தவிர, வீழ்ச்சியடைய மாட்டேன்!’

நான் மலைப்பாம்பைப் போன்றவன். அவசரப்படுவதை விட நன்றாகச் சிந்தித்துச் செரிக்கப்பட்ட பின்னர் செயலூர்க்கம் பெற்று என்னை மறந்தே உழைப்பவன்.

ஒர் ஆண்டு நீண்ட இடைவெளிக்குப் பின்னர் மல்லிகைக்கென சொந்த அச்சு வசதிச் சாதனங்களுடன் மல்லிகையை மீண்டும் ஆரம்பித்து விட்டேன்!

இதுதான் மல்லிகையின் சுருக்க வரலாறு.

இந்த இடைப்பட்ட ஒரு வருட காலம்தான் பிரசவ வேதனைக் கட்டம்.

யாழ் மெற்றல் த. திருநாவுக்கரசு அவர்களுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன். அவர் அரசியலில் எனக்கு நேர்திரான கொள்கை உள்ளவர். ஆனால் கலைஞர்களை மதிப்பதில், மதிக்கப்படத்தக்க ஒருவர். என்னப் பூராவாகவும் தெரிந்து கொண்டுள்ள அவர், கொழும்பு வந்தால் தன்னைச் சந்திக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டார். கொழும்பில் சந்தித்த எனக்கு ஒரு பெரிய தொகை தந்து ‘கருத்து வித்தியாசமானாலும் ஜீவா உனது உழைப்பை மதிப்பவன் நான். எந்தப் பிரச்சினை மல்லிகைக்குத் தோன்றினாலும் உடன் என்னிடம் வா!’ என்று ஆசீர்வதித்து முதன் முதலில் ஆரம்பித்து வைத்தவர் அவர்.

மல்லிகை தனது சொந்தக்காலில் நிற்க ஆரம்பித்துவிட்டது. இதற்கு மற்றொரு கைதந்து உதவியவர் எனது மதிப்புக்குரிய நன்பர் எஸ். வி. தம்பையா அவர்கள். இவரைப் பற்றி அதிகம் சொல்ல இருக்கு. அவர் விரும்பமாட்டார். எனவே விடுகிறேன். மற்றவர் ஈழத்து இலக்கிய நண்பர்களின் நன்மதிப்பைப் பெற்றவரான திரு. ஆ. குருசுவாமி. இன்று தமிழகத்தில் — ஓட்டப் பிடாரத்தில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும் நண்பரவர்கள் ஆரம்பத்தில் மல்லிகைக்குச் செய்த உதவி சொல்லில் அடங்காதது. அவரது பயணம் மிகப் பெரிய இழப்பு.

தாக்டர் வாமதேவன் அவர்களைப் பற்றி இலக்கிய உலகில் யாருக்காவது தெரியுமோ தெரியாது. மாதோ எனக்குத் தெரியாது. ஆனால் மல்லிகை சம்பந்தமாக அவர் காட்டும் ஒத்துழைப்பு, ஆலோசனை, விளம்பரம் சேகரிப்பு, கலந்துரையாடல், இலக்கியத் தனம் மிக்கவை. பிரபலமார்பு நோய் நிபுணரான இவர் தமிழ்மீது வைத்துள்ள காதலை மன வி மீது கூட வைத்திருப்பாரோ என்பது சந்தேகந்தான்.

இது சம்பிரதாய வார்த்தைகளால்ல. மல்லிகை தனது சாதனங்களுடன் ஒழுங்குபடுத் தப்படும் பக்கங்களை அச்சேற்றித் தரும் ஸ்ரீ வங்கா அச்சக அதிபர் தெய்வேந்திரம் அவர்களைப்பற்றிச் சொல்லுவது மிகவும் மகிழ்ச்சிகரமானது. ‘இந்த விசரண் இப்படிக் கஷ்டப்படுகிறுனே!’ என்று என்மீது ஒரு தனிப்பாசம் இவருக்கு. அச்சக அதிபர்களில் தனிக்கு ணம் கொண்டவர். மல்லிகை சம்பந்தமாக எந்த உதவியையும் கூசாமல் செய்வார். ஒவ்வொரு மாதமும் மல்லிகையின் முதற்பிரதியைத் தானே விரும்பிப் பெற்றுக்கொள்வார். அச்சகத் தொழிலாளிகளோவென்றால் ஒவ்வொருவருமே ஒவ்வொரு அற்புதமான ‘கேரக்டர்கள்’!

கனகரெட்டு — மல்லிகையின் ஜீவத் துடிப்பு என்றால், அய்யர் — சகல ஒத்துழைப்புகளின் நினைவுச் சின்னம்.

கனகராசன் — கொழும்பு மாநகரில் மல்லிகையின் உத்தியோகப் பற்றற்ற பிரதிநிதியாக

இயாமல் செயல்படுவதுடன், என்னுடன் கொழும்பு வீதிகளில் ஒரேயொரு விளம்பரத்திற்காக நடையாய் நடக்கும் செய்தி மிகச் சுவை மிக்கதொன்றாகும்.

தெணியான் நான் சொல்லி வைக்கவேண்டிய பெயர்களில் ஒன்று என்றால் சபா. ஜெய ராசா இன்னென்றுவர். இவர்கள் இருவரும் மல்லிகையின் வளாச் சிக்கு மறைமுகமாக — விளம்பரம் கருதாமல் — செய்யும் உதவிகள் மதிப்பு வாய்ந்தவை. நண்பர் பரராஜிசிங்கமும் இதற்குள் அடங்குவர்.

மலையச நண்பர்களான மகாலிங்கம் — இர. சந்திரசேகரன் — ஆப்டன் ஆகியோரின் பங்கை என்னால் குறைத்து மதிப்பிட முடியவில்லை. கணிசமான ஒத்துழைப்பை இவர்களிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டேன் ‘யாதவன்’ மௌனமாகச் செய்த உதவியையும் இங்கு குறிப்பிட வேண்டும்.

திரு. அ. முத்துவிங்கத் தைப்பற்றி இலக்கிய நண்பர்கள் கேள்விப் பட்டிருக்கலாம். நண்பர் கைலாசபதியின் கண்டு பிடிப்பு. அருமையான எழுத்தாளர், மல்லிகைக்கு தனது பங்கைச் செலுத்தும் முகமாக கணிசமான எழுத்துக்களை வாங்கித்தந்து உதவியுள்ளார். எங்கிருந்தாலும் இலக்கிய நெஞ்சம் அவருடையது. அதைவிட மகிழ்ச்சிபான் செய்தி. தொடர்ந்து எழுதுவதாக ஒப்புக் கொண்டுள்ளார்.

மற்றும் மல்லிகையின் ஆக்கிழவுமான வளர்ச்சிக்கு தங்களால் இயன்ற அன்புக் காணிக்கையை எந்தவிதமான பிரதிப்பிரயோசனமுமின்றித் தந்துத் விய அன்புக் கரங்களின் இதயக்

கனிவை இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் என்னிப் பார்க்கிறேன். மெய்கிலிர்க்கிறது.

மல்லிகையில் கடந்த எட்டாண்டுகளாகத் தொடர்ந்து எழுதி வந்துள்ள பல இலக்கிய நண்பர்களை இந்த அருமையான சந்தர்ப்பத்தில் நினைத்துப் பார்க்காமல் என்னால் இருக்க முடியவில்லை. அவர்களினது எழுத்துக்களினால்தான் மல்லிகைக்கென்று ஒரு தனித்து முத்திரை விழுந்துள்ளது. மல்லிகையில் எழுதியபடியால்தான் அவர்களினது இலக்கியத் தனித்துவமும் இனங்காணப் பட்டுக்கொரவிக்கப்படுகிறது.

இந்த எட்டாண்டுகளில் தனிப்பட்ட முறையில் என்னைப் பொறுத்த வரையில் மிகப் பெரிய இழப்பை நான் அடைந்துள்ளேன் என்பதை நான் முற்றும் உணராமல் இல்லை. மிக நெருங்கிய நண்பர்களும் இதைச் சுட்டிக் காட்டத் தவறவில்லை.

நான் ஒரு படைப்பாளி; சிருஷ்டி கர்த்தா. கடந்த பல காலமாக எனது சிருஷ்டிகள் வெளிவரவில்லை. இது எனக்கு மாத்திரமல்ல, வளர்ந்து வரும் சமுத்துத் தமிழ் இலக்கியத்திற்கு எவ்வளவு மிகப் பெரிய நட்டம் என்பதை நான் உணராமல் இல்லை.

மனந்திறந்து நண்பர்களைக் கேட்கிறேன். ‘அப்படியானால் நானென்ன செய்ய?’

நம்மைப் போன்றவர்கள் எழுத வேண்டும். பத்திரிகைத் துறை சம்பந்தப் பட்டவர்கள் சஞ்சிகை நடத்த வேண்டும். இதுதான் முறை. ஆனால் இந்த நாட்டில் அதுவா நடக்கிறது? படைப்பாளிகளே தமது போ

ராட்டக் கருவிகளாகச் சஞ்சி கைகளை நடத்தவேண்டிய குழ் நிலை இந்த நாட்டில் இன்று நிலவுகின்றதே. சரி. நான் எழுதிக் குவிக்கத் தயார். வாய்ச் சவடால் அடிப்பவர்கள் யாராவது வந்து மல்லிகையைத் தொடர்ந்து நடத்தத் தயாரா?

எனது ஆத்ம உணர்வின் குரலை அடக்கிவைத்து விட்டுத் தான் இந்தப் போராட்டத்தை இந்தக் காலத்துக்குத் தேவை என்ற உணர்வில் நடத்துகின்றேன். அவசியத் தேவை இது!

அறிவு உழைப்பு மாத்திரமல்ல, உடல் உழைப்பால் நான் படும் சிரமம் — சித்திரவதை — நான் சொல்லித்தான் தெரிய வேண்டுமென்பதில்லை. ரெடி பண்ணப்பட்ட பக்கங்களை மெவினுக்குச் சைக்கி ளில் கொண்டு போவதும் துருப்பிக் கொண்டு வருவதுமான சிரமம் இருக்கிறதே .... அப்பப்பா..... பட்டால்தான் தெரியும் அதன் கண்டம். தவறி விழுந்தால் கால்கள் இரண்டுமே சரி.

ஆயிரம் மல்லிகைகளை நானே நேரில் விற்கிறேன். பல தரப்பட்டவர்கள், பல கருத்துள்ளவர்கள் என்னிடம் நேரில் மாதாமாதம் மல்லிகையை வாங்குகின்றனர். எனக்கும் சரி அவர்களுக்கும் சரி இதில் ஒரு மகிழ்ச்சி. சஞ்சிகை விற்பது மாத்திரம் எனது நோக்கமல்ல. மாதாந்தம் அவர்களிடம் அளவளாவி கருத்துக்களை — அபிப்பிராயங்களை—கேட்கிறேன். அவர்களும் தத்தமது விமர்சனங்களை, விருப்பங்களை, நோக்கங்களை, சஞ்சிகையில் காணும் குற்றங்குறைகளை மனந்திறந்து என்னுடன் கலதக்கிறூர்கள். புதிய இலக்கியச் சுவைஞர்கள் ஜம்பது பேர்களை மாதா மாதம் அறி முகமாக்கி விடவேண்டுமென்ற

திட்டத்துடன் வேலை செய்யுமெனக்கு இவர்களினது ஒத்துழைப்பு மிகத் தேவையாக இருக்கின்றது. நடைமுறையில் புதிய சந்தாதாரர்களை எனக்கு இவர்களே தமது நண்பர்கள் குழாத்திலிருந்து அறிமுகப்படுத்துகின்றனர்.

மல்லிகை என்பது நானல்ல. ஆயிரக் கணக்கான இலக்கிய நெஞ்சங்களின் உருவம்—உள்ளடக்கம் தான் மல்லிகை. இன்னும் பெருமையுடன் சொல்லப்போனால் இலங்கையில் வெளிவரும் சஞ்சிகைகளின் ஆசிரியர்களில் எனக்கு ஒருவனுக்குத்தான் கணி சமான இலக்கிய ரசனையாளர்களின் நேரடித் தொடர்பு மாதா மாதம் உண்டு எனப் பெருமிதப்பட நியாயமான உரிமை உண்டு.

இத்தனை மன, அறிவு, உடல் உழைப்புச் சிரமத்தை நான் எத்தனையோ நெருக்கடி கருக்கு மத்தியிலும் ஏற்றுக் கொள்ளுகிறேன் என்றால் அதற்கான ஓர் ஆத்ம ஈடுபாடு உண்டு என்பதே அந்நோக்கம்.

எப்போவோ ஒரு காலத்தில் சமூத்து இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு மல்லிகை ஆற்றிய பங்கு என்ன என்பது பற்றி வருங்காலத் தலைமுறை நிச்சயம் குறிப்பிட்டு ஆராயத்தான் போகின்றது. கண்டிப்பாக இது நடந்தேதான் தீரும்.

இவ்வளவையும் மனத்திற்கு உங்களுடன் உரையாடும் பொழுது என்னுள்ளத்தைக் குடையும் மன அரிப்பையும் சொல்லத்தான் பேணும்.

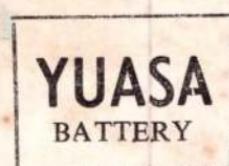
எல்லாச் சாதனங்களும் என்னுடன் கலதக்கிறூர்கள். இதை ஒப்பேற்ற ஒத்துழைக்கும் துணைக் கரங்கள் தான் யார் யாருடையதோ?★

யூஆசா பற்றறியின்

வடமாகாண ஏக விநியோகஸ்தர் கள்

“துரை அன் கோ”

யூஆசா
முதன்மையானது

யூஆசா
சிக்கனமானது

பற்றறி சார்ச் செய்பவர்களும்
விற்பனையாளர்களும்

“துரை அன் கோ”

23/3, ஸ்ரான்லி வீதி,

யாழ்ப்பாணம்.

அழகான அட்டைப் பெட்டிகள்

பாவலைக்கேற்ற கைப் பைகள்

பாலைக்கூடு புதியிழைப்பு

பாலைக்கூடு புதியிழைப்பு

பாலைக்கூடு புதியிழைப்பு

பாலைக்கூடு புதியிழைப்பு

பாலைக்கூடு புதியிழைப்பு

பாலைக்கூடு புதியிழைப்பு

விஜயா இன்டஸீஸ்

நேர்த்தியான புத்தகம் கட்டுபவர்கள்

236, பழைய சோனக தெரு,

கொழும்பு.

கீளாஸ் ஹவெஸ்

182, கே. கே. எஸ். வீதி, யாழ்ப்பாணம்.

hakeem trades

Importers,
Exporters,
Gen. Merchants &
Lorry Transporters

3, New Moor St,
COLOMBO-12.

★ பொருட்களை ஏற்றி இறக்குவதற்கு நம்பிக்கையும் நாணயமும் மிக்கவர்கள்.

- வீட்டுக்குத் தேவையான பூக் கண்ணுடிகள்,
- பரிசளிப்புகளுக்கான நவீன சாமான்கள்,
- படங்கள் பிரேம் போடுதல் ஆகியவற்றிற்கு ஏற்ற இடம்

Jaffna Office: Colombo Office: கீளா அலுவலகம்:

182, K. K. S. Rd, 3, New Moor St, 63, டாம் வீதி,
JAFFNA. Colombo-12. கொழும்பு 12.